III 279 B (dublet)

HARRY NEGRIN

ÎNGERII lui MOZART

II

Tel.: 47-64-84

HARRY NEGRIN

BUCUREŞTI
Str. Eufrosina Popescu 54
Scara C Apartament 109

C.I.4896

HARRY NEGRIN

INGERII LUI MOZART

Roman

posibilitate,în afara indiferenţei,nu exista.Clio nu era hotărîtă,de parcă-i convenea,să-i facă Anei o asemenea melodramă.I-a fugit fiica Se întîmplă şi-n libretele de operetă cîte o asemenea dereglare familială.Ei şi ?..Ana spune " ieftin, banal ",dar acum, cînd " banalul " aceasta e cauza ei dramatică...Clio a întredeschis uşa.Cătina a adomit în fotoliu.Aparatul telefonic are fir lung,pînă-n bucătărie.Clio a format numărul casei Ana Palancă.

" Fata a adormit în fotoliu..."

" E la tine ?..

Vocea Anei îşi pierduse cremenea.Indemn pentru sora cea mică să adopte o tactică nocturnă,mai tenace,mai puţin subordonată,aşa cum stabilise de mult Ana.

" Ce faci,dormi ? "

" Crezi c-am şaisprezece ani ?Ti-a spus ceva ?..Despre ce-aţi vorbit ? "

" Despre fericirea lui Paganini,cînd s-a născut Achillino,fiul de dragul căruia a părăsit monotonul Palermo,pentru zgomotosul Neapoli..."

" Bine,bine...Ti-a spus ceva despre mine ? "

" Nu.Mi-a spus că l-a condus la gară pe Adrian şi a întîrziat.Cum eu locuiesc mai central...E clar !"

" Nu ştiu cît e de clar,dar..."

" Lasă explicaţiile Ana.Copilul are un suflet...Educaţiile cazone n-au dat niciodată rezultatele scontate...Te las!..Pe mîine..."

Cînd telefonul s-a închis,cele două surori au redevenit două maluri ale aceluiaş rîu.Nimic de spus,nici o comunicare sufletească,nici o apropiere.Undeva,în adînc,Clio încerca să se aşeze lîngă Ana,în umbra ei,dar rîul dintre ele o împiedeca.Apa nu e bună conducătoare de comunicări sentimentale,apoi Clio ştia că Ana e imprevizibilă în toate.E o fiinţă de care calmul ei melodic se teme.N-aveau arme egale,iar scutul ei de cîntăreaţă era prea fragil pentru clipele cînd această eumenidă,această Furie a iadului îşi declanşa " argumentele ".Clio a deschis fereastra,făcînd loc geometric aerului proaspăt al unei nopţi lungi,ca o cale ferată spre necunoscut.A scăpat uşor din această conversaţie ce putea deveni în orice clipă o noapte valpurgică.

o

o o

A doua zi.

Mohor în curtea şcolii priveşte şirul elevilor.

Florela e curioasă dis de dimineaţă.

" N-a venit ? "

" Cine ? "

" Cucu ."

" Florela tu eşti responsabila cu " buletinul matinal " ?

" Te mai întreb eu şi la amiază."

Pentru Mohor poarta a rămas goală şi tăcută.Soneria şcolii anunţa stridente intrarea în clase.Prima oră: Chimia.Cătina întîrzie.Parcă ea are oră liberă." Mihaela ce-aveţi la prima oră ? " " Umbletul în vîrful picioarelor !"

" Aha !..Dirigenţia .

" Îhî!..Pe cel ce lipseşte la"ora mărturisirilor " nu-l scapă nici Johan Sebastian Bach./Cătina a sosit ? "

" Nu ştiu !..Aştept pe altcineva."

" Pe Lola Bobescu."

Mohor a urcat scările şi a intrat în clasă."Cătina întîrzie.De ce oare ? S-a întîmplat ceva..." Intrarea profesorului de chimie l-a trezit.Apele clipelor trec netulburate."Apa ? H.O.H. Ce s-a întîmplat cu Catina ? După ora de chimie va coborî în clasa ei...sau dacă...un telefon acasă."

" Măi frate blond trezeşte-te !

" Căline fii atent la chimie, că la muzică eşti clei ! "

" Ce formulă chimică are cleiul ?..Labar n-ai frate blond cu nume verde/./ Chimia e o ramură importantă. "

Glasul profesorului i-a rămas o clipă în urechi,ca o notă susţinută de o singură coardă.O clipă doar,apoi spaţiul sohor a fost inundat de "Dublu concert ",cînd unicul Bach îl alătura de vioara Cătinei.

" Mohor pluteşti ?"

" Ei,şi tu !"

" Fii atent c se vorbeşte de polimeri."

" Ascultă tu...şi pune-i pe portativ ."

o.o

" Se spune că arta cere timp şi că viaţa e scurtă. Nu, viaţa e lungă şi arta e fugitivă ; dacă suflul ei ne ridică pînă la divinitate e numai pentru o clipă . "

BEETHOVEN

/ Caietul 8 /

o.o

La primul sbîrnăit al soneriei Mohor a ajuns la capătul culoarului,ce ducea la clasa a 1o-a.Manuela l-a întîmpinat zîmbitoare şi atot - ştiutoare.

" Stiu pe cine cauţi ."

" E-n clasă ? "

" N-a venit ! "

" Sti ceva despre ea ? "

" Dacă nu şti tu,apoi cine ? "

Mohor a rămas o clipă dominat de-un gînd.Manuela i-a spus consolatoare :

" Vine ea..."

" Manuela ai o fisă ? "

" Si cînd o veni vacanţa mare ce-o să faci ?"

" Tot asta ! "

Manuela i- a întins o fisă şi Mohor a coborît spre telefonul de la intrare In holul de jos,glasul directoarei i-a stopat avîntul.

" Mohor ,în cotro ?"

" Pînă la telefon ."

" Foarte bine !Dă,te rog ,un telefon Cătinei.Nu ştiu de ce n-a venit la şcoală."

" Da, sigur , o să dau, dar dacă se poate după telefonul meu, care e urgent."

" Da,da...Dar să nu uiţi!"

o.o.o

Mohor număra apelurile telefonice: o dată...de două ori...de trei ori.. de patru ori...de cinci ori...La capătul firului glasul Cătinei înfăşurat într-o tristeţe chinuia un răspuns.

" Ce s-a în tîmplat Cătină ? "

" Nimic..."

" Bolnavă ? "

" Necăjită..."

" Cine te-a necăjit ? "

" Oamenii..."

" Eu ? "

" Ai putea ? "

" Niciodată ! "

" Nici eu... "

" Să nu mai vorbim de necazuri/ Cătină.Ele vin şi trec,apar şi dispar,nu rezistă zîmbetelor,nici lacrimilor,nici viorilor..."

" Eşti un poet Mohor."

" Mi-eşti dragă ,Cătină...Aş vrea să te văd..."

" Si eu aş vrea...dar...Mîine va fi bine,mai bine...Vrei ? "

" Vreau...Si mai vreau Cătină să-ţi înmînez...

...Sublimul rol al Julietei,
c o p i a t
cu propria-mi mînă -
noapte de noapte ,
o săptămînă , -
f e t e i ,
care m- a iubit
şi mi-a dăruit
aripi de demiurg ,
atunci cînd a lăcrimat ,
sau cînd mi-a zîmbit,
făcînd din orişice amurg,
un splendid răsărit... "

" Cine-i poetul ? "

" Un anonim... "

" Si afară de ce mi-ai spus?"

" Aş vrea să intru în grădina Capuleţilor...

" Iată ! Iată !
Îţi las-acum obrazu-ncet pe mînă...
O,ce n-aş da să fiu mănuşa ei
Si să-i ating obrazul !.. "

" Shakespeare...

" Sună clopoţelul şcolii Julieta ."

" Atunci / Pe mîine, Montague !"

Clinchetul telefonului,ca o cezură, a tăiat conversaţia în două.

o.o.o

o.o

" Maestre Sebastian Bach,îi spuse un notabil al oraşului Lipsca,muzica d-tale,îmi face impresia,că timp de-o săptămînă nu voi fi în stare săcomit vreun rău ".

/ Din Jurnalul Anei Magdalena Bach

o.o

Uşa de la intrare era închisă.Ca niciodată,Mohor a sunat de trei ori,semnal intim pentru cei dinăuntru,că afară e cineva de-al casei.Imediat s-a deschis uşa şi-n cadrul ei apăru mama, care din ochi parcă voia să-l facă atent,la ceea ce va urma.

- Sofio cine-i ?

- Băiatu' cel mic .

Cel mic,numai cu cîteva zile,pe care mama îl oblojea cu fel de fel de alintări,intră în bucătărie,semn, ca şi altădată,că fratele lui Mihnea l-a supărat adînc pe tata,pe mama şi pe cine ştie cine,de-acolo de unde se angajase să facă o muncă cinstită,că pentru carte nu dădea semne de dragoste.Acum,oare ce se mai întîmplase ? Sau poate nu era el,Mihnea eroul scenariului care urma astă seară,tocmai cînd el trebuia să studieze Rondo-ul acela cu obstacole şi frumuseţi. Cu discreţia unei mame blînde,Sofia intră, în vîrful picioarelor,tîrşîindu-şi papucii.

- Mamă,iarăşi ceva cu Mihnea ?

- Iarăşi...Tu,ia de mănîncă.

Si cu aceeaşi discreţie,mama a ieşit,să fie prezentă acolo,unde era miezul neliniştei,craterul furiei.Mohor s-a uitat îndelung,zăbovind spre imaginea ei.Sofia era o mamă simplă,dar bunătatea îi inundase toate culoarele altor pretenţii.Ea nu dorea decît să fie bine,noţiune extinsă în tot ce-i ieşea în cale,în tot ce-i povestea omul ei , Ion Agăduăritei ce i-a apărut în desnădejdea din urmă cu ani,cînd încet,încet i-a risipit norii de pe suflet.Aici,sub acoperişul lui şi-a crescut ea rodul viu al primei iubiri,care-şi lăsase chipul şi inima adunate sub numele de Mohor.Si nu-l uita,că-i era înainte mereu

dragul ei Mohor,deslipit din imaginea unui trecut dureros,pe care Sofia,tînără ca frunza primăverii,credea că îndurerea ei n-are leac. Durerea n-are leac,dar timpul pune peste rană alifiile vrăjite ale vîrstei.ale altor griji,ale altor gînduri.Ramurile uscate cad şi numai singurătatea le scoate din lada cu amintiri.Mult a mai suferit Sofia,chiar atunci cînd schimbase casa,alăturîndu-se unui bărbat luat c-a zis lumea din jurul ei,dar încet, puterea gîndului a scăzut,elanul ei se împrejmuise de simpatia celorlalţi. Totul se schimba în jurul ei,iar fericirea aceea, pe care abia o se destrămase într-un sfîrşit grăbit.Cînd femeea vecina,i-a vorbit de omul căruia i-a fugit soţia,s-a temut.De ce a fugit ? De ce şi-a lăsat bărbatul ?Nu cumva nu e om bun? Nimeni nu fuge de bine şi poate la el tocmai asta lipseşte,binele. Trebuie să fie ceva dinco/lo de vorbele vecinei.Ceva ce nu ştie,sau nu vrea să spună.Si ea, Sofia cum să afle,că de-ar întreba pe oamenii din jur,fiecare ar spune ce-i trece prin gînd,fără să fie adevărat. Sofia însă ştia din bătrîni ; cîinele nu fuge de la măcelărie.Si nevasta lui Ion ,femeie tînără c-un copil abia adus pe lume, a fugit .Dar nevoia de puţină fericire,care însemna de fapt,un adăpost pentru copil şi pentru ea,au hotărît drumul Sofiei,care i-a spus vecinei,că dacă omul o primeşte cu copilul ei va veni să crească doi,în loc de unul. " Dar,vecino,omul e cu suflet ?" " Bun " a şoptit femeea ce venise în peţit,lăsînd-o pe Sofia să-şi coloreze emoţiile şi toate amănuntele himerelor ei,care-i băteau în poarta anilor tineri.Cînd a plecat de-acasă cu bocceaua şi copilul,vecina venită s-o petreacă pînă în casa lui Ion i-a spus că n-o să-i pară rău.Atunci i-a auzit vorbele,dar n-a reţinut nimic,nici o vorbă.In minte i se întipărise faţa de masă,roşie ca petala de mac,pe care o îndesase undeva în bagajul ei,pe care-l ducea greu,mai greu decît era.Sofia mergea în urma vecinei spre casa nouă,ce devenea un ideal tras cu arcanul,un acoperiş neaşteptat.Sofia nu-şi mai punea întrebări.Nu ştia să-şi răspundă. La toate întrebările spunea mut un da,clătinat din cap.Mergea , gîndind să-şi apere puiul,iar ea orice s-ar întîmpla să/se-ntîmple.Viaţa i-a dat puţin,i s-a arătat zîmbi-

toare, pînă a/ apărut copilul, apoi...Omul ales s-a dus...Unde s-a dus ? Legile vieţii erau de nepătruns pentru ea, femee abia ieşită din anii necopţi. Amintirile şi melancoliile îi colorau toate aceste intrări în trecut. Culoarul scormonit era întunecos şi aproape că nu-i venea să creadă cît a putut să ducă. Morţii îngreunează drumul celor vii, le apasă paşii în ţărîna cu care i-a acoperit. Si fiindcă omul dus dintre cei vii era undeva sub scoarţa frumoasă, sub pămîntul cîntat şi răscîntat de înţelepţi, Sofia mergea călcînd cu sfiicune, cu teamă, că ştia, fără să-i spună cineva, că nu-i drept să calce, nici cu gîndul, pe umbra omului iubit. Acum trăia alături de alt om, de Ion, care a ferit-o de toate. Cît s-a putut, că anii de după război n-au fost buni, n-au fost uşori. Mai ales pentru săraci, dar ea se învăţase de mult, cu cîrpeala şi cu economia. Crescuse aşa. Necazurile au rămas în urmă, lăsînd loc unor zîmbete, pe care ea, Sofia, credea că/ le luase războiul pentru totdeauna. Apoi, într-un din primăveri cînd se dusese cu Ion la ţară, la bunic, a văzut că măceşii, de care bătrînul spunea că-i pîrjolise focurile frontului apropiat, renăşteau în albeaţa lor neatinsă. Natura, care i-a făcut pe ei, dar şi pe noi, are legi puternice, legile ordinului de nedescutat, cazon, poruncitor, dictatorial cu o bîtă nevăzută deasupra făuritorilor de frumos, de absolut, de ceeace ne ţine cu capul în sus, ca pe-un semn de mirare înmulţit pînă la obsesie.

Cu paşii ei de vată a intrat în camera cea mare.

- Nu ţi-e foame Ioane ?
- Sofio dă-i de mîncare lui Mohor. Băiatul munceşte, şi apoi e la vremea cînd creşte. Dă-i...
- I-am dat...şi i-am spus să nu cînte, că tu eşti tare mîhnit .
- I-ai spus de Mihnea ?
- Mohor a înţeles ca te doare .
- Sofie, lasă copilul să cînte, că la el cîntatul e mucă. Du-te de-i spune !

Si Sofia a ieşit să-i ducă vorba lui Ion. In cameră se auzea numărătoarea clipelor de care se scutura limba ceasornicului din perete.

Privirile lui Ion lăseră mişcarea pendulului şi gîndurile îi alergau,frînte în minute,înainte şi înapoi,la ce-a fost şi ce va fi.Rebobinat,filmul vieţii lui , se desfăşura acum pe dos şi buimăcit a întors casete de din cabina craniană,ca să se poată vedea mic,în preajma bunicului,care-l îndemna să lege prietenie cu băieţii din sat.Ion se apropia de ei,dar băieţii erau mai mari,mai voinici şi el devea - nea joaca lor.Pe el îl puneau "capră "mereu, pe el îl trimeteau după mîngea aruncată în arătură,hăt departe,pe el cădea adusu' găleţilor cu apă,de la fîntîna din marginea satului.Pe el, pe el , pe el... Si el făcea tot ce-i spuneau băieţii,tot aşteptînd ziua cînd va mai creşte şi, sigur ,va ieşi din ordinele lor de "gozavi",care-au găsit un ţînc, drept "minz" de bătaie.Ion n-a avut răbdare la desfăşurarea lentă a filmului şi,sărind peste ani,a ajuns la vremea cînd a avut vîrsta lui Mihnea. Ce-a făcut, cum a gîndit, cum s-a purtat ? O cascadă de întrebări cădea cu putere,că nu avea timp să dea un răspuns.Cît din fiinţa lui Mihnea îi aparţine,în cît se recunoaşte, care e punctul lor de întîlnire în complicata încrengătură a minţii, ce i-a dat la naştere din dragostea lui pentru Tudora ?Intrebări la care Ion nu putea răspunde,nu le ştia,nu le aflase nici alţii,care au cercetat adîncurile popasului lor pe lume.Dar,venindu-i în gînd Tudora bezna din el s-a mai luminat. Da,ea e maştiha ,deşi l-a născut în toate durerile facerii,după legile nemiloase ce le aruncină şi doare.Ea,înşelătoarea,i-a dat chipul şi inima ei,care una spunea şi multe altele i se învîrteau în minte.Cîtă dibăcie în pumnul acela de femee,căreea o natură mincinoasă îi dăduse ochi frumoşi,pentru desăvîrşirea uneltirilor.Gîndul,ca o scînteie ţîşnită dintr-un buştean aprins a sărit la metehnele lui Mihnea.Parcă se născuse pentru altceva,aşa îi umbla mintea de mic.Ion nu i- a luat îndeaproape apucăturile, socotind că e prea micuţ,prea răsfăţat.Dar Mohor,de-o vîrstă cu el, cum era ?Parcă întrebarea o pusese într-un culoar lung,întunecos şi gol,că ecoul s-a întors înfundat, vălut ca o bubuitură de departe.Mohor nu i-a ieşit niciodată din vorbă.Mohor era sfios,Mihnea gata oricînd de ceartă ;Mohor era bucuros să-i dai o treabă,Mihnea nu mai cînd

ceruţi şi i-a spus să nu zăbovească.Pe strada mare,Tudora a intrat la rînd, în cele cîteva prăvălii.In ultima şi-a ales o rochie înflorată,potrivită pentru toamnă şi bucuroasă de alegerea făcută a pornit-o spre casa tăbăcarului. La o încrucişare de drumuri,la periferia oraşului,îi iese în faţă Chiriac.Chiriac treaz.Spaima i-a înţepenit picioarele şi Tudora a rămas,umbră văruită în faţa lui.

- Ce mai faci Tudora ?

Nici un răspuns.Inima îi bătea în gît şi sub pleoape,de nu-şi mai găsea locul potrivit.

- De ce-ai plecat ?De beţiile mele ?..Crezi că omul tău cel nou,tăbăcarul e mai bun ? Bea cît o dra calul apă !

Spaima Tudorei îl linişti într-atît pe Chiriac,că privirile i se domoliră,vorba îi pică în dulceaţa mierii,fruntea i se prosternă ca înaintea unui altar.

- Tudora vino înapoi...Plecarea ta m-a lecuit de băutură.N-o să mai beau cîte zile-oi mai trăi .Intoarce-te la mine,Tudora !

Dar femeea era hotărîtă şi toate vorbele înlăcrimate ale fostului erau degeaba.Unde să vie ,la ce să vie, să-mpartă cu el sărăcia şi grijile zilei de mîine ?Tăbăcarul avea casă de fier cu chei,şi bănuia Tudora, bani aşezaţi pe culori,mari şi mici.Şi-atunci ce să-i spună lui Chiriac? Tudora a tăcut.Spaima se mai risipise şi gîndea că poate-l păcăleşte pînajunge acasă.

- Tudora,fata mea,draga mea,vino-napoi .

Pe clipa lui de rugăminte,Tudora a prins curajul să treacă mai departe, dar nu prea departe, că furia lui Chiriac îl făcu să-i întoarcă paşii şi s-o prindă de umeri.A zgîlţîit-o, a îmbrîncit-o, a pleznit-o, a pocnit-o cu capul de-un stîlp şi a lăsat-o să cadă în şanţ,cu rochia cea nouă strînsă la piept .In spaţiul furiei consumate,teama răspunderii s-a infiltrat ca o apă care a rupt zăgazul .Chiriac a privit în jurul lui să se asigure că nimeni nu l-a văzut,că totul poate rămîne o taină de nedeslegat şi a luat-o la fugă peste cîmpia ,care ducea afară din oraş.

o

o

avea chef şi la aşa ceva nu prea avea niciodată;Mohor era atras de muzică,Mihnea visa la oaiete istoase şi fără muncă, şi .Anii i-au despărţit.Sofia şi-a apărat puiul,i-a dat în mîini o vioară,i-a spus că-i de la taică-său,taică-său cel dus,în vreme ce Mihnea umbla creangă, ca vîntul prin horn.Inima lui Ion era ca ceara topită.Cum nu l-a putut învăţa el, meseriaş,stăpîn pe unelte,cu cinstea cea mare,cu munca braţelor,care pune pămîntul alături de soare ?Mihnea nu-i seamănă.Nu,nu-i seamănă.Atunci cu cine ? Tudora a avut multe cusururi,dar la muncă,după cum îşi aminteşte,era în rînd cu celelalte. Sau poate nu-şi mai aminteşte bine,poate vrea să-i găsească unele calităţi,motivînd astfel slăbiciunea lui din tinereţe ?In urmă cu peste zece ani cînd ciuda pierise mîncată de vreme,Ion i-a căutat urma.Aflase de la Emilia,pe care-o întîlnise întîmplător,că Tudora îl părăsise şi pe Chriac al ei ,cu care se aciuise într-un orăşel moldovenesc cu cîrciumi multe.Chiriac le onora pe toate.De aici,sărăcia îşi făcuse loc şi Tudora,în răsuflarea primăverilor ei,îşi mută zîmbetele în atelierul unui tăbăcar,care de cîtăva vreme îi urmărea mersul.Beţiv şi el,că beţia se ia din pahar,dar Tudora îl văzuse că-i om cu bani.Au vorbit de muncă, de lume,de necazuri şi au ajuns la rochii,pe care tăbăcarul ,treaz,i le-a făgăduit .Logica Tudorei apunea în strălucirea vitrinelor din oraşele mai mari.Inima i se făcea cît gămălia,şi ca să-şi curme suferinţa s-a dus în casa tăbăcarului.La bine te de prinzi repede şi Tudora privea înfricoşată pe fereastră,cînd Chiriac trecea pe la poartă cu gura plină de vorbe grele, căutînd picioarele echilibrul , de la un trotoar la altul.Tudora, pentru prima oară se bucura de beţiile lui Chiriac,că omul turmentat spunea în gura mare ce gîndea, dar - îşi zicea Tudora - cînd o fi treaz şi n-o mai spune nimic,de unde va şti ea ce ascunde în mintea lui necăjit de alcool.Si tot aşteptînd să-i treacă necazul lui Chiriac,într-o zi, mai spre toamnă a aflat că fostul îndrăgostit,de ciuda trădării , s-a întors la prima nevastă,la Emilia,care-a primit,ca pe fiul risipitor.Inc-o zi,încă două de prevedere şi Tudora i-a spus tăbăcarului să-i cumpere o rochie nouă,de bucurie c-a scăpat de teama lui Chiriac.Tăbăcarul i-a dat banii

Tudora a fost găsită ,fără viață,în șanțul acela unde o lăsase viața. Mai tîrziu,cînd Chiriac a fost dus la judecată,Emilia , chemată,s-a dus la martoră.S-a vorbit și s-au spus de toate despre ușurința lui Chiriac. Emilia,gîndind că Tudora numai e,iar ea e singură pe lume a încercat să-l apere.Că el, fostul ei soț,nu era în stare să omoare o muscă (eterna metaforă a eternului uman),că uneori mai bea,dar nu-și vinde firea paharului,că o ceartă încheie orice ambiție a omului,că acuzatul a plecat de la ea, din mare dragoste pentru răposata,pe care n-o putea atinge nici cu o floare.Ion Agădăriței a stat de-oparte,în tristețe și poate cîteva lacrimi pentru dragostea lui din tinerețe.Condamnarea lui Chiriac pe ani și ani a încheiat un capitol,care plutea cu amărăciune în sufletul celor ce au crezut în ei:Tudora și Chiriac fugiți spre fericirea visată,spre himere,spre imagini de fum. Nimeni nu a încercat să le spună adevărul de la capătul drumului.Si chiar dacă i le-ar fi spus, orbirea dorințelor ușoare le-ar fi închis pleoapele mereu.Lăcomia clipei te lasă să vezi orizontul,dar nu și cataracta de după el.Orgoliul are ca rudă apropiată,nerozia.Iți spui,îmbărbătîndu-te copilărește,că mai bine un an vultur,decît zece ani vrabie și, cînd vine secunda slăbiciunilor,plîngi pentru toate mărețiile nedrepte.

Legate, gîndurile lui Ion s-au întors la Mihnea,bucuria vremii de-atunci, cînd Tudora cea frumoasă,era (pentru soț) soția cea iubitoare.Pe scaunul lui de la fereastră,Ion repeta în gînd aceeași întrebare." Ce fac cu Mihnea ?..Tudora n-a plecat de tot.Si-a lăsat urma adînc înfiptă.Ca o iarbă rea cu rădăcină puternică.Cum s-o smulgi,cînd doare,de-ți vine să urli pîn' la cer ?Pînă la Tudora,acolo unde-o fi. Dar după fapte,Tudora e în iad,sau o fi și-un rai al celor răi ?Ion era sfîrșit.N-avea inima puternică, n-avea vorbe potrivite,n-avea brațele necesare ca să-și pună fiul pe drumul oamenilor.

Zbîrnîitul soneriei de la ușă l-a făcut să tresară.Sofia s-a dus să deschidă,apoi vocea unui bărbat a pătruns pînă la el,în odaie.Pînă să ajungă să vadă cine e,Ion s-a trezit cu o figură necunoscută lui.

- ~~Bună seara, Sînt responsabilul garajului, unde fiul dvs. este anga-~~

" Sînt profesorul Mardare şi vizita mea are alt scop decît acela al unui dascăl,venit în casa elevilor.Nu sînt profesorul vreunui copil de-al dvs.Prezenţa mea are alt scop.Să mă scuzaţi !"

Ion nu era dumirit,dar dincolo de această vizită neaşteptată simţea că ceva nu e-n regulă,că apariţia acestui profesor înseamnă ~~nişte~~ întîmplări neplăcute pe traiectoria unuia dintre băieţi.Unuia... Care ? Se întreba,dar în mintea lui se creiona imaginea lui Mihnea.

" Domnule profesor v-a supărat vreunul din băieţii mei ? "

" Supărarea nu-i mare,dar socotesc că trebuie s-o cunoaşteţi."

" ~~Văwawwwhwmw~~ Dac-aţi venit pînă-aici,cred că necazul nu-i de neluat în seamă."

" Domnule Alincăi sînt un tată nefericit.Am un copil, un băiat,care a atins vîrsta de 12 ani.Dar el,copilul,ca noi,cei din jurul lui, nu ne bucurăm de frumuseţile şi bucuriile vieţii...Copilul e un handicapat."

" Imi pare rău, domnule ~~profesorx~~ Mardare ."

Profesorul a sărit peste compătimirea lui Ion.

" Aveţi un fiu pe nume Mihnea."

Deşi gîndul lui Ion era la fiul Tudorei,cînd a auzit numele ~~lui~~ , parcă s-a spart o oglindă,undeva în plafonul camerei.

" Ce-a făcut ? "

Glasul lui Ion a tremurat ca în faţa unui incediu şi atunci profesorul a tăcut.In faţa acestei tăceri Ion a repetat întrebarea,a repetat cu aceeaşi spaimă-n glas şi-n priviri.

" Staţi liniştit.Intîmplarea nu-i gravă,dar afectează,într-adevăr, inima unui tată.Aveţi necazuri cu el ? Aţi mai avut cumva ? Nu vă întreb din curiozitate.Vreau să vă ajut,de aceea am venit acum. "

" Domnule profesor,Mihnea v-a făcut..."

N-a apucat să-şi ducă pînă la capăt gîndul.El ştia că dincolo de tăcere e o veste rea.Mihnea a făcut ceva care-l va mîhni.

" Ce s-a întîmplat domnule Mardare ? Ceva în legătură cu copilul dvs.,sau poate chiar cu dvs.? "

" Mai mult e o treabă cu implicaţii sufleteşti..."

" Luaţi loc domnule profesor . "

" Mulţumesc, dar vizita va fi scurtă. Trebuie să mă-ntorc curînd, ca să-mi liniştesc băiatu'..V-am spus că fiul meu e un copil suferind."

" Ceva pricep, domnule Mardare. Mihnea, fiul meu i-a făcut un rău."

" Cam aşa. Sub pretextul că-i repară tricicleta...i-a luat din ghiozdan clasorul cu timbre. Băiatul meu, neajutorat, vrea să fie filatelist şi de ani de zile îl încurajez. Prin timbrele, acelea el încearcă să se apropie de alţi copii, creindu-şi o lume de moment. Clasorul e drumul lui spre copii întregi. Inţelegeţi domnule Alincăi ? O lume visată, care durează puţin, deşi timbrele durează mai mult decît mila."

" Inţeleg...Mihnea i-a furat..."

" Poate a făcut o glumă. De aceea am venit ,să-l rog să-i dea albumul înapoi...să-i dea bucuria că mîine alţi copii se vor apropia de Alecu al mea. Altfel nu v-aş fi deranjat... Nu, nu...E vorba de starea sufletească a copilului..."

Vorbele profesorului , ale acelui tată, care-şi creşte băiatul, ascunzîndu-i lacrimile unei vieţi dramatic începute, dramatic sfîrşite, căci părintele ,cel din faţa lui, ştia care e drumul făpturii aduse pe lume.

" Mihnea nu e acasă. La ora aceasta ar fi trebuit să fie, dar... Domnule Mardare, vă rog să-mi lăsaţi adresa dvs. şi oricît de tîrziu eu v-aduc clasorul. Liniştiţi-vă şi calmaţi copilul. Vă rog!..Mai am un băiat, dar nu-mi face nici cea mai mică supărare. Si Mihnea...Vi-aduc eu clasorul. Imi pare rău, să mă iertaţi. Numai necazuri...Imi pare rău..."

Profesorul marcat de supărare (de ani şi ani) a clipit peste privirile lui seci, încercînd astfel să-i spună lui Ion că aşteaptă clasorul pomenit, care de fapt avea un rost în viaţa copilului lui. Apoi şi-au strîns mîinile şi-n uşa casei s-au despărţit. Ion a intrat în casă hotărît să-l aştepte pe Mihnea. Profesorul a ajuns în stradă. Paşii lui călcau puternic urîtul singurătăţii şi al gîndului că are un pui de om, care poate rîde în soare, fără ca el să ştie ce povară duce.

- Eu am anunţat clientul despre dispariţia maşinii.El m-a pusuit pînă astă seară.Am sperat că teama de pedeapsă îl va învăţa calea întoarsă.Dacă maşina nu apare în noaptea aceasta,mîine dimineaţă anunţ miliţia.N-am încotro !Rude , unde s-ar putea refugia aveţi ?
- L-am căutat pretutindeni,i-am lăsat vorbă la toţi cunoscuţii,l-am rugat să mă cruţe, că nu-i fac nimic,că-l iert,că nu se va şti,că sînt nefericit,c-o să mor de inimă rea...Pînă acum, nimic !

Cînd meşterul Pîrvu a ajuns în stradă,luminile ferestrelor înjunghiau feeric noaptea.Pe caldarîm,paşii călătorului,călcau urîtul singurătăţii :poc,poc,poc... Geamul lui Ion a rămas luminat pînă tîrziu,pînă ce speranţa că Mihnea va veni acasă.Sentimentele tatălui erau răsturnate pentru a doua oară: prima dată Tudora,a doua oară urmaşul,frîntură din oasele şi inima ei,petec fără vreo potriveală în altă parte decît în imaginea femeii,care-a lăsat în urmă un pahar cu cucută.Frumos pahar, Tudora cea cu ochi lucitori,cu zîmbete,care te legau ca sfoara împletită,cu mersul de domniţă sfioasă şi mîndră,cu inima păcătoasă ca vîrtejurile apelor adînci.Pe scaunul lui de veghe,Ion îşi adîncea viaţa şi anii trecuţi şi doar în treacăt îşi punea întrebări legate de ce va aduce ziua de mîine.Răscolind Ion vedea că el n-a cerut vieţii prea mult.Si a greşit,ca un elev îndărătnic şi cu toate îndemnurile altora şi-a legat fiinţa de modestie .Timid, comod,fără încredere în forţele lui,sau toate la un loc ? El ştia bine că putea fi un meşter într-o fabrică de mobilă,unde relaţiile erau altele,oamenii alţii şi desigur posibilităţile aveau un rol,care-l puteau urca mai în vîrful scării.S -a lăsat doborît de necazuri.Si cînd a ajuns la acest cuvînt, imaginea Tudorei i-a apărut în boxa lui imaginată,în boxa acuzaţilor , a fiinţelor fără răspundere pentru faptele lor legate de credulitatea celor în tîlniţi. Ea,ca şi înşelătorul la lumina zilei,miza pe naivitatea celui prins în mreaja ei.Cel pus pe înşelat ştie că reuşita îi stă în prostia celuilalt,căci clipa aceea de dăruire devine în timp clipă de prostie.Ion trebuia să mai cugete, să mai întrebe, să mai afle din gura oamenilor.Dar el ?S-a mulţumit cu ce-a văzut, cu ce a vrut Tudora să-l lase să vadă,cu îndemnurile celor din jur,care mai visau o nuntă,zicînd că-i o faptă bună în atelierul lor de mobilă.

" Muzica trebuie să fie scînteia ce aprinde focul în spiritul omenesc."
Beethoven -1810

Zorii l-au prins pe Ion în aşteptare,cu ochii la uşă.Fiecare trecător pe sub ferestre dorea să fie Mihnea.Cu fiecare pas ce se îndepărta, nerăbdarea lui creştea.Sfioa/să,Sofia a intrat în cameră.

" N-ai dormit toată noaptea,bărbate ."

Tăcerea plutea ca o pîclă.Pe o tavă,Sofia adusese cana cu ceai şi pîinea dimineţii.

" Neva/stă de-aici, nu mai ştiu ce să fac."

"Să-l cauţi la şcoală.Să-l vezi, să-i vorbeşti cu binele.Poate are la el albumu-acela. N-or fi trimbrele cine ştie ce, dar s-aducem liniştea în inima copilului acela nefericit."

" Nu ştiu cît e rău Mihnea,dar sigur s-a-nhăitat cu golănia cuiva.Cu vreun prieten."

Uşa s-a întredeschis şi a apărut capul lui Mohor.Privirile părinţilor parcă-l aştep/tau.

"Intră băiatu' mamii."

"Mohor tu ştii pe vreun prieten apropiat ,cu care-şi lega vremea Mihnea ?"

" Pe unul dintr-o străda alăturată îl ştiu."

Tăcerea a încremenit în odaie.In mintea fiecăruia era imaginea lui Mihnea,băiatul născut din patima lui Ion pentru Tudora cea frumoasă.Frumoasă şi mai departe ?..gîndi Ion.In memoria morţilor el a aprins o candelă a vorbelor alese,în care binele şi toate gîndurile duioase sînt scrise cu litere mari,pe frontispiciul nevăzut al celor ce-au devenit umbre vii.Dar Mihnea ce urme nefaste ducea în sufletul lui tînăr ?

Cei ai casei,cei trei care i-au fost în preajmă pricepeau în felul lor.Sofia gîndea că de cînd a intrat sub acoperişul lui Ion,ar fi trebuit să fi făcut mai mult pentru băiatul acesta,pus de multe ori pe rele.Trebuia mai observat, vorbele mai spuse direct,mai aspre,mai cu dojană.N-a făcut-o niciodată,ca să nu-l umilească în faţa cuminţeniei

lui Mohor.Orice vorbă l-ar fi ~~[illegible]~~ jignit, -ar fi socotit-o pe ea,mamă vitregă,părtinitoare şi de-aici,loc de vorbe cu omul abia găsit în lume. Cei trei gîndeau, ~~[illegible]~~ poate,deosebit,mintea de aluneca pe văile neguroase,dar niciunul nu spunea vreo vorbă,căci ajungeau curînd la o curăţenie sufletească,care le spunea neauzit,că atunci cînd oamenii se prefac în pulbere,amintirile duioase le ţin locul între cei vii.Amintirile acestea care moleşesc inima,care înneacă mintea,oricînd în dezacord cu lacrimile adunate într-un căuş pentru oricine vrea să bea din ~~[illegible]~~ izvorul milei.

" Merg cu dumneata tată să-l căutăm pe Mihnea ."

Ion l-a privit adînc, deşi în minte un teleimprimator îi ţăcănea aceeaşi şi idee...Mihnea nu-i soi bun...

" Sti tu,unde-ar putea fi ? "

" Dămnoi de el. ~~Mergem şi la şcoală. Mihnea are minte de şcoală.~~ "

" Ce zici Sofio ? "

" Mergeţi.Decît să stai cu nerăbdarea-n suflet."

./.

" Vieţii trebuie să-i ceri mult,ca să-ţi dea puţin, că dacă ceri puţin nu-ţi dă nimic !" Vorbele bunicului,îi veneau în urechi,ca apa în roata morii .El şi-a depănat viaţa pînă aici,cu calmul şi înţelegerea omului cuminte .Se împăcase din totdeauna cu puţinul şi de cînd Sofia intrase în casă,vorbele lui picau ca ale ei,fără să turbure, fără să vatăme.Fără să vrea ,Ion urma o înţelepciune adîncă,pe care Sofia o repeta de cîte ori voia să tragă o concluzie : " Totul e ca omu' să se-mpace cu el".Era o Nirvana,pe care ea nu ştia c-a găsit-o,dar o risipea cu dărnicia omului bun,care n-are altceva de dat semenului picat în necaz.La început a lăsat-o-n voia ei,în moliciunea de care şi el avea nevoie.Cînd miresmele uitării i-au intrat pe uşă ,cînd amărăciunea se uscase ca varul pe garduri,cînd păcatele tre-cutului deveniseră " de-ale tinereţii ",Ion s-a obişnuit cu moliciunea Sofiei şi,mai ales, cu atmosfera dulce din casa lor.Cu Mohor nu a avut probleme.El era la celălalt capăt al fiului său, şi nu se asemănau întru nimic deşi au crescut sub un acoperiş.Mohor se bucura de mîngîierile primite,iar Mihnea le socotea datorii ale tatălui şi le primea ca atare.De cele mai multe ori fugea de ele, ferindu-şi obrajii.Răgîiat din fire,neprietenos ,izolat numai în ale lui,toate erau semne premature ale anilor ce vor veni, cînd se va întîmpla ceea ce...Gîndul l-a dus pe Ion la furtul clasorului .Si totuşi nu se poate, se opinti el în ruşinea iscată în viaţa lui.Nu s-a întîmplat aşa !..Dar atunci unde e, de ce nu a sosit încă, de ce e căutat,de ce a ajuns la reclamaţii ?Ion răscolea mizeria unei certitudini,amăgindu-se că poate faptele sînt altfel decît sînt.Aşteptarea şi ruşinea pusese peceţa adîncă a umilinţii.Se învîrtea casa,se învîrtea strada, pămîntul şi sufletul lui de om simplu nu găsea nici un sprijin în afara necazului care-l copleşise.Dincolo de ruşinea faptei, strecurase în sufletul lui.Stigmatul faptei .Cine-l va crede că ispita unei clipe l-a aruncat dincolo de drumul oamenilor ? Nimeni.Lumea e grăbită,aleargă,n-are vreme pentru astfel de dureri,de întîmplări,de accidente,care intră în paza şi grija sufletească a fiecăruia.Pămîntul e plin de ispite,dar e plin de tot atîtea prevederi risipite,ca urzicile sub paşii călătorilor.Ispita colo

rează imaginile,le poleieşte ,le dă o strălucire amăgitoare ,firi-
le căutătoare de lovituri se aruncă ca într-un Eldorado sălbatec,
unde aurul e
la vedere,pe toate drumurile,
Amintirile sînt suferinţi,imagini incomode,sanctuare prăfuite,păstrate în ungherul remuşcărilor,gata oricînd să apară ca să turbure puţinele clipe de linişte.Numai visătorii le caută, le cheamă ca amatori de melancolii.Ion se ferea de orice aducere aminte.Anii lui tineri au căzut ,crengi uscate,în apele naivităţii,cînd credea că toţi oamenii sînt făcuţi după un singur tipar,tiparul lui de băiat deschis,ca o fereastră, gata să asculte şi să creadă vorbele oricui.De la filmul tinereţii lui a ajuns la secvenţele adolescenţei lui Mihnea .Işi aminteşte acum,mai reliefat ,fapte trecute cu vederea,fapte pentru care ar fi trebuit să sară-n sus, să se agite, să se supere,să-l facă pe băiat să-i ştie frica.Si ce-a făcut, el,tatăl acestui copil ?Cîteva cuvinte în treacăt,zicîndu-şi că lîngă Mohor trebuie să iasă băiat bun.Nu se poate altfel.Intr-o casă doi copii , unul îl trage pe celălalt.Dar dacă Mohor ar fi fost influenţat de relele lui Mihnea ? Că se putea şi aşa .Ion în mijlocul ipotezelor lui , se simţea vinovat,adînc vinovat,scoţîndu-l din cauză pe Mihnea.Oare ,nu greşea din nou ?Ce fac părinţii , toţi părinţii din lume,atunci cînd odreasla lor chinuie animalele,bate copiii de pe stradă, lipseşte de la şcoală şi-şi pierde vremea prin tîrgurile de la marginea oraşului, înhăitat cu băieţi,care furau din coşurile cu fructe ale negustorilor veniţi din satele apropiate ?Ce fac aceşti părinţi ? Gîndul lui Ion s-a oprit împiedecat de o revoltă ascunsă. Iar s-a oprit la părinţi !Mama nu mai era.A fugit în lume,ca el în astă noapte.Ea cu bărbatul alteia, el,fiul cu maşina altuia.Asemănări,care-l speriau,care făcea să bată inima,ca o pasăre legată.Intr-o zi, îşi aminteşte bine,după o faptă spusă discret de Sofia,în care Mihnea era eroul principal în furtul unui lacăt,Ion a tăcut, hotărît să nu-l mai compare cu Tudora.Voia să sfarme trecutul,să-i spele contu-

rul acesta care-i umbrea existenţa pe pămînt,de parcă maică-sa era un pop înalt crescut în faţa casei.Băiatul trebuie ocrotit şi iată,ca o rădăcină, ascunsă în colţul grădinii, frunzele-i blestemate au ieşit la soare.Ion s-a ridicat şi-a tras perdeaua care credea că-l fereşte de lume.Aşa a crezut întotdeauna şi niciodată n-a avut curajul,sau măcar curiozitatea să asculte ce se spune în urma lui,pe strada lui,în atelierul lui.In clipele grele,Ion se închidea în tăcerile lui,ferindu-şi inima de vorbele cuiva ce poate, i-ar vrea binele,poate i-ar da un sfat,o vorbă, că oamenii ţineau la Ion,şi-apoi mai sînt şi oameni cumsecade,gata să dreagă sufletul amărît ,care duce povara unei greşeli ,ce trebuia uitată de mult.

Liniştea somnului cuprinsese toată casa.Sofia,de teamă că Mohor i-ar aminti lui Ion, ,şocîndu-l, de fiul celălalt şi-a culcat băiatul pe patul din bucătărie.Aşa socotea ea că va aduce un pic de linişte în sufletul omului ei,amărît din vremea tinereţii şi a unei dragoste legate cu sfoară de mătase.Sofia nu dormea, se prefăcea numai de dragul băiatului.Ei îi era teamă de zorile care vor veni şi care vor aduce...Aici,gîndul i s-a oprit ca un ceasornic căruia i-a sărit arcul. In odaia alăturată paşii lui Ion se înnecau în moliciunea covorului.Dacă s-ar putea pierde astfel,într-o surzenie binefăcătoare şi neliniştea sufletului...

o.o.o.o

+

5 +

Două siluete au ieşit pe poarta casei.

" Incotro ? "

" Aici pe Şapte Drumuri, strada care ne încrucişează la colţ."

" Cine-i prietenul ?"

" Nu-l prea cunosc...Ii ştiu numai casa."

Cei doi au pornit să caute acul în carul cu fîn. Amîndoi cu acelaşi pas, cu acelaşi gînd, cu aceleaşi întrebări fără răspuns. De ce-a făcut Mihnea în asemenea ruşine, pe care-o făptuieşti o dată şi n-o mai ştergi niciodată? Pui pe obrajii tăi ochii lumii, pui în cîrca ta vorbele ei, îţi îngustezi cărările tinereţii de nu mai poţi ieşi la soare, la bucuriile celor din jur. Trecutul îi apărea în diverse umbre, necolorate, reci, care uscau beregata. Parcă mai trăise cîndva asemenea clipe lungi, turburi, o întîmplare aşezată între suflet şi minte, căreia nu i-a putut şterge urma. Gîndurile lui Ion alergau ca nălucile înapoi la Tudora, cuiul încins bătut în coaste, ca unui Christos teslar. Nu, să nu se mai gîndescă la anii aceia. A strîns pumnii tare, tare de tot, şi dinţii de parc-ar fi vrut să sfarme umbrele înghetate, faţă de care nici o putere nu era îndeajuns. Năluci pe drumul unei dureri, năluci apărute la distanţă de ani, figuri hîde răsturnate dintr-un imperiu nedorit. Tudora sfîşiase catapeteazma, căzuse iconostasul, dar lăsîndu-i copilul, el a socotit că i-a rămas altarul. Dar Ion nu s-a rugat în el, fiindcă pînă la altar erau încrîngături de ţepi, care i-au rănit mîinile, fruntea, ochii. A sîngerat şi nimeni nu l-a văzut, s-a văitat şi nimeni nu l-a auzit, şi-a strigat durerea şi nimeni nu s-a oprit din drum. Baricadat de neputinţă, Ion îşi refilma pe-un ecran intim toate gînduri-le de care credea că s-a despărţit de mult. Dar morţii au tenacitate, au o cerbicie cu care destramă liniştea, sufletul, cochilia oricărui ungher în care te-ai ascunde. Nimic nu-i întîmplător, gîndi Ion, tot ce-ţi vine înainte are rădăcinile undeva, unde nici nu bănuieşti, avînt pe care l-ai dat uitării de te-ntrebi dacă a fost adevăr, sau închipuire. Acum, după ani, Mihnea ducea pe umerii lui cruzi, nevrednicia Tudorei. Ion ştie bine, dar cum poate spune? Şi, mai ales, cui ar putea spune ? Intrebările nu-l ajutau la nimic.

[redacted]

De cîteva ori Sofia cu vorba ei aşezată i-a spus, pe ocolite, cîte ceva despre băiat. Despre băiatul lui. Dar ea, mama venită c-un alt prunc, le spunea cu vorbă atît de bună, că el, tatăl se sovotea că faptele lui Mihnea picau parcă de pe aripile îngerilor. Acum pe drumul speranţelor lui Ion mergea ca fără ochi. S-a închis înlăuntrul lui, ca în faţa unei dureri, dureri din trecut ce s-a adus cu iernile de pe străzi, de pe gînduri şi s-a aşezat în tăceri la tîmplele lui.

" Mohor, care-i casa ?"

" In blocul cu grădiniţă în faţă... Etajul 3, pe dreapta.

La soneria lor s-a întredeschis uşa şi o femee scundă i-a privit interogativ. Fiul era lucru, la fabrică de sticlă şi-i de găsit după ora 4. Nerăbdător, Ion i-a spus femei că-l caută în legătură cu fiul lui şi c-ar vrea să-l întrebe ceva.

" Fiu-miu s-a certat cu băiatu' matale. Nu mai sînt prieteni. S-au ciondănit pentr-o fată, vînzătoare la mercerie ."

" Dacă nu vă e cu supărare, care mercerie ? "

" Cînd ieşi în bulevard, imediat pe stînga. Nu-i departe.

" Nu cumva ştiţi şi cum o cheamă ? "

" Marilyn. Ca-n filme. Marilyn Buzdugă. "

Ion, urmat de Mohor, a pornit înapoi spre bulevardul care se unea cu celălalt colţ al străzii. Inima-i spunea că va afla ceva din spusele fetei şi poate va da de Mihnea mai lesne decît a crezut. Fără să se oprească Ion i-a adresat băiatului o întrebare.

" O cunoşti pe fata asta de la mercerie ?"

" Nu tată... N-am fost niciodată acolo, [redacted]

" Dar Mihnea ce treabă avea acolo ? Fata ? "

" Mihnea nu mi-a spus niciodată c-ar avea asemenea cunoştinţe. Despre prieteni, mai vorbea, dar de fete..."

Ion asculta şi-l împărţea pe Mihnea în secvenţe comparate. Ca maică-sa ,

ascundea [redacted] Diplomaţia omului simplu, [redacted] care a răsfoit prea putin cartea Vieţii, carte ce-n amurg îţi arată ce cărări drepte are mersul prin hăţişurile ei. Dar tinereţea n-are cînd să citească această " carte" că le trece frumusetea, iar ascultat n-are răbdare că poate pierde gafa ce-i stă în buzunarul inimii. Anii aceştia sînt ani fierbinţi, caută, răscoleşte, nu crede decît în mintea lui abia dată-n floare, se vrea grozav şi se-ncurajează, [redacted] "Cînd pică din înălţime, plînge la uşile altora. Dacă fapta nu-i gravă, toate aceste amănunte întregesc tabloul anilor verzi, ani cu muguri spre soare.

In faţa merceriei s-au oprit. Amîndoi au privit în vitrină de parcă ar căuta agrafe şi nu o fată, care nu ştiau cum arată. Dar înăuntru, dincolo de o masă lungă la o vitrină interioară, era două fete. Din priviri, Ion şi Mohor, au înţeles că sînt aproape de urma lui Mihnea. Au intrat. Nimeni nu i-a băgat în seamă. Fetele n-au vreme pentru ei, nefiind niciunul " şeicul" aşteptat. Ion nu cunoştea dorinţa zborului înalt ale acestor făpturi fără aripi, fără prea multe calităţi, ci doar cu frumuseţea anilor de la început şi uneori părul chinuit să pară spice-n soare. Care o fi Marilyn ? Ion le-a privit atent, atît de atent, că cea mai apropiată de intrare l-a întrebat ce doreşte. Ion [redacted] şi-a spus că aceasta trebuie să fie cea căutată, prea i s-a adresat împinsă de vreun simţ al complicităţii. Aceasta e Marilyn, Marilyn ce l-a robit pe Mihnea cel aproape imberb.

" Domnişoara Buzdugă ? "

" Nu. Lipseşte . "

" E cumva bolnavă ? "

" Nu..."

" Si cînd o pot găsi ? "

" Peste 7 zile. Are o recuperare."

" Nu vă supăraţi duduie, eu sînt o rudă şi nu-i cunosc adresa. S-ar putea cumva...dacă nu vă e cu supărare..."

" Mda...Luaţi metroul şi urcaţi la Fabrica de lapte, în Militari. Pe colţul din dreapta e un bloc mare de zece etaje. Intrarea 3, etajul 8... şi acolo mai întrebaţi "

La soneria unde o carte de vizită improvizată scria Fam.Buzdugă , Ion a sunat cu oarecare timiditate.Linişte.Aşteptare.Nici o mişcare dincolo de uşă.Privirile lui Mohor parcă-l îndemnau să mai sune o dată.Si a mai sunat,mai lung,mai insistent.Tăcerea are ecoul ei,care vesteşte că stai degeaba,dar această linişte nu e convingătoare şi cum vrei ca întîmplările vieţii să fie după cum doreşti să fie,mai stai,mai suni,mai speri şi apoi pleci dezamăgit [redacted],mirîndu-te ."Ehehe!" şi Ion şi- a arcuit sprîncenele,ca o constatare intimă,că ghinionul îl paşte şi că drumul i s-a închis aici.Mohor îşi privea trăsăturile feţii , că să-i ghicească gîndurile. Nu îndrăznea să-l turbure cu întrebări,[redacted] Dar Ion nu [redacted] întrebat [redacted] " Nu-i nimeni..." " Tată,poate mai aşteptăm.[redacted]...

In faţa blocului,două siluete:Ion şi Mohor priveau în lungul bulevardului,pînă dind o siluetă pe care nu o cunoşteau.Vremea trece repede cînd nu aştepţi să treacă şi în mintea celor doi insista aceeaşi întrebare " Unde o fi Mihnea?S-ar fi putut să plece cu fata aceasta,dar dacă-i la drum lung,[redacted]." Mintea părintelui pulsa sub îndemnul anilor lui,uitînd ,desigur, că la 17 ani Mihnea plutea ca " supermanul" din filmele rulate pe ecran.Din spatele blocului a apărut o locatară mai circumspectă,care i-a privit întrebător,apoi şi-a tradus curiozitatea : " Aşteptaţi pe cineva ? "[redacted]

" Da, pe cineva din familia Buzdugă."

" Da...De unde sînteţi ? "

" De-aici,din Bucureşti. "

" Nu din Banat .Apoi fără să întoarcă privirile de la ei , a strigat tare, după corpolenţa proprie.Caterino !Pauză. Caterino !...Un glas la fel, cu ascuţimi în vocale a răspuns parcă din altă stradă:Vin încoa,femee !" După ritmul unor papuci grăbiţi toţi ,cei din faţa blocului,au înţeles că apare Caterina.Pe faţa lui Ion parcă înflorise o speranţă.

" Ce-i ?"i se adresă Caterina ,vecinei.

" Te caută dumnealor ."

Caterina i- a privit cu zîmbetul omului,care nu i dator nimănui. " Dvs. ?"

" Nu vă supăraţi...Vreau să vă întreb ceva."

" Secret ?" şi rîse ca de-o glumă bună.

" Varecum secret " i-o întoarse Ion.

" Aoleo !..Da' ce făcui păcatele mele ? "

" Păcatele sînt ale mele,doamnă Buzdugă ."

" Da ?..Atunci e mai uşor.Să mergem sus,la mine."

Interior modest,în care cîteva scaune cu lemnul fasonat ţineau loc de pretenţii.O noptieră înrudită în timp,pe care se găsea un aparat de radio,sofisticat la înfăţişare,punea faţă-n faţă două lumi în travers rea vieţii.

" Care-i durerea ? "

" O caut pe Maryline..."

" Pentru băieţandru acesta ? "

Mohor îşi simţi obrajii arzînd,dar surîse,pentru o retragere onorabilă.

" Da, Maria e nepoata mea.Îşi zice Maryline,că de Maria i s-a urît.Tinerii sînt iuţi,ca ardeiul pe limbă.Acu' nu-i acasă...A plecat la părinţi, în Banat ."

" De mult ?"

" Dacă veneai eri la vremea asta...Ai vreo treabă cu ea ?"

"Nu chiar cu ea...A plecat singură ? "

" C-un prieten,un tînăr...dar mai înstărit care zicea c-o duce pe sus.

Sînt unii tineri,care-nceap viaţa mai mainte de-i încearcă viaţa pe ei.
Sînt unii frunze-n vînt.Cam aşa-i şi..." Aici bătrîna s-a oprit.

Ion n-auzea filozofia bătrînei,clar nemulţumită de această tinereţe,uitînd prea uşor, că ea,cînd a fost tînără ,poate n-a făcut la fel,întrucîtva pe-un murg în spume,tot ar fi fugit c-un flăcăiaş pălit de-un dor încins,care în iarba verde lua forme concrete.

" Nu cumva mătuşico şti cine e băiatul înstărit ? "

" Nu ştiu...nu l-am văzut...Dar nu cumva e fiul dumitale ? "

" Cam aşa cred..."

" Aoleo ! Doamen-ajută...

In mintea lui Ion a rămas o aşchie:" frunze-n vîntul toamnei", cînd anii ei se număra-n primăveri.

Dar părinţii ?..

" Părinţii Mariei ?..N-o văd cu lunile...ba cu anii şi-apoi nu prea au vreme de ea, că mai sînt acasă alţi patru copii."

" Si-acum s-a dus să-i vadă ? "

" Nu s-o vadă, că şi-a făcut părul galben.Mi-a spus că-i e dor de Dunăre,că vrea să-i ~~vadă~~ simtă apa, că-i dor de umezeală...Au copiii ăştia nişte gusturi,că te-apucă reume."

Ion a întors privirile către Mohor,care tăcea ca o pasăre speriată.In ochi îi licăreau luminiţe,scînteieri ciudate,o panică ce sta să se declare.

" Mătuşico ajută-mă să dau de urma copiilor.Incotro s-o iau ? "

" Păi, după cîte ştiu eu,gara cea mare e Oraviţa.Apoi,în jos spre Dunăre,la Radimna."

" Acolo locuieşte familia ? "

" Acolo... "

" Mulţumesc..."

Si Ion a plecat urmat de Mohor.

" Ai întîrziat la şcoală."

" Eu merg cu tine,tată."

" Si lecţiile ? "

" Mă descurc eu. "

" Dar mama ? "

" Nici ea nu te-ar lăsa singur."

" Oraviţa e departe..."

" In doi e drumul mai scurt. "

Lacrimile,reţinute pînă atunci,trecură peste puterile lui Ion.Mohor s-a apropiat şi i-a cuprins mîna,socotind că gestul lui e o alianţă trainică şi convingătoare.Ion i-a strîns şi el mîna,apoi gîndul la fotografia văzută în casa bătrînei.Era un chip de fată.Maria la anii ei de-acum.Si-a întipărit imaginea: Un chip tînăr fără nimic deosebit,poate numai dorinţa ei de-a fi altfel.Se visa o artistă din arhiva cetăţilor de filme,unde prefabricaţiile lasă o amprentă dulce în iluzia disperării.In faţa aparatului fotografic ea îşi dilatase ochii,

i-a supradimensionat,ca să mire şi să atragă,o frunte cu cîţiva

cîrlionţi,întîmplători,deşi muncise să-i fixeze dezordonat.Un zîmbet nedefinit,eşuat din înalturi pe obrajii ei tineri şi buzele cărămidate,lăsa ca-ntr-o vitrină abia ridicată,dinţii,aproape toţi dinţii. Aici, Ion i-a şters imaginea,ca după o clipă s-o refacă.Dorea s-o înveţe,s-o ştie pe dinafară,fără ezitări,fără efort,ci aşa dintrodată,ca atunci cînd o va întîlni,şi trebuie s-o întîlnească,s-o descopere în minte ca pe-o veche cunoştinţă...Frunte cu cîrlionţi,un zîmbet arcuit, cu pretenţii de nevinovăţie,aer de artistă din cetatea celuloidului,surîs arcuit,nevinovat,artistă ,candidată la arta filmului.Amănuntele acestei descrieri se succedau fără întrerupere,repetate obsesiv,ca pe-un disc găurit,unde acul diafragmei bătea " pasul " pe loc.Un fior a trecut prin toată fiinţa lui Ion.El s-a ghemuit în haina lui,căutînd un echilibru liniştitor,care să-i alunge înfiorarea care-l cuprinsese în ciuda văpăii din interiorul zbuciumat."Il va găsi pe Mihnea ?Sau a luat drumul maică-si,drum cu poteci ascunse ? Nu, totul e o ţesătură copilărească,care poate sfîrşi..." Ion şi-a întrerupt gîndul de teamă.Ultimul cuvînt nu trebuie rostit.Finalurile tragice nu încap în inimile oamenilor buni,sau a celor cu suferinţa încă vie,a celor cariaţi de greul dus,dincolo de vrerea lui.

Gîndurile lui Mohor pendulau între Cătina şi Mihnea,între şcoală şi fapta de neînţeles a fratelui.Deodată viaţa în casa lor a devenit complicată,o atmosferă greu de respirat,cu multe semne de întrebare , aproape toate indisolubile în focarul clipei trăite acum,în neliniştea tristeţii adînci.Oare această Marylin,această Maria care fugea de numele ei,de anii ei ,încă muguri avea vreo influenţă asupra lui Mihnea ?Cum să aibe ? Fata aceasta nu avea destulă minte pentru ea,dar şi pentru el.Gîndul l-a întors iar la casa lor,care semăna cu perdelele de la ferestre.Fluturau numai atunci cînd le atingea vîntul. De aseară adierea s-a schimbat în răbufnirile unei furtuni şi nu-i nimeni care să închidă ferestrele.Lucrurile din casă au zburat unde nu le e locul,s-au împrăştiat de nu le mai şti rostul.Sufletele celor din casă,sufletele acestea brusc înlăcrimate s-au lovit de

zidul dezamăgirii şi-au ^plecat cu ploaia-n faţă, să caute soarele.

Ion era stăpînit de-o febră, stăpînă totală care-l ducea într-un subteran, cu o respiraţie grea, dirijată, apăsătoare. El era între gîndul din trecut şi grija de-acum, accese bifurcate, care-i apăsau paşii.

" Ce-i tată ? Eşti bolnav ? "

" Nu. Puţin obosit...", apoi ca să risipească teama băiatului, Ion i-a zîmbit.

Pe stradă, lume multă, lume grăbită, forfotă, mişcare ca într_un mecanism din dimineţile unui mare oraş. Ion era cu gîndurile lui, preocupare fierbinte, care ca o apă încinsă prea tare, saltă capacul bolborosind ceva neînţeles. Mohor vedea buzele ta ăluiu lui, care palpitau într-o înşiruire de cuvinte. Necazul dirija fiinţa acestui om nepregătit pentru încrengăturile aspre ale vieţii.

" Ce spui tată ? "

" Fruntea cu cîrlionţi, surîs arcuit... buze cărămidate... Na. "

" Cine ? "

" Fata. Maria Buzdugă."

Apoi tăcere. Necunoscutul tulbură, dar tace. Agită mările din om, urcă talazurile şi slăbiciunea doboară. Cei doi mergeau alături, fără să rostească vreun cuvînt.

Ion se întreba ce-are de făcut în această situaţie, în care ruşinea trăgea cortina dintre casa lui şi lumea de pe stradă. Ce să facă ? Să ceară un sfat meşterului Pîrvu, un sfat cules de părul lui argintat de anii războiului ? Meşterul i-a mai spus cîndva, tot la o ananghie: " Pentru carnea lupului trebuie dinţi de lup." Dar Mihnea nu e lup, poate un pui... Si-atunci n-ar trebui o cusătură sufletului ?

MOHOR alerga după gînduri le care-l învăluiau." Dacă muzica vine şi dispare în infinit, cuprinzînd toată suflarea lumii, cum poate scăpa cineva din vraja ei ? " De-aici, un salt nu prea mare şi gîndul s-a întors la Mihnea, care poate se zbătea în mijlocul valurilor unei mări necunoscute lui. Se lupta cu talazurile ameninţătoare, tot întrebîndu-se unde e malul ? Unde ?.. Mohor a alungat gîndul. Urechile îi ţiuiau, ca o maşină cu aburi.

ION:" Va trebui să iau măsuri...măsuri serioase.Băiatul caută viaţa uşoară...Si se pare că nu-l interesează ziua de mîine.Cu cine-şi potriveşte pasul ?..Of,doamne, iar îmi întorci mintea ?Iar anii tinereţii cînd te crezi grozav că spargi în dinţi sîmburele de măslină.O mişcare bruscă l-a trezit din gîndurile-coşmar.Nu-i timp pentru umbrele trecutului,cînd acum,acum cad pe el zidurile rău clădite,care n-a ştiut să puie-o temelie casei.Celălalt băiat,crescut tot de el, are altă sămînţă.Inima lui s-a urcat spre soare,ca un vrej cu esenţe curate,cu tăria de-a se feri de jerate cul de dincolo de cenuşă.Nu-l vede,dar îl bănuieşte.Nu se-aruncă ca prostul în rîul adînc,numai fiindcă rava pluteşte.Cum să-i lege pe aceşti copii,cînd fiecare are altă chemare,altă plămadă ? Semnul de întrebare a rămas în eter,luminos ca un fulger,care taie cerul pînă-n zare. E de gîndit...Dar repede .

MOHOR: Privea lumea care rula în viteza maşinii pe la pe stradă.Prin micile pieţe, oameni adunaţi,figuri vesele,băieţi şi fete în haine frumoase şi curate, imagini ce-i aminteau că-i duminică.Undeva,o mică orhestră îi îndemna la joc.Mohor strîgea în dinţi un fir nevăzut de mătrăgună:la capătul drumului îl aştepta milioane ...~~Pedepsa sosea prea devreme, sau la timpul potrivit ? De a omorît furînd masina ? Ce a dobît, ce gînduri l-au îndemnat ? Ce vrea să şi ascundă ?~~ Amărăciunea din vîrful limbii l-a făcut să-şi întoarcă privirile ~~spre cîmpul verde~~.Ce l-a împins ca să-ajungă aici ?Pofta lui aprinsă,jinduirea după lucrul altuia ?Aici era şi rădăcina minciunii, a vicleniei şi toate acestea,care ca baloanele de spumă,trăiesc doar o clipă.O clipă, cînd el a furat...A furat şi parcă ecoul gîndului a pornit puternic, ca un tunet ciudat sub cerul senin. Apoi gîndul a zburat la...

...Vioara aleargă,ca o furtună prevestitoare pe portativul lui Paganini.Degetele se mişcă frînte,mecanice,caraghioase pe gîtul subţire al viorii.Arcuşul e neastîmpărat,gonit ,nebun.Divinul Paganini... Mohor îşi amintea bine apariţia pe lume a acestui Niccolo,care a plîns în clipa naşterii, a plîns toată noaptea ,urlînd cu furtuna de afară, a plîns şi dimineaţa o dată cu marea furioasă,ce se zbuciuma între digurile genoveze.Divinul a înscris în memoria tuturor clădirea cea tristă din " Passo di Gatta Nora ". Peste cîtăva vreme el se va întoarce

la vioara lui.Mîine e zi de şcoală.Ce-i va spune Cătinei? Ea va auzi povestea cu Mihnea şi ,desigur, va întreba de el.Si ce-i va spune ? Totul ? Cum?..E ceva de ascuns ?Ruşinea e mai mare ca îndrăzneala..!Dublul concert " se cîntă într-o desăvîrşită armonie sufletească,într-un sprijin perfect echilibrat/,unul vizavi de altul ,ca două murmure ce se încrucişează în acelaşi orizont.Cum să-i ascundă Cătinei ?Dacă spune ,fără să spună tot," Dublul..." va suferi.Si asta nu trebuie să se întîmple.Bach a scris concertul cu puterea cu care îşi făurea frescele gigantul Michel-Angelo. " Ca să-i înţelegi scriitura,spunea profesoara,apropie-te de Bach cu puritate sufletească." Ii va spune Cătinei...îi va spune toate cîte s-au întîmplat,.Apoi,Mohor a închis ochii,ca să fereasă lumea lui strălucitoare.

o.o.o.o

Cînd Ion a intrat pe poarta atelierului, nea Pîrvu, paznicul, i-a spus c-a fost căutat telefonic, cu puţină vreme mai înainte.

" Cine ? "

"Spitalul de urgenţă. Ai ceva prieteni pe-acolo ? "

" Nu. "

" A spus omu' că mai cheamă."

"N-a lăsat nici o vorbă ? "

Pîrvu n-a mai apucat să răspundă. Soneria telefonului i-a atras spre ferestruica deschisă a cabinei.

" Atelierul ... Da, Spitalul ? Un moment. Tot pentru mata ", şi i-a întins aparatul. Ion şi-a spus numele, apoi a ascultat glasul de la capătul firului. Mohor, care nu-l părăsise nici o clipă a înţeles că ceva nu-i în ordine, că ceva turbură şi mai tare mersul lucrurilor, fapt ce-l făcea să-şi ascute atenţia, privind chipul parcă mai crestat al tatălui său. Ion a pus receptorul în furcă: "Nea Pîrvule spune, te rog, meşterului c-am fugit pînă la Spitalul de Urgenţă. Fiu'meu, Mihnea e acolo, accidentat. " Ion şi Mohor au plecat grăbiţi spre staţia de metrou.

... în/

Acasă, Sofia privea din poartă lungul străzii. Ea spera, că Mihnea, stiindu-l pe Ion la lucru, va trece pe-acasă. Poate îl va aduce foamea, sau vreun gînd bun, care să acopere fapta lui. Sofia nu cunoştea legile vieţii care încarcă omul cu toate poverile lor, dar avea o sensibilitate la toate schimbările naturale ale celor ce-o înconjoară. Faţă de cele întîmplate c-o zi înainte, ea avea un sentiment, pe care nu-l putea traduce. Inţelesese de mult, că Mihnea e un copil greu de prins în sfaturile lor, ale ei şi-ale lui Ion. Dar cînd a fost micuţ, cînd îşi umplea ghiozdanul cu castanele de pe drum, ce gîndea ? Sofia a închis ochii, ca să se-ntoarcă în timp. Greu, cu toată încordarea minţii. Trecutul

e o nemărginire a uitării.Cînd amintirea apare,nu o face decît ca să zgîrîie,să lăcrimeze, să doară.In toţi anii aceea , ea s-a temut. Nu ştia de ce,dar iată, după ani inima îi e înfrigurată ca atunci,dar azi ştie ,cunoaşte,are sentimentul c-a dus o povară,pe care trebuia s-o ducă.Pentru Mohor,apoi pentru Ion,omul miezului de pîine.Mare păcat ca Mihnea să nu-i semene,să nu-i ia toate vorbele dunate în inima lui. Dar gata, acum Sofia era hotărîtă.De cum o intra pe uşă ,o să stea de vorbă cu Mihnea.Fără să-l caute-n coarne,fără vorbe moi.Uneori copiii trebuiesc mîngîiaţi şi-n răspăr. Ajută...

. . .

La spital,doctorul i- a spus simplu:" un accident".Sora a dezvoltat faptul,teoretizînd pe marginea educaţiei tinerilor,care ignorează prudenţa,socotită de ei o rudă îndepărtată cu laşitatea, de-aici vin multe necazuri ," a încheiat sora .

" Si pot să-mi văd băiatu'? "

Sora a pornit înainte pe culoar.In dreptul unei uşi s-a oprit, a deschis-o ,oferindu-le " permisul" ei major." Poftiţi,dar nu mult...".

Ion şi Mohor au trecut pragul camerei,unde în patru paturi,patru bolnavi şi-au întors privirile spre cei sosiţi.Mihnea cu un picior înfăşurat în ghips,încerca cu un surîs să îndulcească atmosfera.

" Ghinion tată...ghinion al naibi. "

Tăcere.

Ion ştia mai mult şi tocmai acest " mai mult " îl mîhnea într-atît că nu putea scoate un cuvînt.Privirile lui au înconjurat camera de spital, oprindu-se la măsuţa de lîngă pat,unde două clasoare ,tristă mărturie,desfăşurau o poveste a unui tînăr plecat pe-un drum , unde era o tabelă nevăzută de cine nu vrea, cu un semn: " Interzis."

" Cum a fost Mihnea ?... N-ai fost atent. "

" Grăbit...Asta-a fost...Grăbit !

" Cînd s-a întîmplat ? "

" Azi...Dis de dimineaţă..."

" Noaptea trecută unde-ai fost ? "

Tăcere . Niciun răspuns, nici o mişcare.
Mohor a murmurat: " Te doare ?"

Ion privea clasoarele. Apoi l-a privit pe Mihnea, sigur legat de albumele de timbre, marea lui ispită, marea lui ruşine. Dar nu i-a spus niciun cuvînt. Nu era momentul, nu era locul, deşi inima îi clocotea, ca un abric pus pe foc.

" Ce spune doctorul ? "

" Dacă pînă mîine nu mai apare ceva, îmi dă drumu-acasă."

" O să vorbesc cu dumnealui."

" Sora ...Ea ştie cum să-l găseşti."

Din uşă, Ion i-a asigurat pe cei doi băieţi că se va înapoia, apoi a ieşit. Acum, fraţii se priveau mai descîtuşaţi, lipsea martorul, cel căruia Mihnea voia să-i ascundă clasoarele, fapta lui, clipa de rătăcire, pe care el o clasifica un fapt divers, trecător, de nebăgat în seamă.

" Era cu tata cînd a sunat de la Urgenţă ?"

" Te-am căutat pînă şi la Marţian, sia de la mercerie ."

" De unde ştii tu de ea ? Mare detectiv mai eşti vioristule ! Povestea cu Marţiane s-a covăsit de mult . Dar tu nu le prea ştii."

" Asta e drept, nu le prea ştiu. Ştiu în schimb altele ."

"Da ?.. Misteriosule. Ia glăsuieşte !"

"Nu acum... Văd cu te doare piciorul. Văd pe faţa ta."

" N-a fost o lovitură uşoară. Dacă m-a ciocănit pe mine... Nici şoferul n-a fost şofer. Un amator... Mă ştii doar... circul ca în filme."

Mohor privea fără să-l vadă. Gîndurile lui zburau ca un stol în preajma toamnei, luînd cu ele imaginile în care au visat. Lui Mihnea nu-i vedea decît buzele care se mişcau alcătuind cuvinte, vorbe de laudă. " Mă ştii doar... circul ca-n filme." Cum se circulă în filme? se-ntreba în gînd Mohor. Pieton zburător ? Sau la el asta era fala de care avea nevoie, ca să-şi ridice fapta pe treptele înalte ale curajului, care de fapt nu există. O descriere amănunţită, socotea Mihnea, i-ar creea imaginea unei atlet imberb, care în ciuda unei muschiulaturi bănuite vrea să pară omul tare, voinicul din fruntea afişului imaginar. Suferinţa domolită în cuvinte, îl înălţa în imaginaţia lui, socotindu-se un învingător în lupta întîmplătoare cu maşina. Mihnea se dorea erou, nu sfîrşit ca un alergător care la capătul cursei îşi ţine răsu-

flarea într-un zîmbet comandat.Mohor îşi privea fratele,parcă pentru prima oară.Niciodată nu-l văzuse atît de aproape,liniştit,prins în chingile nevăzute ale accidentului.Chipul lui,mişcările lui stînjenite,aerul lui de erou din Far-West,toate i se păreau ciudate şi parcă neîntîlnite. Oare pînă-atît nu-l văzuse ? Nu se poate.E ca şi cum ar avea o carte ,pe care o răspfoise de multe ori,dar nu-i ştia coperta,culoarea coperţii,desenul ei şi ,poate, nici autorul.Dar în ceea ce îl priveşte pe Mihnea ştia prea bine,că"autorul" e Ion.Omul pus să ducă barca pe furtună.Dăduse tot,se opintise peste puterile lui şi ce primea în schimb ?Ce primea înapoi,ca să-şi împrospăteze ramurile ce dădeaua semne de slăbiciune ?Tata e un arbore cu frunziş bogat şi roade dulci.Roadele le-a dat lor şi celor care au întins mîna să-şi îndulcească/ gura cu fructe.Cine i le dă înapoi ?Care,din cei cu buzunarele pline îl va ajuta la nevoie ?Cine restituie parfumul florii darnice,sau umbrei răcoarea,sau strălucirea şi căldura soarelui,care nu va fi veşnic ?Sînt datorii care nu se achită.Se prescriu tăcut şi par în timp obligaţii hilare.Părinţii sînt fiinţe mature şi cu cît înaintează în vîrstă, anii adunaţi îi învaţă să renunţe pentru copii,pentru copiii copiilor,pentru generaţiile de care se îndepărtează.Si cum părinţii nu se împacă cu legile reci ale vieţii, au inventat iertarea,clipe dureroase ale disperării lor.Disperări,căci undeva visul nu se îndeplineşte,formele devin diforme,nu mai sînt de înţeles şi aburul vieţii le înneacă .Nimic.Dar toate bogăţiile făcute de mîna omului ?Alt paradis, decît acest pămînt nu există.Invenţia e o promisiune acceptată cu uşurinţă,poate cu amărăciune,sigur cu un zîmbet.

" Mihnea, clasoarele trebuie să ajungă înapoi. "

" Sti despre ele ? "

Tăcerea lui Mohor e o confirmare .

" Si tata ? "

" Profesorul a fost aseară la noi.I-a spus tatii ,tot."

" Am glumit cu tontu-ăla de copil."

" Ai glumit...şi uite ce-a ieşit ."

" Nu trebuia . "

" Ei, acum descăleşte-mă si tu . "

" Nu te descălesc,dar tu n-ai vrut să stai niciodată de vorbă cu mine. Să şti că eu nu sînt fratele cel mic."

" Acum mă doare piciorul.N-am timp de vorbe...Te lăsăm.Mai bine spune-mi dacă vrei să duci clasoarele-napoi."

Mohor s-a apropiat de noptiera unde albumele şedeau sub o cea-şcă.Le-a luat şi le-a pus sub braţ,de parcă ar fi fost gata de plecare.

" Sti adresa ? "

" Stiu."

" Cînd le duci ? "

" Chiar acum.Nu-l băgăm pe tata în treaba asta,care i- a făcut destul rău. Mîine cînd va întreba de clasoare,o să afle că le-am înapoiat. "

" Pleci acum...Si cînd o veni tata ce-i spun ?Unde te-ai dus ?..N-o să se supere ? "

" Nu mai are loc de supărare.Sănătate Mihnea şi pe mîine."

Mohor a salutat şi pe ceilalţi bolnavi,care şedeau absenţi în paturile lor rînduite,apoi gîndul l-a gonit din urmă cu mare viteză. Dorea să înapoieze clasoarele, să-l bucure pe acel copil nefericit,să-l mulţumească pe Ion,să aducă o linişte în casă.Cîte gînduri se legau de aceste albume, a căror valoare,oricît de mare ar fi fost , nu echivala cu sentimentele lui binefăcătoare.La uşa apartamentului unde o carte de vizită indica locuinţa profesorului Mardare,Mohor a sunat mîndru,ca un mic erou al dreptăţii.Uşa s-a întredeschis.

" Pe cine cauţi,tinere ? "

" Poate chiar pe dvs.Fratele meu vă trimete aceste clasoare şi cere iertare pentru întîrziere.Poftim ! "

Ca o zvîrlugă,Mohor s-a rotit şi a pornit pe scări. Băiatul se simţea descătuşat şi respiraţia i-a devenit mai cuprinzătoare,mai largă,limpede de parcă dusese în spinare o povară mai grea decît puterile lui.Tot drumul ,pînă aici, a alergat.Respiraţia precipitată trăda grabă,dar şi emoţie.Abia aştepta să ajungă undeva. Unde ? La şcoală ?Nu înainte de a-i împărtăşii Cătălinei toate cele întîmplate.Ea,sigur, se va bucura de acest final ,oarecum,fericit.

Fericit ?Fără-ndoială ! Mihnea se va însănătoşi,clasoarele au ajuns la tînărul Mardare,tata,mama...Bilanţul părea încheiat şi mulţumirea rîvnită i-a dus paşii spre casă,apoi o va suna pe Cătina. Gîndul că va conversa cu ea l-a instalat la pupitrul imaginar,pe care-l avea în faţă de cîte ori era singur.Cu el nu era singur,nu era ,pentrucă o partitură deschisă aştepta să fie citită,mîngîiată,oficiată cu sentimentul şi eleganţa modestiei.Mohor avea sentimentul unei împliniri niciodată cunoscute de el.Alerga spre casă şi undeva, un zîmbet îi flutura prin gînd,poate şi pe obraji,poate în priviri,dar nu avea cum să vadă.Starea îl mulţumea,îl făcea să spere ca pe un călător rătăcit în pădure,care deodată a găsit poteca spre...Şi înlăuntrul lui,Mohor a rîs.Vorbele profesoarei i-au sunat numai pentru el şi numai acum."Cine rîde, cîntă..." Pe ce căi au sosit vorbele acestea,care farmecă şi subjugă ?Nu s-a gîndit la ele niciodată. Şi acum,parcă aduse de vînt,i s-au oprit în inimă.Se simţea eliberat şi gata să se întoarcă la vioara lui,care acum,numai după atît de puţină vreme îi simţea lipsa. " Vioara e idolul căruia trebuie să dai ascultare" citise undeva gîndurile unui scriitor matur,care pleda în numeroase pagini,că-n vioara lui,în fiecare colţişor e o parte din el.Mohor nu a înţeles în întregime dedesubtul mărturisirii,dar simţea că vioara e un idol nepăgîn,o dragoste care îndeamnă,care fortifică.Nu e un joc,căci lemnul ei va rodi şi va schimba totul în jurul ei,totul de la lumina soarelui,pînă la fruntea artistului împovărată cu fiecare răsunet în lumea în care aleargă cu nările dilatate să respire azi aerul purificat de mîine.Vioara nu înseamnă Cătina ?Nu amîndouă trebuie să dureze cel puţin o viaţă ?Gîndul acesta plutegte ca suflul pădurii,care dă un farmec ciudat,un farmec mut,care sperie dar cu atî mai căutat. Mohor n-a ţinut seamă de fiorul catifelat care i-a străbătut inima,era preocupat de finalul acelor frămîntări,cît şi de regăsirea undeva,la capătul unui fir,cu Cătina. Ea îl va privi,întîi cu seriozitate puerilă,apoi un surîs îi va înflori frumuseţea obrajilor.Dar ea îl va înţelege şi va fi de acord cu panica lui,Cătina fiind stăpîna unui suflet deschis,căci zidurile ei,împrejmuirile ei nu sînt false .

x x x

Sofia s-a bucurat şi a plîns.Mihnea se va face bine,că-n credinţa ei veghea cuiva o va ajuta să aducă linişte în casă.Pe Mihnea îl va îngriji ea,cît se poate de bine,o să-l pună pe drumul care trebuie,Mohor,ia/răşi Mohor,marea ei tărie pecetluită de dragoste şi de suferinţă.Refacerea va fi o procesiune înceată,ca un car tras de sinceritatea vitelor divine,care pricep cît de greu e drumul şi cît de bine venite sînt fîntînile de la marginea lui.

o

o o

Telefonul din holul blocului căpăta dimesiuni uriaşe în spaţiul dintre Mohor şi Cătina.Mai sunase de aici,dar niciodată nu măsurase cu atîta ardoare,niciodată nu făcuse o asemenea ingineria,călătorind cu gîndul prin tot oraşul.Nu răspunde nimeni şi după socoteala făcută,Cătina sau mama ei,sau amîndouă trebuie să fie acasă.Amurgul prezent la îngînarea zilei cu noaptea colora pastelat clipa.Va mai aştepta,simţea nevoia să vorbească,să-i povestească toate întîmplările derulate în aceste ultime ore,de-aseară pînă astă seară.Mohor a ieşit în stradă.Va căuta alt telefon şi această ţintă minoră va risipi cu uşurinţă nerăbdarea lui.Pe străzile din jurul casei,călători singurateci.O pereche de tineri conversau animaţi de-un subiect comun:dragostea.Ce altceva ar fi putut fi cînd toate vorbele erau ornate de zîmbete ? Mohor se gîndi la Cătina.Cine e ea oare,dacă nu forţa care-l ţine acum pe drum,forţa care-l ţintuieşte cu ochii pe cadranul ceasornicului,puterea miraculoasă,ascunsă în el,dar neştiută,energia herculeiană care constrînge firescul să devie nefiresc?Mohor s-a oprit,speriat de ceea ce putea face acest cuvînt parfumat,anemic în aparenţă,răspîndit ca buruienile pe tărîmul vieţii.Dragoste...rostit în versuri,cîntat cu arome îmbătătoare,sau risipit în marile tăceri,în dragostea creatoare. O clipă, Mohor a închis ochii.O s aimă a trecut pe lîngă el şi a simţit atingerea fularului ei lung şi diafan,ca obrajii vîntului de seară. Dragostea această divină,cînd nu e împărtăşită,doboară.Oamenii spun că doboară pe cei slabi.Dar pînă s-ajungă pulbere şi uitare,acei înamoraţi n-au avut puterea de a iubi ?Doar cum se poate iubi,dacă energia ta morală n-a dărămat ziduri nevăzute ?Mohor s-a oprit în

faţa unei vitrine.Silueta lui fragilă era dincolo,într-un interior necunoscut,desenată în linii vii,colorate.Imaginea lui încarcerată dincolo într-un interior ciudat cu rafturi geometric dispuse,în care stofe şi pînzeturi în culori ameţitoare desenau o grădină încuiată cu un lacăt.Mohor,dus de gîndul lui,s-a uitat spre uşa magazinului,unde un lacăt străjuia pe timpul nopţii.Imaginea lui intrase,ca un admirator cinstit,care nu se va atinge de nici o "floare" din rafturi,ci va străbate cu linişte şi eleganţă spaţiul oferit de vitrină.Cînd a ajuns la hotarul magazinului,o altă vitrină l-a preluat,situîndu-l într-un decor neaşteptat de frumos.Un reprezentant al magazinului Muzica.Discuri partituri muzicale,instrumente: o vioară,un violoncel şi cîteva fluiere şi naiuri.Imaginea lui se oprise admirativă pe cămăşile unor discuri frumos ornate,care anunţa cu litere în culori tari,grupuri de rock şi (desigur) hart-rock.Si gîndindu-se la tăria acestui"hart",Mohor constata se că în timp,rock acesta era slăbiciunea unei generaţii.Ce va veni în loc ? Si privirile l-au atrs în celălalt colţ al vitrinei,unde te îmbiau discurile lui Prokofiev,Chausson,Cvartete de Haydn,Simfonia spaniolă de Lalo.Un tezaur în plină stradă şi Mohor începu să caute cu aviditate alte discuri,alţi compozitori despre care i-ar putea vorbi Cătinei,căci toate cîte le-aduna în mintea şi inima lui trebuiau deşertate,ca rîurile la întîlnire.Si privirile lui " răscoleşte" vitrina şi dincolo de ea,pînă unde ochii lui pot pătrunde. Saint-Saëns,Bach,Brahms.Lipseşte Enescu !Ba nu !"Impromptu concertant ".Si Mohor s-a deslipit bucuros de acestă vitrină,despre care îi va vorbi Cătinei.Va fi bucuroasă ca şi el,de această comoară descoperită în cartierul lui,oarecum mărginaş.Va veni cu ea aici şi va fi totodată un prilej pentru o plimbare , un prilej să fie cele două rîuri ce-şi deşartă la întîlnire,sufletele.

Un telefon instalat la marginea magazinului l-a readus în prim plan scopul aşteptării lui.

" Alo !..Bună seara...Vă deranjează Mohor..."

" Bună seara...Dar Cătina nu-i acasă...A plecat cu profesorul Duică."

" Vă mai pot deranja ? "

" Nu cred că-i bine...Cătina nu vine curînd."

Clincătul receptorului pus în furcă l-a trezit din gîndurile prea devreme venite. " Profesorul Duică...tînăr profesor la conservator... apărut fără veste...s-a vorbit de el, cîndva, ca despre un muzician, care şi- a pus prea devreme galoanele unui maestru... Imaginea lui, ca un resort, declanşase în sufletul lui Mohor o teamă care mocnise. Un vulcan lipsit de materie urca cu umblet de rîmă incandescentă. George Viorel Duică, teorie şi solfegii, aere muzicologice, poate compozitor într-un viitor apropiat, că prea îi critica pe toţi. Sau poate Duică nu era aşa cum voia să-l arate înversunarea lui izbucnită şi sigur nedreaptă. Dar ce căuta în compania Cătinei? De ce tocmai ea şi de unde pînă unde? Mohor îşi aminteşte, că odată, în treacăt, ca un fapt divers, a vorbit cu Cătina despre el. În treacăt, atît cît ţine zborul unei rîndunici. Dar acum a apărut. De eri pînă azi. Sau Duică a existat mai de mult în drumurile Cătinei şi..? Sau el reprezintă o surpriză a mamei sale, a acestei Ana Palancă ce-a tăiat c-o spadă nevăzută căminul ei ? Mohor s-a simţit prea aspru, prea bănuitor şi dacă e aşa, nimic nu-i dă dreptul să fie. Cine-i profesorul Viorel Duică ? Intrebarea revenea sîcîietor, ca o picătură dintr-un robinet nestrîns. Dar care-i rostul întrebării, cînd ştia cine e. Il cunoştea pe Duică. Frecventa liceul din urmă cu vreme, venea cu diverse treburi, dar niciodată nu-l asociase cu Cătina. Fost elev al liceului, cînd a terminat a lăsat în urmă micul batalion, trecînd în elita clasei de vioară a conservatorului." E tobă de carte " îl gratificau cei cîţiva, care se doreau "intimii" lui şi vine la şcoală dintr-o chemare nostalgică a adolescenţei. Dar de ce s-a oprit la Cătina ? O chemare de acest gen are sentimente difuzate, chiar incertitudini, nu cuvinte transparente şi jicnitoare. Nu era nimic rău în prezenţa lui Duică în mijlocul cancelariei profesorilor, în care se desfăşura încîntat de tinereţea şi, bineînţeles, cu diploma lui. Işi avea locul în cadrul şcolii, unde şi- a încrustat visele, îşi avea locul între colegii lui de altădată, în anii de nu prea mult timp lăsaţi în urmă. Da, dar de ce s-a oprit la Cătina ? Intrebarea rămînea suspendată, ca un helicopter. Oare Cătina a acceptat ? A rupt ea firul care lea-

gă mărgelele,fără teamă că ele se va deşira,poate fără posibilitatea de a le aduna.Si chiar adunate,firul va fi înnodat.Innodat pentru totdeauna şi tristeţea i s-a alăturat ca un tovarăş de drum.Mîine,la şcoală va afla care e adevărul.Dar mîine,Mihnea trebuie adus acasă.El trebuie să fie alături de tata.Ion nu poate fi singur şi nici Mihnea,şi nici mama.Cu gîndurile acestea,Mohor s-a îndreptat spre casă.Străzile primeau cu can/doare liniştea.Noaptea îşi încheia toţi nasturii .

o.o.o

" Dacă o iubeşti pe făptura din preajma casei tale şi ea păcătuieşte, n-ai să te amesteci cu mulţimea pentru a o judeca. Ea îţi aparţine, şi te vei judeca în primul rînd pe tine însuţi, căci eşti răspunzător de ea."

"CITADELA"-
Antoine de Saint-Exupéry .

Drumul pe jos, alergînd, i se părea cel mai scurt. In mintea lui picioarele-i făceau cît toate troleibuzele la un loc. Pe străzi laterale, neaglomerate, printre blocuri, tăiate de fantezia unui arhitect citadin, Mohor grăbea să prindă ultima sonerie a şcolii. Era la amiază, soarele nu ierta oraşul şi nici furnicarul lui. Mohor socotea în gînd. Cîţi paşi fac o sută de metrii ? Dar o mie ? O mie înseamnă un kilometru ? Pasul e mai mic, goana e mai mare. Să nu slăbească mersul, aproape fugă, un cros de bună voie. Dacă o mai găseşte pe Cătina, ziua aceasta şi-a arătat bunii ei auguri. Acasă e o oarecare linişte. Mihnea a fost adus, tata plecase la slujbă, mama cea bună, etern bună, pregătea o masă , ca de sărbătoare. In faţa lui Mohor rămăsese deschisă, fără răspuns, cu un ecou al îndoielilor, absenţa Cătinei. Alerga, ca un pescăruş rătăcit peste Dîmboviţă, tot căutînd ţărmul mării. Imaginea Cătinei îi apărea meu înainte, ca un stimulent puternic în goana lui copilărească. Ea era tot atît de frumoasă ca în prima zi cînd a întîlnit-o în holul şcolii. Acum ea e la fel, dar totuşi ceva e schimbat. Cătina numai era pentru el o simplă contemplaţie estetică. Nu putea defini veriga înlănţuirii şi nu cunoştea încă pe toţi rapsozii marelor iubiri. Ajutat, Mohor s-ar fi confundat cu orice îndrăgostit, dus de pana vreun unui cîntăreţ în slove, fie în rai , fie în infernul lui Alighieri. Aici Paolo şi Francesca din Rimini , cultivatori naivi ai dragostei au plătit fericirii, promisiunea ei fără acoperire. Mohor a privit înapoi, să măsoare cît a străbătut. Parcă niciodată drumul pînă la şcoală n-a fost atît de lung. Privindu-şi ceasornicul, se simţea încurajat. Pînă

la soneria finală putea ajunge în curtea şcolii.Dar îndoielile au rostul lor.Dacă ceasul e în urmă?Un singur minut şi totul e zadarnic.Ba nu, Cătina în asemenea situţii,în întîrzieri neprevăzute, aştepta,rămînînd în poartă,ca din întîmplare.El făcea la fel,deşi o făcea vizibil stîngaci.Dar ce importanţă avea?Chiar de-ar fi fost aşteptarea total nepregătită,toţi şi-ar fi spus în gînd "aha!"..."zeiţa trebuie să apară! Si chiar apărea, certificînd presupunerile voinicilor cu arcuş în loc de spadă.In piaţa Buzeşti,aproape de şcoală,Paolo şi Francesca i-au apărut în minte din nou,deşi ei nu erau legaţi de muzică.Nu erau decupaţi din Traviata,nici din Romeo şi Julieta,nici din Tosca,nici din...Totuşi aveau un numitor comun:dragostea.Deşi slabă,ca un firicel de apă,ridică nevăzute talazuri.Probabil că ea,dragostea , a născocit vioara.Gîndurile lui Mohor au staţionat,ca într-o gară mică.In poarta liceului cîţiva epigramişti îl salutau cu mîna fluturîndă.

" Nu te grăbi,că tot eşti în întîrziere !"Rîsetele lor,o epidemie locală,nu l-au influenţat.Trebuia să ajungă în clasă,s-o caute pe Cătina şi nu să înşire vorbe cu un umor confecţionat.

" Incotro ? îl întrebă colegul Dănuţ, care se aşeză barieră în poartă.

" In clasă "

" Nu mai e nimeni ."

" In cancelarie . "

" Goală,ca o corabie părăsită "

Mohor îi privi,încercînd să le descopere rostul.

" Dar voi ce aşteptaţi ? "

" Noi o aşteptăm pe Cătina,care n- a venit astăzi deloc ."

Cheiţa cu care deslaga caseta întrebărilor a fost aruncată.Dacă-i adevărat putea să bată în retragere,dar dacă nu e aşa?Dornici de glume,cu orice chip,băieţii întînd pelteaua,ca pe-o gumă de mestecat.

" Cum n-a venit astăzi ? "

" Treburi multe infantilule .Duică e mai pregătit,mai aprovizionat în ani.Altă garanţie. "

Din nou rîsetele acelea ,care alcătuiau un acord .Iarăşi Duică...Dacă

n-ar fi auzit numele acestuia, din gura Anei,acum ar fi socotit o jignire şi ar fi fost obligat să împartă cîţiva pumni.Atitudinea lui cavalerească ar fi completat atmosfera cunoscută de colegi,chiar dacă el ar fi încasat "replica lor" ca un sac cu nisip.Dar ,apoi, discuţiile înclinau în favoarea lui.Dacă ar fi fost muşchetari scoteau spadele,sau ar fi stabilit un loc discret în fundul Cişmigiului,unde un duel crîncen ar fi scos în evidenţă puterea onoarei terfelite,sau pistolari pe şoseaua din Far West,unde glontele ţine loc de logică,dar ei nu erau decît elevi şi eventuali epigramişti,care-şi puteau încrucişa arcuşurile,sau versurile cu potriveli căutate în dicţionarul cu rime.Mohor a zîmbit,semn că bate-n retragere.Stia că e o laşitate,dar îl consola gîndul că zîmbetul lui acoperă discret prietenia faţă de Cătina.

" Mohor s-au afişat listele ."

Băieţii încercau să-l înfăşoare în eveniment.

" Festivalul republican . "

" Lăsaţi-l ,Mohor are acum alte probleme."

Nu era nimic de rîs,dar băieţii îşi încurajau vorbele,rîzînd zgomotos.

" Ce Festival ? / întrebă timid Mohor.Cel final ? "

" Aha ! Vii acasă ! Concursul de meserii.Cred c-ai auzit despre asta, pruncul mamii ? Pe listă se dă ziua şi ora,dar de propus,propune cancelaria,aşa că greul abia vine."

" Da,da..." abia a rostit Mohor.Concursul de meserii i-a adus în minte Dublu concert şi desigur pe Cătina cu care a repetat de-atîta vreme. Concertul lui Bach,socoteau ei,le era punct forte,exprimare pentru impresia comisiei.Cunoştea partitura cu toate fibrele lui,dar acum,parcă îi dispăruse elanul.Curaj nu,Cătina nu şi concursul începuse să murmure, ca apele primăverii.

" Vă salut !"

" Incotro ? "

" Spre casă."

" Pune mîna pe vioară,băiatule ."

Pe cît venise de grăbit,pe atît îi erau acum,la întoarcere,paşii domoli .

Prins în vîrtejul gîndurilor lui neorînduite,Mohor s-a trezit în staţia troleibuzului,drumul obişnuit cu care-l bătea zilnic,împreună cu Cătina. In faţa lui,impetuos şi elegant,marele maestru,cavalerul şoselelor,prins de firul lui aerian,i s-a oprit în faţă,ca o invitaţie.Drumul pînă la părculeţul conversaţiilor lor i s-a părut mai lung,mai departe decît alt dată.In staţia terminus,un telefon public.A sunat cu nădejdea că ceva se va întîmpla,dar nici o voce nu i-a sprijinit nerăbdarea.Un telefon mut e ca o casă pustie.Nici un ecou,nici o nădejde,ceea ce l-a făcut pe Mohor să-şi caute banca din micul parc,martor vegetal al unor sentimente nedeclarate de teama de-a nu strica ceva din armonia lor.Locul de pe bancă îi convenea,căci avea spre staţie,şi toată bolta spre fereastra unde îşi adormea visele Cătina.Ar fi vrut să apară,dar dorinţa lui era ţintuită de gîndul c-ar putea fi urmată de Duică.Iarăşi Duică.Apariţia acestui proaspăt muzician îl turbura, într-un sens, mai mult decît simfoniile lui Beethoven.Mohor ştia că exagerează şi că într-un anumit sens subiectivitatea sa îi punea lui Duică epoleţi de carton.Cine e şi mai ales cărui fapt îşi făcuse apariţia.Cei cîţiva ani îi dădeau un asemenea avans faţă de el ?Ce Duică o conducea acasă, îi ducea cutia viorii,împărtăşea gîndurile Cătinei despre Ana, despre Adrian ?Cred că înseilau dialoguri despre Mozart,despre Bach,despre Paganini, despre examene.Tristeţea îşi făcu loc pe bancă,lîngă el,ca un personaj nepoftit care nu pleacă,nu-şi caută altă bancă,oricîtă antipatie i-ar arăta.Dacar sta de vorbă ce altceva ar putea ieşi,decît o nouă tristeţe ? Dar de ce tristeţe ?Două zile a pierdut urma Cătinei şi gata ?Ea n-are de unde să-l ia.Şcoala e locul de întîlnire,restul scenariului e bine cunoscut şi el o dată plecat spre casa lui,totul intra în linişte,ca un televizor căruia i s- a terminat emisiunea.Noapte bună şi pe mîine la ora anunţată.Acum însă va stabili cu Cătina şi alte puncte comune, neprevăzute pînă la această întîmplare.Un semn ,cîteva rînduri lăsate la şcoală.Cîteva rînduri ?Ideea a sărit ca un licurici în iarba verde.Mohor a scos din servietă caetul de muzică şi pixul lui rodat să scrie note pe portativ. Acu' e-acu'!O scrisoare e altceva, mult mai greu.Cuvintele au pudoarea lor şi el va trebui să le aleagă,să le separe,să le aşeze,ca să-şi

găsească armoniile dorite. Johannu a mai trimis niciodată o scrisoare cu un subiect atît de dificil.Nici nu i-a trecut prin minte,că va zăbovi,scriind altceva decît note pe portativ.Dar acum... " Iris parcă nu te-am văzut de mult,tare demult.Sînt aici,în parculeţul primitor şi ca un Mozart singuratec scriu cuvinte (note ar fi fost poate mai uşor!) de...nici nu ştiu cum să le numesc.Aici,în parc sînt pe teren cunoscut,apropiat,stăpîn pe o jumătate de vis (căci cealaltă jumătate e-n stăpînirea ta),Dar ce-nseamnă jumătate de vis, cînd noi ne- am învăţat cu întregul ?Un măr,un zîmbet, o vioară,o dragoste.Totul e un întreg,ca luna întreagă,rotundă,pe care o cîntă poeţii. Iris nu te-am văzut de două zile,sau de două săptămîni,sau dacă mă gîndesc bine-bine,nu te-am văzut de...Timpul,prietenul plimbărilor noastre e acum ursuz.Ca să-l îmbunăm,te aştept.Si fiind un spadasin (arma mea e arcuşul!)iscălesc...Al cincilea muşchetar. P.S. Dacă eşti de-acord,îl îndrăgim (pe viaţă) şi pe Dumas-tatăl.Pe mîine...Fereastra ta a rămas neluminată,iar troleibuzul îşi pregăteş e drumul către casa lui...şi a mea."

•

• •

Examenul de selecţie avea loc într-o sală de la etaj,cu o linişte căutată,dorită atît de membrii comisiei,cît şi de candidaţii la zborul înalt al liceului.Pupitrul elevului era aşezat,întîmplător, cu faţa spre un tablou al lui Beethoven.Titanul privea cu liniştea lui adîncă, cu care a scormonit genial epoca lui,unde revolta şi mila s-au întîlnit în forţa lui de"voce a vremii sale". Goethe a spus despre el:"N-am văzut niciodată artist mai concentrat,mai energic !" Privirile plecate în veşnicie,triumfau în "Oda bucuriei",în acel final al Simfoniei a 9-a,unde dialogul instrumentelor de suflat cu cele ale coardelor exprimă bucuria şi durerea fantezia sentimentelor titanice,frămîntări deslănţuite în căutarea unei linişti,pe care Napoleon o turbura cu dreptatea lui nedreaptă.In peisajul spiritului cei doi încercau să domine lumea:unul cu mînia de foc, celălalt cu eternitatea muzicii;unul cu pasiunea dominantă,celălalt cu raţiunea unor sentimente legate de adîncimile inteligenţei.Amîndoi voiau

să atingă eternitatea,şlefuind uneltele lor.Napoleon a fost stăpînul unor ţări întinse,a unui continent,temut în toate punctele cardinale, pe nesfîrşite ape,munţi,reliefuri.Cînd îşi mişca fluviul de oşti de pe Sena,lăcrimau mamele de pe Guadalahara,cînd artileria împăratului pornea din golful St.Malo ,se învolbura Marea Ligurică.Vitejia soldaţilor era trecută prin tradiţie în registrul uzurpatorului, care avea grijă să împartă roadele cu ei.Napoleon se juca cu globul pămîntesc şi se temeau toţi,chiar şi cei bucuroşi că-i sînt aproape.Nu ştia nicionul,nu aveau de unde şti,că eroul sorbea din ironia destinului care-l lăsa să alerge ca un cal sălbatec peste munţii şi cîmpiile pămîntul,deşi îi hărăzise două insule: Corsica,unde s-a născut şi Sf.Elena unde a murit .

Pe cînd Beethoven trăieşte, e viu,mai viu ca oricînd,mai iubit şi mai căutat,în vremea care trece.Muzica e spiritul incandescent,păstrat în toată strălucirea lui,căci nemurirea nu alterează,nu poate altera esenţa ei nemuritoare.Timpul cu aripile lui de uzură a atins undurile de piatră ale lui Michelangelo,a umbrit-o pe Gioconda lui Leonardo, a şters ceva puţin vizibil din suavitatea lui Raphael," dar cînd finalul Simfoniei a IX-a izbucneşte,după cele şapte măsuri introductive ale violoncelelor şi contrabaşilor,opera pe care o ascultăm astăzi retrăieşte aşa cum era cînd a dezlănţuit entuziasmul la celebrul concert din 7 mai 1824.Nimic nu a îmbătrînit,pentru că nimic în ea nu e parisabil.Cu muzica,şi numai cu ea,gustăm bucuriile pe care le dă spiritul pur." Beethoven cucerise lumea fără să înspăimînte, fără lacrimi,fără marşuri ale armelor.El ştia că muzica-are frontiere şi şimfoniile lui,quartetele lui,Sonata quasi una fantasia,(mai tîrziu Sonata Lunii), creatoare de sentimente statornice,vor merge pe urmele cuceritorilor,dar ele vor rămîne,căci " limbajul " lor au focul candorii.Ludwig Rellstab ne-a lăsat ,din convorbirile lui cu Beethoven,morala unui geniu: "Cînd arta se ridică la stfel de înălţimi,cînd ea serveşte ca mijloc de exprimare unui astfel de suflet,ea aparţine istoriei generale a omenirii."

Copiii cu viorile în mîini îl priveau tabloul cu ochi rugători.

Cu ochi rugători,fiindcă el era dumnezeul de pe pămînt,la al cărui altar au venit să-i cînte o simfonie pastorală cu gînduri şi sentimente din lăuntrul lor.In atmosfera liniştită a clasei,în faţa comisiei,în climatul solemn al examenului,care separa pe cei buni,de foarte buni,oficierea avea ceva dramatic.Cît de bine ar fi cunoscut tema dată ea devenea spontan un semn de întrebare,un liman cu neguri ,nepătruns din pricina inimii care îi bate,ca orologiile din turnuri.

In curtea şcolii,părinţii îşi împărtăşesc unii altora, emoţiile momentului ,emoţiile lor,căci atît au preluat din munca în fluviu al copilului.Gîndile se formulau diferit, tensionările în variate tonalităţi,iar dorinţele atingeau acutele unei soprane. In colţul cel mai îndepărtat de uşa clădirii,Ana şi Clio conversează, făcîndu-şi cu egală reprocitate,imputări.

" N-ai mai dat un semn de viaţă.E genul tău."

" Dacă deschideai ziarul,aflai că Opereta e-n turneu."

" Scria în ziar ? Că eu citesc zilnic ziarul. "

" Da,surioară,dar citeşti pagina cu decese.O fi opereta loginată,dar nu moartă. "

" Cum să cred aşa ceva,cînd tu eşti încă prima donă."

" Prima donă pe schemă,d-aia care nu cîntă.Cum s-o bag în pămînt ? Pentru asta vin din urmă promoţiile făgăduitoare."

" Eşti rea."

" E refugiul meu.Ana, Adrian a fost anunţat ? "

" Cătina are relaţii destul de strînse cu el.Pînă acum ar fi trebuit să fie aici,dar el coboară mai uşor decît urcă."

" Numai cusururi !?

" De ce nu l-ai luat tu ? "

" Nu ştie muzică şi la mine fără abecedarul lui Bach şi melodiile lui Lehar,rămîn deschise uşile casei."

" Bine c-ai găsit pricina."

" Dragă Ana tu nu cunoşti subtilităţile armoniei.Toţi oamenii caută un Eldorado al iubirii,unde vîrsta îţi permite diverse"documentări",ce pun punct născocirilor feciorelnice ."

" Dragă surioară văd că ai un rodaj pedagogic."

" Doar am făcut conservatorul."

" Si-atunci eu care n-am trecut prin conservator ? "

" Tu ești de-o regală ignoranță.Dar Adrian unde e ? "

" Cine știe ?/ Măcar la un asemenea eveniment ar fi trebuit să fie aici.Dar el e captivul cerului."

" A ales între tine și bolta albastră . "

" Crezi ? "

" Cred. Există o tiranie sentimentală"

Ana și- a arcuit sprîncele,care marcau o mirare și o jignire totodată și replica cea fulgerătoare ar fi urmat,dar o agitație a celor din cartea liceului le-a curmat dialogul fam.Dar și plin de țepi.Mișcarea le-a atras,moment care ar fi putut preceda ieșirea din clasa de examinare a Catinei.In hol,zîmbetul lui Adrian le-a întîmpinat cu eleganța firii lui,diminuînd astfel surpriza de-a fi acolo.

" Ai coborît Adrian ? "

" Nu-i prima dată,Ana,dar de-abia acum observi."

" Te aperi.."

" Dacă vrei să te duelezi,interveni Clio,omu' se apără,dar te menajează.Nu-i așa Adriane ? En garde și...Ai fost mai aproape de ușa clasei, a transpirat ceva ?"

" Se pare că s-a terminat examinarea."

" Ai auzit vioara Cătinei,dragul meu cumnat ? "

" Vioara ei o aud totdeauna..."

Zarvă,diverse exclamări,mișcări repezite,în mijlocul holului a apărut Cătina,îmbujorată,într-o febrilitate care-i trăda emoțiile încă netrecute. Cei din jur puneau întrebări la care ea nu știa ce să răspundă.Parcă plutea pe aburii cuptorului în care a stat închisă de bună voie.

" Cum a fost Catine ?"

Privirile ei alergau de la Ana la Adrian, apoi la Clio,care pentru agitația momentului își aprinsese o țigară,tocmai sub avizul care semnala " Fumatul interzis".Cătina și-a adunat forțele,strîngînd vioara,martor al trecerii ei prin Purgatoriul lui Dante.

" Numai ştiu nimic.A fost, am cîntat,nimeni n-a zîmbit."

Roata din jurul Cătinei s-a mărit şi întrebările cădeau în golul emoţiei sale.Fiecare spera că va afla din gura fetei marele secret al promovării,formula cu ajutorul căreia poţi urca pe lista celor aleşi. Adrian i-a luat vioara,despovărînd-o pînă va ajunge la malul întrebărilor,iar Ana şi Clio,ca două pavăze în relief,zîmbeau tuturor ca niciodată.Din cancelarie a apărut Buică.Arbora un surîs,aproape triumfător,dorind să anticipeze reuşita,pe care o socotea,undeva, şi a lui.

In holul acesta ticsit,Mohor o privea cu admiraţie pe Cătina.Acoperit de vălmăşagul vizitatorilor,putea fi spectator bucuros pentru Cătina şimîhnit pentru el. " Dar la anul..." se îmbărbăta şi oricît de puţine sînt cuvintele,Mohor simţea un adevăr dincolo de ele.Acum, cînd Cătina era gata să urce pe podiumul rîvnit,nu era timp de tristeţile lui.Mai tîrziu,da sigur, mai tîrziu şi toate amînările se înnodau ca picăturile de ploaie sub bărbie.Mohor venise cu toate vorbele bune pe care le-a putut aduna,dar apariţia lui Buică i-a frînt toate intenţiile şi atunci a rămas discret în penumbra scării. Cînd va găsi un culoar,prin care să treacă nevăzut va ieşi în curte şi de-acolo,în largul străzii,i se va pierde urma.Brusc s-a întristat.Un gînd necunoscut i s-a aşezat în dreptul inimii , ca un călător incomod.El şi Catina au ajuns la o încrucişare de drumuri. Nu se vor mai vedea,gîndea el fără să creadă că s-ar putea întîmpla aşa.De ce să n-o mai vadă ? Doar şi el e elev al liceului de muzică şi lui îi sînt deschise toate drumurile,pe care merge şi ea.Incurajarea venită dinlăuntrul lui ţinu cîteva clipe.Realitatea îi era la cîţiva metrii,azi,acum, şi pînă peste un an de zile,multe se derulează pe ecranul vieţii lor.Fetele cresc mai repede,pretenţiile lor capătă o crustă ţepoasă de care nu se va putea atinge.Mama îi spune mereu că el e încă un copil şi că după armată.Armata e barieră şi doar după ce treci de ea,galoanele bărbăţiei apar pe piept.Mohor socotea toate acestea o prejudecată,dar undeva în adîncul lui simţea că filmul trecerii prin lume,se dorulează aşa.Mama Sofia avea dreptate şi tata ar fi spus la fel.Chiar bunicul nu credea să aibă altă socoteală asupra vieţii,

de vreme ce el înaintează de atîta vreme şi-a învăţat pe de rost toate vîltorile, pe care le ridică trecerea prin lume. Se poate să fie adevărat tot ce spun vîrstnicii, dar Mohor simţea că lui nu i se poate întîmpla o ruptură nesemnalată nicăeri. Se va vedea cu Cătina, vor vorbi, vor rîde, vor face planuri, vor cînta " Dublul concert ". Si revenit la bunele sentimente care-l încurajau, la bunul Sebastian Bach, care nu întîmplător la pusese pe-acelaşi pupitru partitura aceea dificilă şi vestită. Mohor era convins că mersese cu gîndul pe drumul care-l aştepta şi că nimic nu l-ar putea împiedeca. Dar asta se va întîmpla mîine, poimîine, sau poate mai e de aşteptat. Inima lui Mohor căuta sprijin în fiecare gînd ce-o apropia de Cătina, în fiecare gînd ce-i risipea amărăciunea. Dar gîndul trecea şi amărăciunea îşi făcea iar loc. Trebuie să vorbească cu Cătina, dar cu atîta lume în jur ce-ar fi putut să-i spună? Ar fi spus cîteva vorbe frumoase, felicitări, urări şi neliniştea lui n-ar fi fost spulberată. Poate chiar mai mult, cine ştie, dacă nu cumva Cătina s-ar fi simţit stingherită de prezenţa lui, sau poate de mama, sigur faţă de ea, că-şi amintea Mohor mărturisirile şi nemulţumirile ei faţă de îndemnurile repetate ale Anei:" Cine-i acest băiat ? Un băiat oarecare...N-are calităţile tale, talentul tău, poziţia ta." Cătina i-a cerut să uite şi el ,de dragul ei, a încercat, dar vorbele Anei, reveneau mereu în mintea lui. Stia că Ana încerca să-i însemînţeze fetei, dorinţele ei de mamă cu ambiţii săgetate şi faţă de soţ şi faţă de fiică." Băiatu-acesta n-o vrea să ţi-o ia înainte? Sper că tu nu te lăsa !..Fii atentă Cătina. În artă, ori eşti primul, ori nu-i nevoie. Pe podiumul Artei n-are loc decît unul: primul !Primul ia onorurile, primul are toate satisfacţiile, primul trăieşte mulţumit, realizat, în belşug, fericit !" De multe ori, Mohor s-a întrebat dacă asta-i fericirea. El nu cuprindea cu mintea toate laturile acestui adjectiv atît de circulat în vocabularul oamenilor. Dar el e încă tînăr, iar Ana "cea cu picioarele-n arătură", cum glumea Cătina ştie mai bine. Se pare că ea a trăit o fericire ratată, deci n-a fost fericire. Poate că a ratat-o tocmai pentrucă nu a fost o adevărată fericire, o fericire aşa cum înţelege ea, o fericire supusă, îmblînzită, care să-

ornamenteze ambiţiile.Mohor a întîlnit-o o dată pe Ana.Ea i-a surîs. De c e ? El nu cunoştea că masca e un stil,poate cel mai des întrebuinţat,iar pedanteria ei socială,era o inspiraţie de moment, o actorie aproape de perfecţiune. Mohor era încă un copil,dar înregistrase că îndemnurile Anei erau construite dibaci pentru vîntea plină de candori ale Cătinei. " Vîrfurile munţilor domină lumea,Cătină...Celelalte înălţimi jinduiesc!Vioara ta trebuie să răsune-n lume.In toată lumea !" Spusele Anei, îngîmfări,devenea recitaluri ale firei ei . Oare vorbele mamei nu erau mai mult decît sfaturi ale grijii şi ale dragostei ?Sigur erau!Altfel n-o deranjau pe Cătina,altfel ea nu i s-ar fi confiat lui.Dar pe Cătina o supăra insistenţa mamei,care n-o admitea decît o Lola Bobescu,o romîncă pe scenele lumii.Acesta era drumul Cătinei şi nimic n-ar fi fost rău,dar nu era în firea fetei,care iubea munţii ca şi tatăl ei,îndrăgea plaiul ca şi mama ei,şi poate mai presus de toate iubea graiul părinţilor ei.Mărturisirile Cătinei erau acompaniate de rîsul care-i contura fiinţa.Candidă,încrezătoare,îndrăgostită de vioara ei şi de toţi marii compozitori.Aceasta era floarea pe care o purta Mohor ,la butoniera lui nevăzută.Pentru calmarea acestor mărturisiri ale Cătinei,el îi povestea că şi mama Sofia îl îndemna cam în acelaşi fel.Fără comparaţii,fără măreţii,fără exemple.Cu vorbă bună,cu dorinţa de-a-i fi lui bine.Să fie dintre cei aleşi,să-şi găsească un loc în paleta acestei meserii,pe care o iubeşte.Dar Sofia e o femee modestă,tăcută , gata oricînd să alunge pe fereastră aburii ambiţiilor deşarte.Sau poate el nu-nţelegea bine îndemnurile ei?Dorinţa întîietăţii e-n firea omului,mai ales în firea celor care n-au reuşit,care nu şi-au măsurat puterile şi-au visat să zboare fără aripi.Mohor încercă să se furişeze printre cei grămădiţi în sala de la intrare.Uşurel,s-a infiltrat pe lîngă zid.Conversaţiile poluau atmosfera,săliţa parcă era un peron de gară,lume,zgomot,entuziasm.Glasul Cătinei a ajuns însă pînă la el. " La cvartetul lui Haydn m-am pierdut." Cei din jurul ei au rîs şi pe acest freamăt sonor el a ajuns în dreptul uşii.Un pas şi gata.Uşa era deschisă,dată de perete şi nici o privire asupra lui.Gata, pasul şi uf! se putea socoti în curtea liceului

Poarta nu e era departe şi chiar de-ar fi fost,nu ar fi reperat de privirile Cătinei,care l-ar fi strigat,l-ar fi adus în mijlocul curioşilor din jurul ei.Mai bine aşa şi el a făcut pasul care-l trecea de prag. " Mohor !" Vocea Cătinei." Mohor!" insista chemarea.O clipă a vrut să întoarcă privirile,dar teama unei confruntări şi a întrebărilor fără rost l-au făcut să-şi grăbească paşii.S-a trezit în poartă,fugind de Cătina,de Cătina pe care o căuta de atîtea zile .Strada a devenit un hipodrom,pe care alerga să prindă depărtarea.Tristeţea alerga alături de el,în ritmul paşilor.Iute,iute de parcă ar fi vrut să scape de-o ruşine care-i aglomera bătăile inimii. " A cîntat un cvartet de Haydn...Il cunoaşte...A repetat aceste cvartete...ca şi pe cele ale lui Beethoven.Munca ei a fost răsplătită." S-a bucurat pentru ea,dar fuga lui nu a încetat,deşi se-ndepărtase de liceu,de lume, de o eventuală întîlnire cu...În minte i-a apărut Ana cu privirile ei reci,cu indiferenţa acea care lovea.O dată Cătina i-a spus că mama ei îl socotea prea nepotrivit pentru Cătina.Atunci n-a înţeles prea bine vorbele Anei,dar azi,cînd el se simţea mai scufundat în climatul examenului,gîndurile se întorceau mai lămuritoare.Ce însemna " nepotrivit" ?Doar aveau aceeaşi vîrstă,aceeaşi clasă,iubiau aceeaşi compozitori,gusturile lor nu difereau,plimbările lor aveau un farmec pe care alţi colegi nu-l cunoşteau,în inimile lor...Cuvîntul i s-a oprit undeva,ca se dorea nerostit, deşi mintea lui de tînăr abia pornit pe drumul vieţii nu cuprindea sensul cu toate meandrele lui.Rămînea cu marea întrebare,de ce Ana Palancă voia să lovească cu acest cuvînt "nepotrivit". De ce ? Si iar Cătina i-a apărut pe ecranul minţii.Curînd,ea va da examenul de selecţie pe ţară.Indemnul de întîietate a îndîrjit-o pe Cătina.O dîrzenie de a fi, de a se arăta demnă şi îndrăgostită de toate generaţiile de compozitori.Va ajunge departe şi se întreba cu teamă dacă el o va ajunge din urmă.Nu ştia cum,dar răspunsul lui mut îl încuraja,că se va apuca de exerciţii intense şi examenele vin.Nu ştii cînd trece vremea şi se va trezi în pragul confruntărilor şi strădania lui nu va fi o idee oarecare,compromisă ,ci o valoare certă.O va ajunge pe din urmă pe Cătina,iar jignirile Anei vor fi şterse cu buretele înţelegerii.

rii,căci n-ar putea păstra vreun gînd rău împotriva celei care i-a adus-o pe lume pe această fiinţă,atît de necesară inimii lui. Toate acestea erau imagini ale sufletului îngîndurat,care uneori trăsărea dureros ca în faţa unui cataclism.Alerga încă în lungul străzilor şi- ar fi vrut să închidă ochii,ca o sfidare realităţii,ar fi vrut să aibe putereadin acel poem a lui Lenau," " Indiferentul ", pe care-l citise cu Cătina,în parcul de lîngă casă.Dar cum putea să fie eroul din poem şi să strivească trandafirul ,cînd el nu era stăpînul grădinii ?în nou surîsul Cătinei alunga impurităţile năvălite în sub bolta lui de tînăr încă în afara jocului vieţii .Are încredere în Cătina,nu se va schimba de dragul unui concurs,care-şi va consuma euforia şi apoi,drumul înapoi care are legile lui. La acest gînd Mohor a simţit că fruntea încercuită de presupuneri înnegurate se limpezeşte ca-ntr-un zbor de porumbei ce-au pornit în stol spre cerul senin.Mohor era aproape de casă şi liniştea ultimului gînd l-a făcut să vadă altfel ziua de mîine.Nici nu se putea altfel,Cătina nu i-a lăsat loc de întrebări,sau semne de mirare,nelinişti,nopţi de gînduri. I se părea ciudat că era mulţumit de supoziţiile şi îndoielile lui greşite.Cătina e aceeaşi,că nu poate fi altfel.

Mohor s-a oprit în faţa casei.A închis ochii,ca un acord liniştitor,ca o împăcare cu sine şi inima a îmbrăcat o cămaşe proaspătă, luată din bătaia soarelui.Noaptea a venit calmă,ca pasul pe-un covor de catifea.Zorii sînt aproape şi somnul şi-a făcut culcuş în pernă.Alături pe noptieră vioara se culcase şi ea în cutia ei.Tovarăşă de vise,pînă în clipa cînd un gînd ascuns,ca o şopîrlă în bălării a scos capul ei verde,otrăvitor: Buică.Uitase de Buică şi prezenţa lui insistentă.Mohor s-a răsucit sub cuvertură.A încercat să alunge gîndul, să închidă ochii, să forţeze somnul.

Zadarnic...Acum zorii erau departe şi somnul îşi luase zborul de pe pernă,undeva într-un ungher al camerii .

o.o.o.o

o.o

" A lucra e uşor ,
a cugeta e greu ,
a lucra
după cugetare
e incomod " .

G O E T H E

/Wilhelm Meister/

o.o

* * *

In mintea Cătinei, vorbele Anei cădeau ca pietricelele pe-o tobă. Percuţie obstinată, picături necontrolate dintr-un jgheab după ce a încetat ploaia. " Etre célèbre et être aimé." repeta Ana un citat din aforismele lui Balzac, fără să ţină seama că vremurile lui romantice numai aveau loc în mutaţiile alerte ale mişcărilor cosmice din anii aceştia. Cătina avea modestia cunoaşterii şi nu îndrăznea să privească spre drumul scânteietor al geniului. Ana îl cita, dar uita că minunatul Honoré avea puteri deslănţuite, să se înscrie în aria lui Shakespeare. Cătina cu ce forţe putea să se apropie de sclipirea divinului Mozart ? Ea ştia cît datorează naturii cea darnică şi că munca ei neîntreruptă va cădea ca o ghindă din pom, în faţa unei sclipiri cuibărite acolo, unde a poposit după-un secol de căutări, Ostenită, sclipirea, cade ca frunza în drum, în sufletul nu ştiu cui, dar la fereastra ei nu se oprise nici un semn ceresc.

Dorinţele mamei veneau din interiorul ei drapat cu ambiţiile parvenirii, căci Ana avea o energie brutală îndreptată spre Cătina." Tu eşti încă neştiutoare, un copil, care n-a avut vreme să înveţe ce trebuie Dar trebuie (apăsînd pe cuvînt) să ştii că în artă (subliniat şi de gest) dacă nu eşti primul (un degeţ ridicat vertical), înseamnă că nu eşti!" Mă auzi ,Cătina ?" Cătina auzea fără îndoială, dar ei îi alergau pe dinainte, filmic, chipurile colegilor. Fiecare ducea în cutia viorii, speranţa unui arc-en-ciel, un curcubeu multicolor ce-l va eterniza pe cerul viorii, pe cerul muzicii, fiindcă nu se putea ca Bach să nu aibe un cer rezervat lui în infinit .

Ana trăia într-o credinţă confecţionată, pe care timpul şi insistenţa o preschimbă într-o natură înrudită. Trăieşte necontrolată şi rezistă, ca o mască nevăzută. O mască răuvoitoare, care cere absurd să ur-

ce toţi piramidele lumeşti,născocite pentru puţini.

" Etre célèbre et être aimé ",idealuri surori,cu care trebuie să te lupţi o viaţă întreagă şi aparenta nevinovăţie a citatului o speria pe Cătina,care nu abdica de la ideea că vioara e un suflet,o gingăşie aliniată cu minunile lumii,că ea nu-i pentru vîntul care îndoaie copacii şi oamenii,agită mările,năruie stîncile.Da,dar toate argumentele ei nu erau decît gînduri risipite pe partiturile lui Beethoven şi Verdi. Orice ar fi spus ea , Ana nu abdica la visul ei de a-i da Cătinei un paşaport spre geniu,o trecere grandioasă a autorităţii,balsam inimii ei neliniştite.

" Etre célèbre..." cere hărţuială de-o viaţă şi candoarea Cătinei era o pavăză de flori,o pavăză firavă,care credea că răul stă într-un loc.Ea nu bănuia este că adjectivul sapă culoare prin aer,cariind respiraţia. "...et être aimé.",fericire ce nu se putea fără tributul urcuşurilor şi a coborîşurilor spre un rang,pe care l-a stabilit natura. Spaţiile geniului sînt numai ale lui,îi aparţin. Cine i le încalcă,se prevale ca un Icar.O profundă descurajare o încercuia pe Cătina,dar triumful vîrstei pune în mişcare un motor nevăzut,care te scoate la punctul de ieşire. Arta nu matematică,gîndea Cătina cu o înciudată reverenţă.Muzica nu are nimic în ea din socotelile vieţii.Poate trăi singură,cu o independenţă îngerească,aşa cum a trăit...Cine ?Cătina a cutreerat eterul,luminînd pentru o clipă pe acei zei pămînteni: Bach,Beethoven,Mozart,Bellini.Toţi au fost supuşii cuiva.Viaţa nu are candori şi muzica e o capcană,ce te atrage pînă la bătrîneţe.Ei şi ?Cătina a închis ochii,ca o rupere din realitatea imediată.Ea ştia cu certitudinea adîncului, că Ana visa gloria şi atributele ei:banul,drumuri şi uşi deschise,fericiri exterioare,călătorii,nestatornicia ce-o avea în sînge,Ana-cea-frumoasă,ce-şi începuse drumul în cumpănă dreaptă,apoi tulburată din ascunzişurile ei, a ajuns în dezarmonie cu ceea ce este.O melancolie trona în clipele ei derutate de pretenţii,mîndrii şi directive educative la adresa Cătinei. Dar fata simţea că nu acesta e adevărul,acel adevăr care vine cu limpezimi,împrăştiind negurile ,prea uşor consimţite.Nu,Cătina nu va cădea în vîrtejurile cascadelor,chiar dacă-i îndemnată.Sîngele o cheamă pe mal

ferită de vîltoarea ce momeşte şi înşeală.Si-apoi, ea risipindu-se în lumea cu armonii bizare nu s-ar înstrăina de marii ei îndrăgostiţi ? Ar mai putea să se apropie oricînd de Paganini, de Wieniawski ?Poate cineva,organizator de concerte,sau aşa ceva,i-ar putea impune alţi compozitori,alte partituri,alt climat,devenind astfel o slujitoare la un altar necunoscut.Nu,va încerca să-i spună Anei,că tăria ei nu va ajunge niciodată pînă acolo,unde ţinteşte ea.Sigur,că această mărturisire va fi dureroasă,că viaţa ei nu e o sămînţă, căreia Ana îi vede din eprubetă evoluţia viitoare.Dar cum să-i spună,cînd primul argument al Anei ar fi o furie devastatoare,căruia nu i- a ţinut piept nici Adrian.Cătina s-a simţit împrejmuită de o apă învolburată,care-i bolborosea adevăruri cunoscute,dar ascunse .Ca un ciocan pneumatic tîmpla îi era ţinta unui discurs .Nu voia să-l audă,nu voia să-l ştie, nu dorea să-l cunoască.Ana-cea- frumoasă ducea poverile răului,urii,invidiei,neastîmpărului,nemulţumirii.Tiranii care-o îndeamnă să mărească viteza,fără să ţină seamă de numeroasele curbe ale drumului vieţii.Clio era altfel construită.Avea înţelegere pentru tot,avea strînse destule eşecuri,n-avea frumuseţea surorii ei,dar Clio ştia să ajute desenul feţii,cu produsele unor firme cosmetice. Ea înţelegea pînă şi natura ,pe care o corecta cu roşul de buze.Cu roşu se corectează şi tezele,la şcoală.Si Cătina a zîmbit.Nu era prima parodie travestită-n adevăr.Dar dacă Ana e o fiinţă lăsată-n vîrtejul nefericirilor ?Si dacă ea ,inconştient îi e părtaşă cu o credinţa şi un desgust incurabil pentru fericirea pe care n-a iubit-o niciodată,dar după care aleargă de-o viaţă ?Faţă de toate aceste zbuciumări,Ana era rece,un fel de falsă mîndrie,care nu-i putea tămădui rănile.Ea nu era sinceră,n-avea puterea să recunoască c-a greşit, ea avea gustul imposibilului şi revelaţia absurdităţii.Aşa a plecat Adrian.

Cătina a închis ochii.Nemulţumirea ei era o Jenă,o mască străvezie ce nu-i putea ascunde mîhnirea.Cînd a deschis ochii s-a uitat în oglindă, o confruntare a unei idei îndepărtate.Oglinda nu

ascunde,nu minte, nu înşală. Cine are ochi, să vadă chiar dincolo de apa ei argintie,cu surîsuri şi sfidare.Cătina va încerca s-o schimbe pe mama sa,deşi mai lesne se întorc apele din mersul lor.Va căuta la început să-i intre în voie,poate chiar minţind,minciuni nevinovate,care te trec peste rîu,să-i îndulcească zîmbetul,să-i dea o altă preocupare, să creadă în ea.Dar cine pe lume aceasta a cîştigat credinţa celuilalt,minţindu-l ?Va spune poate,în glumă,ca Balzac "Salutaţi-mă, sînt pe cale să devin un geniu ! ",dar Honoré ave suportul moral al acestei prezenţii sclipitoare. El era vestit de natură,fiindcă imensa lui putere de muncă dea îi era dăruită,ca semn al singularităţii.Cătina nu putea s-o ia înaintea timpului,apoi simţea că nu avea sufletul torturat al îndrăgostiţilor ei,înrămaţi pe culoarele şcolii.Nu suferea ca Bach,care înainte de a fi creator,trebuia să-şi caute un bogătan/ cu înclinări muzicale,ca să-l ajute la numărătoarea zilelor, nu şi-a căutat mecenaţi ca Schumann,nici nu a întrezărit o chinuitoare mucenicie ca Beethoven, care sărăcit a trebuit să ceară ajutorul Societăţii Filarmonice din Londra.Ea,de cînd se ştie nu i-a lipsit nimic,n-a avut suferinţele înjositoare ale sărăciei,ba mai mult, a fost răsfăţată. Drumul anilor ei e neted,ca panglica din păr şi va merge pe el,fără să fie atrasă de contururile orbitoare ale Anei.Drumul ei a început şi trebuie să-i menţină armonia,înflăcărarea spiritului,podoabele tinereţii.Nimic nu abate săgeata spre ţintă,sau aşa cum spune uneori profesoara,o vorbă de duh de-a lui Voltaire:" Armăsarul nu se sperie de înţepăturile muscu/liţelor mici.El aleargă mai departe ! "Cătina şi-a zîmbit pentru a nu ştiu cîta oară.O iubea pe profesoara ei,care inocula optimism şi conştiinţa muncii continuu,care sapă ca izvorul,dînd pietrelor colţuroase forme umane.Perseverenţa e prolog victoriei şi Cătina încerca să se apropie de puterea apei,care îşi îndeplineşte misiunea,ca un campion modest al continuităţii.Ea ce-ar putea să facă ?Să arboreze o ramură dintr-un oţetar,trîmbiţînd că-i ramură de măslin ?Cine ar crede ?Ana ? Ea, ce-a mai suspicioasă fiinţă,veşnic în panică de a nu fi înşelată,de parcă lumea i-ar aparţine ?Apoi i-ar apărea altfel decît este şi apoi ieşirile ei colerice nu i-ar mai da speranţa vreunei iertări.Ana e aprigă.

Ar socoti totul ca o îndrăzneală impudică şi handicapul vîrstei ei de fiică n-ar putea s-o scoată din hăţişurile Anei.Adrian a scăpat,fugind. Final meschin,de care Ana ,~~xxxxxxxxx~~ dintr-o răutate travestită-n mîndrie,n-a înţeles aproape nimic,deşi noaptea o podideau lacrimile. Ana plîngea,Ana cea severă avea clipe lungi de melancolie,de îndoieli,de regrete.Pe Cătina a prins-o un sentiment ciudat de milă pentru această fiinţă,care năruia ~~xxx~~ anii,frumuseţea,întreaga viaţă,ca să troneze abstract peste ~~xxx~~ imperiul lui " aşa vreau eu!"

Uşa s-a deschis brusc.

" Ce faci Cătina ? N-a aşteptat răspunsul.Plecarea e aproape şi studiile...? "

Cătina s-a trezit din visare.O privea pe Ana,de parcă nu se aştepta la torentul ei de cascadă în veşnică mişcare.

" Azi am studii de noapte.După fusul orar. "

" Noaptea-i noapte şi ziua nu lenevim."

" Nu lenevesc,mamă."

" Cătina (ton sentenţios pentru seriozitate şi bariere morale),aceasta e clipa ta.Saltul în eter e o luptă de milenii.Pauzele şi visările sînt ~~xxxxxx~~ momente de egoism.Trebuie să studiezi pînă la epuizare ."

" Crezi că-i bine,mamă ? "

" Eu nu cred ! Sînt sigură! Indoielile sînt ~~xxx~~ pentru fiinţele slabe ! Studiază Cătina ! Studiază ! Ce-i programat pentru azi ? "

" St.Saëns...concert nr. ~~xxx~~ 3."

Ana a ieşit din cameră.

Zîmbetul Cătinei era supus ~~xxxxxxxxx~~ regulelor tristeţii.

•

• •

O dată cu proiectata călătorie peste ocean,soneria devenise element principal,rolul vestitorului în partitura casei Palancă. " Iarăşi mosafiri ?" ca după ce a deschis uşa,Ana să rostească primitoare "O, bine aţi venit!" Profesorul Buică,înarmat cu un zîmbet şi cîteva flori îşu făcuse un program de sinceritate în preajma Cătinei.Părea preocupat de succesul ei,care trebuia canalizat mai departe cu toată atenţia."E o

întîmplare,ce nu trebuie lăsată la-ntîmplare!" Zicerea îl obliga să participe la grija familiei,mai ales la nerăbdarea Anei,şi să se prezinte zilnic pentru meditaţii.Buică cunoştea"cartea muzicii",atît cît taine le ei s-au lăsat dezlegate de-un ~~tînăr~~ începător,avea tehnica viorii şi simţul cert al ~~dirijorului~~ baghetei.Dirijoratul îi era visul final,visul care spera să-l ducă pe podiumul înălţimilor dorite.Undeva semăna cu Ana,doar că el era mai sceptic cu puterile ~~[illegible]~~ lui.Dar arzătoarea dorinţă a devenirii îl stimula uneori,călcînd legile nescrise. Părea într-un joc loial,în care tinereţea avea cuvîntul." Cine nu poate să se dea ~~[illegible]~~ la o parte !" Dicton fascinant al ,o glorificare a anilor lui.Buică,abia instalat la catedră,avea vocaţia performanţei despre care vorbea în termeni precişi,cu o tehnică lipsită de rodaj.Totuşi îşi dorea poza unui petagog absolut.Mustăcioara cu fire aurii,socotea el,că-l ajută în expunerile grave ale tainei muzicale.O copilărie care trece cu timpul,de care te jenezi mai tîrziu,apoi şi mai tîrziu,în ani,a-i vrea să fii cum ai fost .

Ana,sincer,era bucuroasă.Pentru acest început de drum,era omul potrivit ,uşurînd saltul în eter al Cătinei.

" Poftiţi domnule profesor."

" Sărut mîinile.Tocmai am trecut pe-aici şi..."

" Vă aşteptam domnule !"

" Încîntat...Cătina e cumva acasă,sau...?"

" Acasă !Studiază ! "

" Asta-nseamnă că are cheea succesului ."

Rîsete amabile care umple spaţiul,vestind ~~[illegible]~~ Cătinei prezenţa lui Buică.Catina asculta cuvintele pătrunse prin uşă,asemănător cu acordul unei orhestre,care anunţă pe " va urma".O clipă mintea i-a alergat în jurul camerei convinsă că ~~[illegible]~~ o dată cu examenul ea e stăpîna bucuriei şi brusc a luat hotărîrea de a rămîne neclintită pe această culme căutată cu ardoare,rîvnită dintotdeauna.Acum o avea în podul palmelor ei şi totuşi ceva lipsea.Numai e vreme de întrebări.Uşa se va deschide îndată şi mica ei dilemă va sucomba în tăceri.

" Cătina avem ~~m~~asafiri..."

Din privirile Cătinei au zburat un stol de vise,făcînd loc studiilor care intraseră în prima linie de foc. Deschizînd servieta,de unde a scos un album,Buică a intrat direct în subiect.Dealtfel era omul liniei direct,ce-i aducea în şcoală o doză de seriozitate.

" Cătină ,în programul concursurilor a fost prevăzut şi cvartete de Haydn. Pe acest gi/gant l-ai cîntat mai puţin. Aşa e ? "

Cătina a luat albumul.L-a răsfoit în tăcere.

" Nu te entuziasmează."

" Ba da. "

" Dar ce-i cu tine ? a intervenit Ana.Eşti rece de parcă Haydn ţi-ar fi colegul cu care ieşi pe poarta liceului."

" Nu e rece,ci numai liniştită,doamnă Palanca.Probabil că-i liniştea dinaintea furtunii. Nu Cătină ? "

" Poate după furtună.Sînt obosită..."

Ana a săgetat-o cu privirea.Vorbele Cătinei nu erau un răspuns , mai ales în preajma unei asemenea confruntări.Totuşi,undeva şi-a găsit un zîmbet.

" Ce te oboseşte fata mea ? "

" Elogiul gloriei,mamă."

"Duelul"era străveziu şi Buică,atît pentru el, cît şi pentru cele două prezenţe a rîs. "Elogiul...Gloria îşi/merită elogiul.Antenele ei se sprijină în cer.Nu?"

Cătina a tăcut de parcă gîndurile îi/fugiseră pe fereastră,sus,departe dincolo de ceaţa albăstrie,care îmbracă pămîntul.Ea era copleşită de o tristeţe venită,nechemată ce s-a instalat în scaunul din faţa pupitrului,la pupitru, în partiturile deschise,în cutia viorii.Planul de cucerire al Anei,pus pe umerii ei i se părea o frenezie nejustificată.Pînă acum,pînă la acest examen,pînă la aceste confruntări, simptomul acesta bulimic Ana nu l-a manifestat.L-a păstrat ascuns,urmărind micul semnal,ca să-i dea amploare.Cătina avea teama unui adevăr care nu poate fi demonstrat şi în sinea ei se apăra cu pudoare."Nu oricine cîntă Mozart e un copil genial."Si Ana ştia prea bine,că natura e zgîrcită,că ea nu poate fi forţată,că sclipirile sînt multe, dar pămîntul e mare.Credea cu sinceritatea anilor puţini,aşezaţi în evantai,în glastra ei de adolescentă.O clipă însă , a cedat maturităţii.

Poate Ana are dreptate,anii trăiţi dau o altă optică,maturitatea e un ciocan,care întăreşte uşa ce dă spre anii cei neştiutori.Sau ancrasată în poveţe bătrîneşti,care nu-şi au rostul acum cînd viaţa are alt chip şi mai ales obiceiuri.O clipă gîndurile au stat în loc.Si-a amintit că Adrian, cu vreme în urmă,i-a spus :" Mama are gustul imposibilului.Ii ard buzele dacă nu-i cum vrea ea,dacă nu spune ce gîndeşte şi ce gîndeşte ea e literă săpată-n piatră." Adrian spunea toate aceste gînduri îmbrăcate în zîmbetul lui conciliant.Un fel de " asta e şi n-ai ce-i face." El s-a împăcat cu firea dominantă a Anei,dar n-a reuşit să-şi echilibreze viaţa în vîrtejul acestei căsnicii.

" Ce-ai studiat dimineaţă Cătină ?"

Buică dorea să risipească atmosfera puţin încărcată,pe care simţul rafinat o simţea în privirile Cătinei,cît şi în mişcările mîinilor ei. Ana încerca să nu dea importanţă acestui climat,fără să reuşească.Intrebarea lui Buică,ca o fereastră deschisă,aerisea aerul încins.Ca trezită, Cătina l-a privit lung,pentru pauza de care avea nevoie,poate să-şi redreseze glasul,poate ca să-şi amintească ce anume a studiat în acea dimineaţă.

" Nu-ţi aminteşti ? "

" Ba da... Prokofiev ."

" Cinci dansuri..."

" Da ."

" Si noi ce-am hotărît pentru acestă după amiază ? "

Cătina părea strivită de fiecare întrebare şi nu-şi putea aduna puterile,nici măcar pentru un răspuns.Tăcea.Tăcerea era refugiul ei.

" Cătina, de ce nu răspunzi ?Eşti chiar atît de obosită ? "

Glasul Anei o chema la punctul de agitaţie al conversaţiei.Tocmai de acest punct fugea Cătina,Nu putea să înainteze ,să lege ideile,să revină la bucuria la care avea dreptul.Dar în urechi îi suna glasul Anei.

"...de ce nu răspunzi?..de ce nu răspunzi ?..de ce...?"

" Nu sînt obosită domnule profesor.Pentru astăzi era programat Sonata I-a ,George Enescu."

" A, sonata pentru vioară şi pian. Admirabilă !..Nu ? "

" Dar sonata se cîntă cu entuziasm Cătina",interveni Ana,care nu suporta starea fetei," Ce-i cu tine ? Pari o echilibristă pe-un fir de sîrmă."

" La ora 23 trebuie să fiu la liceu.Studiem pe-un alt fus orar.Xn Canada e la o diferenţă de şapte ore de noi. La ora concertul s-ar putea să mă prindă somnul. "

" Ca acum ", replică Ana.

Rîsetele celor trei a spart xxxxxx îngheţul şi iar Buică interveni în favoarea bateriilor xxxxxxxxx încărcate.

"Ce-i în program ? "

" Tot Enescu. Impromptu concertant..."

" Deosebit.Lucrare cunoscută în lumea-ntreagă !Impromptu...Extra ordinară !..Succes asigurat !"

Entuziasmul xxxxxxx profesorului Buică,xxxxx cu exclamaţii superlative conforme cu tinereţea lui,xxxxxxx sînt încercări de însorire,lumină timidă fără să turbure în nici un fel.Deodată xxxxxx telefonulxx , cu clopoţelul lui strident ,alarmează gazda.xxxxxxxxxxx Ana ridică receptorul :"Alo! Alo!.."Tăcere,apoi dincolo, la celălalt capăt golul unei linişte definitive.

" Cine-i mamă ? "

" N-a vorbit...Cineva care xxxxxxxx are-n cap glume proaste."

Cătina a tăcut.Avea nevoie de acestă tăcere.Gînduri din trecutul apropiat jucau ca-ntr-o xxxx scherzo,săltînd în memorie.La telefon a fost Mohor.Sigur,Mohor !Intr-o zi,înainte de concurs,cînd el o conducea spre casă,ţine minte bine, i- a povestit c-a sunat-o şi i-a răspuns Ana.Mohor s-a prezentat şi a spus ,ca un june ce se crede senior,că o caută pe Cătina.

" La ora aceasta Cătina e la studii.Dumneata nu te ocupi cu aşa ceva ? "

" Ba da ,a îngînat Mohor,dar iertaţi n-am ţinut seama de oră."

" Nu prea ţi seama de multe,tinere,cum te-o fi chemînd."

" Mohor Alincăi.."a îngînat sugrumat de ruşine băiatul. " Sîntem colegi."

" Tinere Alincăi,colegii înseamnă pînă-n poarta şcolii,apoi Cătina trebuie să studieze.Ea nu poate fi o vioristă în orhestra liceului.Să şti!"

" Da,da...Ea are un talent deosebit..."

" Un talent care are nevoie de linişte.Nu de joacă, nu de prietenii !" Cînd Mohor a pus receptorul în furcă,un cer cu stele cădea pe el.Parcă-l ţintuise în cabina aceea telefonică,cu teama de a ieşi în drum, între oameni,care-ar putea să-i vadă roşeaţa din obraji.Mohor i- a povestit Cătinei această conversaţie telefonică şi-au hotărît să lase un timp,în care Ana să uite ce-a spus, iar Mohor să uite ce-a auzit.Si-au rîs amîndoi...Dar acum,fără întîlnirile de la liceu,fără nici un contact,probabil că Mohor călcat înţelegerea şi-a telefonat. Sigur a telefonat!La prima zbîrnietură va ridica ea receptorul.Deci să stea mai aproape de aparat,să stea întîmplător, fără vreun interes,ca într-un joc abil. Planul era schiţat,rămînea doar ca Mohor să mai îndrăznească,repetiţie mai greu de crezut, la timiditatea lui.Ca dovadă e faptul că au trecut cîteva zile,fără nici un semn de la el şi Cătina nu putea crede că dragul ei coleg de vioară şi de drum nu a încercat să-i spună un cuvînt.Dacă a fost el înseamnă că ştie că-i acasă.O fi căutat-o la sala de studii,sau o fi zăbovit la staţia troleibuzului,aşa cum a stat ea o jumătate de oră.Doar s-au înţeles mai de mult,că în cazul cînd nu se întîlnesc în curtea liceului ,se aîteaptă în staţie timp de zece troleibuze.Zilele din urmă Cătina, la a treisprezecea maşină a plecat,tot uitîndu-se înapoi pînă ce strada s-a frînt. Staţia troleibuzului rămînea undeva, dincolo de blocuri ." Mohor e prea timid. Nu va suna,nu va da nici un semn,socotind că selecţia a schimbat ceva între ei."

" Luaţi loc domnule profesor !"

" La studiu se stă în picioare, de aceea pupitrele sînt înalte."

Zîmbete de-oparte şi de alta,Cătina şi-a luat vioara,telefonul a prins să zbîrnîie.O clipă de tăcere şi Ana s-a apropiat de receptor.

" Alo , da !Sigur...avem treabă pînă peste cap!..Tocmai studiază.Studiul este cheea reuşitei...Da,da...Da ! Un moment...Cătina, la telefon! "

Chemarea i-a răsturnat pentru o clipă toate gîndurile.Ceva s-a întîmplat,ceva care pune punct definiţiilor de înainte,care doreau să fie definitive. Si iată că nimic nu e bătut în ţinte,nimic pentrucă totul pluteşte pe apele mişcătoare.

" Alo !A, tu eşti tată ?..Da,da...Nu-i nimic deosebit.Studiez ca o mare violonistă cum mă crede mama şi execut ca o mică instrumentistă cum cred eu...Nu,tată nu mi-e teamă...Imi bate doar inima ceva mai tare...Da,cred că semăn cu tine,fiindcă mama e curajoasă. Nu pot să iau de la ea...Curajul nu-i molipsitor ,tată.Si tu eşti un curajos,altfel n-ai fi pe vîrful munţilor.Te aştept...nu plec fără să te văd,să te sărut,să-mi dai îndrăzneala care-mi lipseşte...Mai vorbim..te îmbrăţişez pe tine şi pe toate ciutele din pădurea ta."

Climc !şi apropierea a devenit depărtare.

Cătina şi-a rotit privirile ca să tatoneze cu discreţie climatul.Ana era preocupată de conversaţia dusă cu Buică,fiindcă Buică era personajul cel mai important în suita acelor zile.Ana avea simţul ţintei şi totodată armele cu care să-preschimbe pe oricine în colaborator. Pînă ce ajungea unde doreşte,pînă cînd apărea o piedică nouă,ca ea să caute argumentele şi farmecul învingător.Alături aşezat pe-un fotoliu, controlînd mereu poziţia şi cutele hainei,Buică răspundea,fără să-şi piardă surîsul de june pedant.Hainele întinse,pantofii veşnic lustruiţi, şi frizura ca-n pozele cu reclame.Nu degeaba a spus profesoara ei, că Buică de-ar fi trăit pe vremea revoluţiei franceze,din pedanterie ar fi cerut să fie sterilizat şi cuţitul ghilotinei. Si Cătina a zîmbit.

" Ce vorbe nostime ţi-a spus Adrian de zîmbeşti ?"

" Că îi sînt dragă ca ciutele care-l întîmpină pe cărare."

" Lumea lui,sălbatică...Ca el !"

Peste spadele încrucişate în eter,Buică a intervenit amabil.

" Să începem! Cîntecul va da o nouă viziune vieţii,o reprezentare optimistă.Nu ? Cîntecul e un tiran căutat şi fredonat fără să-l impună cineva.Izvor ascuns în noi.Si spre diferenţă de celelalte izvoare,care umple marea,izvorul din noi umple cerul."

Reflecţiile şi metaforele lui Buică făceau plăcere şi el se lăsa admirat,ca orice tînăr care-şi revarsă,cu delicateţe, plinul.Ana îl aproba cu zîmbete încurajatoare,în vreme ce Cătina era absentă. " Preocupată de concurs ?De marea întîlnire ?.." Intrebările lui Buică parcă aveau stridenţa soneriei de la uşă,Cătina s-a trezit surprinsă."Sigur, marea întîlnire" îmi ia graiul şi...liniştea." Rîsetele,puţin prea socotite,artistic umflate,n-au avut darul să-i minimalizeze teama.

Mătuşa m/ea,Clio spune că semăn cu personajul din anecdota cu elefantul.Dumneata o ştii ? Anecdota,nu pe Clio ."

N-o ştiu. Anecdota,nu pe mătuşa ."

E nostimă. Anecdota, nu mătuşa .La o tombolă premiul cel mare e un elefant.Un participant cîştigă uriaşul animal şi toţi cei din jurul lui nu mai pridideşc cu felicitările.Cîştigătorul primeşte elefantul şi cînd rămîne,înaffîrşit, singur,fericitul îşi pune întrebarea capitală..." Si acu' ce fac cu el ? " Aşa şi eu cu concursul."

Ana are leac pentru toate.

Răspunsul e în puterea ta şi puterea ta e în studiu..."

" Si studiul e în mîinile noastre!" a completat Buică,replică ce-i justifica prezenţa de fiecare zi.Cătina a aşezat partitura pe pupitru şi apoi cu vioara în poziţie de atac a trecut arcuşul peste inima viorii. Ana aşezată în fotoliu citea ,dorind să fie absentă pentru instalarea climatului.Buică dirija o orhestră imaginară,în vreme ce Concertul în Re minor a lui Wieniawski umplea camera.Inc-o pagină şi-nc-o pagină. Cătina se gîndea că telefonul nu mai sună şi înserarea acoperă jumătate din lume.

o.o.o.

o.o

" După zbuciumul unei vieţi,
Berlioz moare înainte de a fi
văzut succesul obţinut în
Franţa cu " Damnaţiunea lui Faust ".
Nu a avut nici măcar umilul noroc
de a fi fluierat ".

RICHARD WAGNER

/Oper und Drama/

Telefonul are acelaşi limbaj alarmant.

Ana dădea semne de oboseală,dar ridica de fiecare dată receptorul cu simpatia gazdei,care se vrea amabilă,chiar dacă nu e."Alo,Cătina e la studii,alo,Cătina e pe drum, alo,Cătina mai întîrzie.Da,da,reveniţi! Cine-a căutat-o ?A, epigramiştii ?O colegă ?..Am reţinut numele..." De fapt Cătina studia într-o sală a conservatorului,fapt nedifuzat între colegi,discreţie dorită de Buică,dar mai mult de Ana,care se credea iniţiatoarea,mai mult făuritoarea ,acestui salt al Cătinei. Dorinţele ei ambiţioase căpătau contur,o vedea pe Cătina înscriind succese,aplauze,articole elogioase în ziarele străine,la întoarcere concerte la televiziune,imprimări,interviuri,o mulţime de contacte noi şi ea ,mama în mijlocul acestui vîrtej.Gata cu scepticismul de pînă acum,îndoielile au fost extirpate,fata ei a făcut pasul cel mare.Gîndul i s-a oprit,ca într-un vîrf de munte:pasul cel mare ?Atît şi gata? Parcă se grăbea,că viaţa Cătinei de-abia începea şi-apoi chiar ea mai are atîtea de făcut,de escaladat.Ana făcea socotelile ştiute de ea, acolo în cîmpia întinsă şi verde,unde boabele însămînţate pot fi contabilizate într-un catastif.Sti ce pui,şti ce iese !Dar arta are multe bariere,piedeci nevăzute,interese de netrecut,o agitaţie de valuri umane,care ca talazurile mării sugrumă suflarea,netezind cu eleganţă nisipul unde ai vrut să-ţi laşi urma. Ana ştia.Cătina nici nu bănuia şi aceasta era farmecul ei,călătoare cu vioara în într-o mînă şi-ncealaltă mînă,un buchet de candori.

" Cătina colegii te felicită.Care mai de care. "

" Frumos din partea lor."

" Toţi se bucură,toţi te invidiază."

" Crezi ? "

" E o lege naturală.Se bucură ,sperînd să ajungă pe locul tău."

" Mamă,dar nu toţi visează. "

" Numai proştii nu visează... ceilalţi,chiar dacă tac,acolo

le e gîndul.Si fără voia cuiva,devin invidioşi.Invidia,fata mea ,ţine loc de neputinţă."

" Dar toţi colegii mei sînt copii deştepţi,harnici,talentaţi."

" Si-atît !Toate calităţile înşirate au un prag.Nu-l treci,ajungi profesor la şcoala...nu ştiu care.Belfer ! Scade viaţa c-un semi-ton,că ai un bemol la chei."

" Asta ce e mamă ? O nouă pledoarie pentru concursurile de elită ? "

" Dacă vrei...Mai bine odihneşte-te ,că îndată trebuie să pleci la studii.Ce s-une profesoara ta ?"

" Permanenta mea drăguţă,profesoara Runcu, se declară mulţumită,ca apoi să-mi facă adaosuri critice.Are nemulţumirea-n sînge."

Soneria de la uşă.

" Cine-o fi ? "

" Chiar de mosafiri avem nevoie.Du-te de te culcă.Rezolv eu !"

" Deschid eu !Poate-i vreun coleg."

Cînd uşa a ascîrţîit uşor,în cadrul ei şi-a făcut apariţia Clio.

" La fapte mari,prezenţe mari. Am venit s-aud cum se mai simte nepoata unei prima done de operetă.Presimt c-o să-i faci praf pe toţi concurenţii,plus comisiile competente...şi absente !"

" Dragă Clio nu zăpăci fata cu teoriile tale nelalocul lor."

" Se cunoaşte Ana dragă, că n-ai făcut nici un pas în artă.Nelalocul lor,teoriile mele ?Poate vrei să spui absurde ? "

" Chiar aşa ! "

" Perfect.Absurditatea lor le legiferează.Intr-o lume în care normalul echivalează cu lenevia şi comoditatea,absurdul te scoate din cotidian şi te face mare peste noapte.In artă,în oricare culoar,crezi că cei modeşti,normali să zicem,dispăruţi în anonimat, au avut mai puţin talent ? Mai puţină voce,mai puţină graţie decît "scandalagii " de pe vreun afiş ?Surioară puneţi mintea în mişcare şi urmăreşte-mă. A te comporta azi, după percepte învechite,înseamnă că nu eşti pentru ziua de azi.Apoi,oamenii s-au înmulţit întreatît pe această planetă albastră,că nu găseşti un locşor decît printr-o îndrăzneală, rudă apropiată cu inconştienţa,fără o judecată sănătoasă.Asta,mă rog,cum s-ar traduce ?Nu e oare mai absurd să aştepţi norocul ?

In ce colţ al vieţii trece acest zeu,care-mbogăţeşte parveniţii ?

" A avut noroc " e scuza proştilor,pe care întîmplarea i-a urcat unde nu trebuie.Printre proşti mai sînt şi leneşi şi visători,care-aşteaptă să le pice din pom.Nu pică nimic din pom.Iţi trebuie scară,mînă dibace,ştiinţa pomăritului şi,mai ales, îndrăzneala de-a culege fructele cînd stăpînul e plecat la piaţă după roadele altora."

" Clio nu te pricep.Unde vrei s-ajungi cu această răzvrătire împotriva vieţii ?

" Eu mă lupt cu ordinea în dezordine !Tu, sora mea cea frumoasă, nu înţelegi,fiindcă lupta dusă cu pămîntul e generoasă.N-are filistini,n-are reguli contra punctate de meschinărie,n-are azi un decret,mîine altul, cu cărări întortochiate de-ţi faci picioarele cobiliţă.Pămîntul e măreţ.Una ştie,una face.Pui,scoţi.Cu cît pui mai mult,cu atît scoţi mai mult !"

Cătina zîmbea ca un acord,în vreme ce Ana se emerva pe dinăuntru,ca o apă ce booboroseşte în adînc.Ei nu-i convenea aceste gînduri emise acum,cînd Cătina trecea un prag mai puţin obişnuit

" Te înşeli surioară. Munca aceasta nu-i uşoară ! "

" Dar n-are scapcane."

" Nu are.E drept ca o inimă de sfînt.Te preţuieşte în măsura în care îl preţuieşti."

" Dacă tu ştii legea lui trăiesti viaţă uşoară.In fiecare an aceeaşi problemă.Halal de cine-a inventat munca pămîntului !Dar cu fiica ta altul e drumul.Aici nu merege sămînţa la kilogram şi vioara ei,într-un fel, nu are forţa tractorului.

" Aoleo,se amuză Ana, ce-ţi trece prin cap."Instrumente" la antipozi !"

" Las' că ştiu !Dar dacă pentru tractor îţi trebuie muşchi,pentru vioară e nevoie de subtilitate.Inţelegei ?Subtilitatea e o forţă.Mare... chiar foarte mare,cu care trebuie să desţeleneşti inimile.Treabă grea de Sisif.Urci,coboţi,urci ,cobori...Spectatorul nu-i darnic cu aplauzele,cu aprecierile,aşa cum e sfîntul pămînt,care ne rabdă pe toţi şi ne mai dă şi de mîncare.Spune-mi Ana, ai înarmat-o

pe Cătina cu unsorile ipocriziei ? "

" Mărturisesc că nu !Alta e educaţia ei."

" Educaţia stabilită de timp."

" Firește."

" I-ai trezit melancolia depărtărilor..."

" Si ce-i rău în asta ? "

" Si-a măririlor."

" Asta ajută! "

" Socoteli care nu ies... la socoteală ! "

" De unde şti Clio ? "

" De pe propria mea piele...Declaraţia mea ţi-ajunge ?Mai vrei exemple?

" Clio nu mai vreau nimic.Stiu doar că fiecare fiinţă are o potecă a ei pe lumea asta.Cătina şi-a ales drumul şi va merge pe el,fără s-o împiedece nimeni şi nimic.Fata mea va parcurge drumul pînă la capăt. Nu va semăna cu mine,să se încurce în sentimente,oricum trecătoare."

" Ce uşor uităm Ana dragă."

" Eu n-am uitat,ca dovadă că doresc alt destin fiicei mele.Nu vreau să-i ia luciditatea nu ştiu ce amor necăpătuit,sà-i aducă pe lume un plod,sau doi şi de-aici vin-te viaţă!"

" Tu crezi că marii artişti n-au adus pe lume copii ?Te înşeli şi aici, ca dealtfel în toate celelalte. "

" Ce-n/seamnă " toate celelalte" ?"

" Inseamnă Adrian."

" M-am înşelat la tinereţe."

" La tinereţe nu ne putem înşela,pentrucă vîrsta aceea curată n-are socoteli meschine,ca atunci cînd ne coacem.Lasă fata-n pace!Nu încerca să-i pasezi experienţa ta,lumea ta, viaţa ta,că acum e o altă planetă.Nici pămîntul nu mai e pămînt,căci şi-a păstrat numele , ca să nu încurce geografia cosmică.Zboară unu-n stele , se întoarce ,fără probleme, la vechea adresă.

" Vrei să spui,spiritual, că nu mai e nimic cum a fost ? "

" Nu mai e ! Doar iubirea îşi păstrează schemele nealterate. "

" De unde şti ? "

" Iubesc mereu ."

" Mereu pe-acelaşi ? "

" Nu,pentrucă eu îl caut pe-acelaşi.Dar nu l-am găsit încă."

" Si crezi că mai e timp ?"

" Nu ştiu. Timpul nu intră-n socotelile/ mele.Si-apoi omul trebuie să spere cît umblă pe picioare."

" Clio,sîntem surori,dar nu ne-asemănăm.Sîntem departe una de cealaltă. Curînd Cătina va deveni ofemeiuşcă,bine făcută şi trebuie orientată ,apărată de toate ispitele rătăcite pe străzi,trebuie să-i arăt că dincolo de aparenţele fericirii e durerea şi că adevărata bucurie trebuie cîştigată,ca lozul cel mare.Nu mă abat din drumul proiectat. Cătina va fi ce vreau eu să fie.Si va fi ! Pe mine nu a avut cine să ne îndrume,draga mea soră.Ca dovadă că eu am ajuns altceva,iar tu din marea concertistă,din marea actriţă de operetă,din marea,marea, poate foarte marea stea,o nemulţumită prezenţă îngrămădită pe un afiş al unui teatru prăfuit "

" Si mă rog, de ce prăfuit ? "

" Aici răspund cu vorbele tale.Fiindcă totul s-a schimbat,pămîntul nu mai e pămînt,lumea nu mai e lume,teatrul nu mai e teatru,iar operetta nu mai poate fi operetă.S-au născut destule genuri muzicale,care v-au eliminat,iar minunatele valsuri ale bunicelor nu sînt azi decît duioase reminiscenţe în pîlnia gramofonului."

" Dacă sînt amintiri înseamnă că rezistă."

" Da.La marginea drumului.Nu te mai îmbăta surioară cu prinţi şi cu prinţese.N-ai spus tu că pămîntul se învîrteşte altfel ?"

" Eşti tu convinsă de asta ? "

" Sînt. "

" Atunci las-o pe fiica ta să-şi trăiască anii în ritmul tinereţii ei."

" O las , dar cu experienţa mea."

" Greşeşti Ana,greşeşti./Viaţa îţi va dovedi. "

" Recunoaşte că o mamă are mai multă minte şi,mai ales, o mai mare doză de prevedere."

" Are,dar nu-i bună.Dacă cineva, oricine vrea să-şi rupă pantalonii , are dreptul să-şi aleagă cuiul . Nu crezi ? "

" Clio,..Cătina e rostul meu,ambiţia mea,sprijinul meu de mai bine şi atunci eu îmi aleg " cuiul ".Asta-i drumul."

Ultima replică a dialogului a fost rostit într-o tonalitate ~~xxx~~ înaltă,aproape poruncitor.Cătina refugiată în cealaltă cameră a deschis uşa,curioasă să afle ce se întîmplă.

" Ce-i aici ? "

" Maică-ta vrea să mă pu~~ţ~~ţ la punct."

" Nu-i un pic prea tîrziu ? "

" Nu-i.Subiectul ~~pr~~ e ceva mai tînăr",interveni Ana.

" Nu cumva subiectul sînt eu ? "

" Subiectul iluziilor ",completă Clio.

" N-am ştiut că dau mamei,probleme indisolubile."

Clio răspunse,cu causticitate.

" Nu tu îi dai ei,ci pe dos.Ea,ţie !N-ai început bine viaţa şi iată-te în hăţuri.Ii e frică că n-ai să ajungi în frunte,c-ai să te îndrăgostăşti de-un bleg,c-ai să faci un copil,c-ai să pierzi locul rezervat geniilor,care-şi trăiesc sclipirile mereu şi niciodată viaţa .Maică-ta ,tînără şi frumoasă,trăieşte după definiţiile răposatului nostru unchi,generalul."

~~Cătinawmîmwm~~ Zîmbetul Cătinei era o invitatie la calm.

" Ce vă frămîntă ? "

" Tu,nepoată ! Tu şi drumul tău spre..."

" Eu şi drumurile ,fiindcă mătuşă Clio,într-adevăr drumurile acestea la studii şi de la studii,apoi după amiază iar circuitul acesta,mă obosesc.de nu/mai am nevoie de nimic.Nici nu am unde să las vioara şi partiturile,o povară pe troleibuz."

" Mie nu mi te-ai văitat niciodată despre drumurile tale.Stiu că-ţi plăcea.Poate fiindcă nu le făceai singură."

" Ti-am spus mamă,dar mi-ai spus că merg cu troleibizul şi nu cu pasul pe arătură."

" Si chiar aşa e",îi răspunse Ana.

" Acum,mamă e dublă alergătura ."

" La vîrsta ta nimic nu-i obositor."

" Dar mai trebuie să si cînt."

" Asta-ţi dă puterea ! "

" Filozofic, dragă Ana.Filozofic pentru inimă,dar nu pentru picioare.Cîtă pauză ai nepoato între studiile de dimineaţă şi cele de după amiază ? "

" De la unu la trei ."

" Dacă maică-ta ar avea înţelegerea cuvenită,ai putea veni la mine.Mîncăm împreună şi scurtezi drumul."

" Ar fi minunat,mătuşă Clio !De la conservator pînă la dumneata fac cinci minute."

Privirile reci ale Anei anunţau o înfrîngere a severităţii ei.

" Mamă mă laşi ?"

Gîndurile Anei se încrucişau în fel de fel de scheme tactice.Dacă se va duce la Clio,îl va elimina pe Mohor din drumul ei.Si chiar dacă băiatul va încerca o apropiere,va fi pentru scurtă durată,fiindcă distanţa pînă la Clio e atît de mică,că tînărul blond nu-i va putea spune balivernele obişnuite ale străzii.Dintr-un anumit unghi repausul la Clio ar feri-o pe Cătina.Nu-i convenea această prietenie cu colegul ,care se socotea egalul Cătinei,numai pentrucă avea şi el o vioară.Nu,trebuie separat prin orice artificiu.

" De acord mamă ? "

" Să încercăm şi varianta asta."

Si Clio,dar mai ales Cătina s-au socotit învingătoare.Ana cedase, eveniment ciudat în viaţa lor.Clio se întreba dacă pledoaria ei fusese atît de convingătoare,încît Ana,fără suspiciuni,a convenit.Cătina a pus totul în seama mătuşii Clio,pe care-o socotea o femee deşteaptă,înarmată cu toate argumentele realităţii."Totuşi mama poate fi convinsă " gîndi Cătina.Incercarea i s-a părut o surpriză ce trebuie reţinută.Si de teamă ca să n-o întoarcă din drum,Cătina nu s-a arătat bucuroasă.Si chiar de a doua zi,popasul la Clio i-a dat răgazul de a se gîndi în ce fel l-ar putea anunţa pe Mohor. Nu-l mai văzuse de multe zile.

o

o o

Acasă,Mohor era un mosafir.Sofia observa neliniştea lui,îl întreba din ce pricină e aşa,dar el nega,punînd totul în seama examenului ,unde

nu era prezent.Ion credea ce-i spune fiul,iar Vihnea se mai alinta pentru accidentul suferit,fapt ce-l situa în mijlocul atenţiei.Mohor trăia puţin în umbra fratelui,care din cînd în cînd se lăuda cu fel de fel de întîmplări inventate.Vioara ajunsese un instrument neglijat,uitat pe marginea unei măsuţe şi tînărului elev nu-i venea să creadă că s-a îndepărtat într-atît.Cum trece pelîngă cutia cu toţi compozitorii lumii? Nu se împăuna oare/ discret,doar în sinea lui,că îşi repeta/ duce el/ sub braţ inimile şi visele acelor titani ?O,dar aceste/ toate sînt vorbe care au zburat o dată cu Cătina.Ea a rămas aceeaşi vestală,care-şi adoră vioara,o mîngîie,visează împreună şi îi/ dăruieşte farmecul ascuns din/ înlăuntrul ei.Iar el? O ciudă se revărsa în gîndul şi mişcările lui.Nu mai/ avea răbdare să asculte vorbele altora,alerga pe străzile pe unde a mers cuCătina,în speranţa c-o va întîlni ca din întîmplare,ca atunci cu aer nevinovat,să-i zîmbească ca oricui şi să-i spună " ciudat " Dar Cătina nu apărea pe nici o stradă,de parcă ar fi zburat peste drumurile lor,ale lor şi ale nimănui altora,fiindcă el nu-şi aminteşte ca pe lîngă ei,de-alungul zilelor, să fi trecut vreo fiinţă omenească.Nu,nu trecea nimeni şi străzile erau golite de tot ce ar fi putut să le atragă atenţia.Sigur, el nu a văzut,în plimbările lor,decît zîmbetul ei,ochii ei,părul clătinat de mişcările bruşte,ba profilul desenat/ în creion,ba faţa cu ochii şi vii şi buzele între tăcere şi rîs bogat." ... Profilul desenat în creion." Imaginea l-a întors în timp,atunci cînd a cunoscut-o pe Cătina.La un studiu,în clasă,el şi-a încercat talentul de desenator,"pictorul gărgăriţă" cum îi spunea epigramiştii.El nu voia să deseneze,deşi pînă la dragostea pentru vioară,credea că se va face pictor.Pictor cu basc şi lavalieră,cu trepied aşezat în stradă,într-un colţ romantic,schiţînd case înalte cu oameni mulţi la ferestre,sau agitaţie unei străzi,în care viaţa musteşte fără tragism.

" Fata din schiţă sînt eu ? "

" Tu,dar nu atît de frumoasă."

" Desenul are o blîndeţe..."

" Ti-am desenat sufletul,Cătină."

Ea,cu arcuşul,i-a zbîrlit părul,gest îndulcit de un zîmbet.

" Pictor mare !"

" Pictor de interioare sufleteşti "

" Ca Rembradt."

" Aş aşa aş vrea să fiu,Saskia . "

Si rîsul le-a răvăşit grădina,ca un imn al bucuriei,ca Imnul lui Schiller,care a trigat cu voluptate: " Bucurie,bucurie,scînteie divină,fiică a Elizeelor,noi intrăm îmbătaţi de focul iubirii,în sanctuarul tău. Vraja ta aduce laolaltă pe cei despărţiţi ; toţi oamenii devin fraţi acolo unde aripa ta se opreşte din zbor".Schiller era prezent, iar alături,măreţ,impetuos,ca o statuie de aramă,Beethoven.Si în miezul bucuriei lor,versurile curgeau ca un izvor abia ieşit din stîncă : " Fericit te poate face bucuria pe pămînt,/Cine n-a simţit iubirea plece dintre noi plîngînd". Dar ei erau sub soarele iubirii,sub bucuria lui de a fi,de-a exista,două ramuri ale copacului-om.

Examenul de selecţie a frînt Imnul Bucuriei lor.

"Băiatu' mamii,tu nu mai studiezi la vioară ?E vacanţă,s-a închis şcoala ?"

" Nu mamă,dar acum sînt alte preocupări acolo.Sînt colegii care pleacă în concursuri şi eu..."

" Tu,ce ? "

Tăcere.Gîndurile îşi făcuseră un manej,un trap ritmic ce-i provoca o tristeţe,rudă apropiată cu melancolia.Totul i se părea străin,totul i se părea fără formă,fără culoare.Melancolia îi întindea braţele de aburi şi oricît ai vrea să scapi de ceaţa ei, învolburarea aduce alte vîrtejuri ameţitoare.

" Unde alergi toată ziulica,băiatul mamii ?Tata întreabă mereu de tine. La fel şi Mihnea, care nu mai trece de poartă."

" Il mai doare ?"

" El zice că da .D-aia stă !"

Mohor şi-a spus că şi el are o durere,dar una care-l ţine pe drumuri/durere care-i neastîmpăr ,pe care numai timpul o tămăduieşte,sau o acoperă cu un strat din pulberea eternităţii.Piere pentru o vreme,apoi ,din cînd în cînd, revine cu întrebări la care n-ai niciodată răspuns.

" Mamă,Mihnea nu-şi caută servici ? "

" Zice că mai stă.Pe urmă..."

Mohor s-a uitat la ceas.Nu mai avea timp de întrebări.Işi pusese în gînd să aştepte în colţul dinspre Cişmigiu,undeva, ascuns după un bloc.O va vedea pe Cătina şi-i va ieşi înainte.Atunci, după chipul ei şi,mai ales,după privirile ei va şti care mai sîntsentimentele ei pentru el.Aceeaşi întrebare îl întovărăşea pe drum,căci el credea adînc mişcat în puritatea sentimentului,în căutarea unei fericiri pe care el o credea definitivă.Nu ştia că rădăcinile fericirii lui sînt implantate în melancolia unei vîrste fragede,o melancolie nedramatică,o stare ce trebuie alungată o dată cu ceaţa ei incoloră.Dar acum se va apropia de Cătina,îi va vorbi ca şi cum nu s-a întîmplat nimic, dar absolut nimic,va fi vesel şi va născoci fel de fel de întîmplări care l-au preocupat de nu a apărut pînă acum. Azi a venit direct,cu dorinţa de a o vedea,nu întîmplător cum se hotărîse din mîndrie.Ii va spune deschis adevărul din el,"Cătina te-am căutat,te-am aşteptat,mi-a fost dor,cum merge studiul,cînd vei pleca,o să-mi scrii ? Te-aştept cu nerăbdare. Uite,sufleteşte sînt gata de drum,să plec cu tine.Vrei ?" Si-o să rîdă amîndoi ca mai nainte.In colţul străzii Şipotul cascadelor s-a instalat la pîndă.Un punct de observaţie,de unde putea fi văzut cu uşurinţă, nelăsînd impresia unui loc suspect.Mohor era mulţumit.

După cutiile viorilor ieşite-n stradă,semnalul unui final era dat.Forfotă,grabă,vorbe de pe un trotoar spre celălalt,salutări din mers.Cătina trebuie să apară,că prea bătea inima lui Mohor.Incă nu a apărut şi-atunci întrebarea " dacă n-a venit la studii ?" s-a infiltrat ,ca o tîrătoare prin buruieni.

" Ce faci solistule ? "

" Bine băiete".

" Stai de veghe ?"

Un zîmbet l-a scutit de răspuns.

" Vezi că-i mai la urmă".

Incertitudinea lui Mohor a trecut pe plan secund.O va întîlni şi-i va spune toate cîte le-a adunat în zilele de căutări.

" Le şti pe toate,flăcăule ,i-a replicat Mohor,ca să iasă din "încercuirea " vorbelor "colegiale ".

Apoi alte figuri cunoscute s-au perindat înaintea ochilor lui.

Ceasornicul biologic puncta secundele,cu talgerele lui asurzitoare. Intîlnirea se arăta emoţionantă şi hotărîrea de a-i spune tot şi nerăbdare şi căutările şi tot ce a cuprins fiinţa lui în aceste zile care au venit din iad şi în iad au coborît.E mai bine aşa,în fond totul era format din mici exagerări,care i-au alimentat neliniştea.

In poarta conservatorului a apărut Cătina.Strîngea în braţe vioara, care cît timp o ducea el era a lui.O va duce şi acum.Şi hotărît a pornit spre trotoarul celălalt.După cîţiva paşi s-a oprit.In spatele Cătinei: Buică.

Melancolia intrase în disperare.

Părea c-a mers un drum lung prin ploaie,c-a biruit somnul nopţii,ca ocolit umbrele satanice,dar n-a atinc zarea cea albastră.Buică,un profitor al unei clipe,al unei nevoi de moment,o eroziune a sentimentelor ei.Se bucura de interesele Anei,socotindu-l puntea peste oceanul ambiţiilor.Mohor s-a strecurat în umbra zidurilor,dorind să dispară din îngustul lui cîmp istoric,căci pierduse lupta,poate pentru totdeauna. Toate gîndurile şi sentimentele lui s-au dovedit greşite,izvorîte din seninătatea lui,din slăbiciunea lui,din imperfecta lui dăruire,din dorinţa de-a tenta extraordinarul.Mohor a ajuns în dreptul unei străduţe, care-i putea pierde urma.Era trist şi parcă-şi căuta leacul.

Va putea el ca din imperfecţiunea constatată să-şi găsească perfecţiunea caracterului ?

O perdea din cer căzuse peste ziua aceea însorită.

o.o.o

o.o

Căci dacă sufletul n-ar fi trupul,
el,trupul,ce-ar fi ?
/Pornind din Paumanok/
WALT WHITMAN

o.o

Frămîntările lui tac . Mare glas.

Dar viaţa lui,abia la început,intrase într-un amurg.O văzuse pe Cătina,îl văzuse alături pe Buică,dar mintea refuza să creadă că totul e o întîmplare,sau că acest concurs înclina balanţa în favoarea profesorului.Atît.Cătina nu putea fi absorbită cu totul de nimeni,ca să-l elimine pe el,tăinuitorul clipelor ei de neliniişte.Să-l fi minţit ? Cătina nu putea minţii !Trecerea ei spre Buică,să fie o clipă de frivolitate ? Cătina nu putea fi frivolă !Să fi reuşit Ana ? O pauză a intrat în miezul gîndurilor lui.S-o abată ?Dacă lui i s-ar fi întîmplat ,dacă cei de-acasă l-ar fi sfătuit s-o uite pe Cătina,el ce-ar fi făcut ? Ce întrebare!Cum s-o uite şi pentru ce?Nu,ea nu l-a uitat.Numai cotiturile vieţii i-a făcut să nu se găsească.In fond e-o întîmplare banală,cu implicaţii inevitabile,dar vinovată e selecţia.Ea a separat vioară de vioară, ,a deschis poarta unor încrîncenări,a îndepărtat unele sentimente.Dar el a rămas la fel în faţa Cătinei.Dar ea ?Si de-aici întrebările au năvălit ca un roi bîzîitor.In plimbările lor au avut un subiect comun: dragostea unor mari compozitori,a unor compozitori de geniu,care s-au sprijinit pe fiorul dragostei atunci cînd au cucerit sufletele oamenilor cu operele lor izvorîte din suflet. Mozart şi dragostea lui pentru Constanţa Weber,n-a fost oare temelia acelui "Flaut fermecat " ? Dar "Răpirea din serai" nu-i scrisă din îndemnul dragostei ?Nu dragostea de viaţa l-a făcut să compună neegalatul "Quintet în Mi bemol" ?Si toate celelalte nu-i viaţă cheltuită pe dragostea lui de viaţă şi de oameni ?Mohor a zăbovit o clipă pentru o concluzie amară: viaţa lui risipită că dărnicie s-a sfîrşit la 35 de ani.Dar Beethoven nu a iubit cu aceeaşi nemărginire ?Muzica lui a fost doar o lungă confidenţă a zbuciumului o disecare a sentimentelor,fără de care ar fi rămas un compozitor fără

ecou.Doar aparenta linişte din "Sonata lunii "i-a dedicat Juliettei Giucciardi. Frumuseţea apare în calea celui,care ştie s-o preţuiască,care o fură lumii şi-o fereşte apoi,din calea ei.Dragostea întîi te supune,apoi te înalţă.După acest izvor curat, cu puteri ideale a umblat şi Robert Schumann avea nevoie de o asemenea suferinţă sublimă.Finalul simfoniei în sol minor arată neliniştea,care nu putea fi diluată decît de zîmbetul Clarei Wieck.Clipele sublime,nu sînt decît pasiune pentru Clara.O pasiune ce l-a urmărit şi-n Concertul în la ,ca şi în Sonata în fa diez minor.Cît de mult s-au iubit,ea devenind simbolul sincerităţii în acelaşi pas , în aceleaşi visări,nedespărţiţi în toate încercările vieţii.Cînd Robert Schumann s-a îmbolnăvit,-îşi aminteşte Mohor - Clara s-a rugat în mica biserică din Schoenfeld,pentru sănătatea omului,fără de care n-ar fi putut trăi.In ceasul de-al 46-lea an de viaţă,Schumann,el a luat drumurile neîntoarcerii eternităţii,lăsînd-o singură pe accea,care-i jurase să fie numai cu el.Clara a suferit şi-a mai trăit încă patruzeci de ani.Cu tot zîmbetulde pe obrajii visătorului,n-a păstrat decît faptul că venite în calea acelor genii i-a stimulat pentru trecerea lor în eternitate. Şi ele o dată cu ei.

Mohor căuta gîndurilor lui un echivalent,care să-i dau curajul dragostei lui.Aproape toţi,tineri ca el,au avut întîlnire cu marea dragoste. Era convins că puterea creaţiei lui Richard Wagner era înconjurata de dragostea lui pentru Cosima ,cea profund educată în spiritul melodiei.Cosima i-a devenit soţie, chiar dacă marele Liszt,tatăl ei,avea orecari rezerve în schiţa acestei căsătorii.Dar ea l-a iubit pe Wagner şi i-a sprijinit elanul,mai puţin înţeles.Gîndurile i-au dat calmul de care avea nevoie.Dar el ce poate fi,între aceşti titani ? O frunză timidă,ascunsă în clocotul muncii.Gîndul ,acest gînd de care are nevoie,în căutarea iubirii, la aceşti creator de genii.Profesoara Runcu i-a povestit,şi nu o dată,cîtă participare au avut în viaţa de truditori.Berlioz a iubit-o pe Henriette Smithson,care-şi merită stimarea atunci cînd a compus "Simfonia Fantastică ".Calomniile la adresa Henriettei l-a îndepărtat de ea această " Fantastica ",cuprinzînd în ea,pe Henriette

şi pe celelalte,Estella ,Camille Moke,Maria Reccio.Toate l-au iubit şi şi i-a înaripat pana.La bătrîneţe Maria,cea de mult plecată,se reîntoarce.Sentimentele sînt distante,reci,indiferente .

Deci, să nu lase ca un sentiment ce vine greu, să se risipească,ca florile păpădii. Dorinţele l-au îndreptat,pe drumul ce-l făcea de obicei,pînă la casa Cătinei.Doar o avea în gînd,aşa cum era ea,mai veselă, ca apoi supărată,din nu şti ce,să se încrunte de parcă soarele o punea la teste de calm ca să străbată o furtună.

Gîndurile care i-au luminat vieţile unor titani,dar oameni ca şi el,l-au încurajat .El nu se asemăna cu niciunul,dar la acest capitol,nu-şi economisea puterea şi acest amănunt îl aşeza în rînd cu fiecaredintre ei.Dragostea e un sentiment care robeşte şi nici marii îndrăgostiţi n-au fost altfel.Troleibuzele treceau în viteză pe lîngă el,turburînd parcă imaginea lui Romeo ,sau a Julietei.Oraşul era un furnicar,în care abia îşi făceau loc marii îndrăgostiţi.Si pe bulevardul drept îi apăreau...

Toţi îndrăgostiţi din lume
Ca la teatru,în costume :
Adam şi Eva,
De la care şi-au tras seva
Heliosa şi Abelard ,
Tristan şi Isolda ,
Herman şi Dorotheea,
Paul şi Virginia ,
Don Quichotte şi Dulcineea .

Ca-ntr-un caleidoscop,Mohor vedea în cioburi chipuri colorate imagini ale eroilor, care aducea din cărţile răsfoite.Niciunul dintre ei n-au sfîrşit în splendoarea vieţii.Nici...

Margueritte Gauthier,nici Armand Duval.

Mohor cerceta acum,pentru prima oară pe fiecare îndrăgostit,eroi din romane devenite celebre,dar care au existat,au iubit, au suferit,au... Dar cine mai era ?.. în al iubirii labirint ?..

Solveig şi Peer Gynt,

Manon Lescaut şi Armand Duval,

Pe Vronsky şi-Ana Karenina ,

Indrăgostiţi celebri,

Nu anonimi,

Ca Igrec,Zet,sau X.

Ci pe Romeo şi Julieta,

Pe Faust şi Margareta,

pe Dante şi Beatrix,

pe contesa Walewska şi Napolean,

pe Veronica Micle şi ...Hyperion.

Un taximetru a trecut în viteză că putea să-l atingă,şi-apoi vai !

- Fii atent puştiule!Eşti cu gîndul la fotbal?

Mohor s-a dat un pas înapoi. Tăcut nici n-a privit maşina şi nici pe şoferul ei,care căuta în arhiva străzii,ceva humor pe patru roţi. autoturismul a trecut mai departe.Nu a avut vreme să-i răspundă la întrebarea lui,care-avea şi răspunsul în ea."...la fotbal ? "" Nu,deloc ! Gîndurile lui o înlăţuiau în eter,pe Cătina care nu mai era de găsit Măcar de-ar întîlni-o,să-i spună,că-i un prost,că n-a priceput că absenţa ei e din cauza selecţiei." Eu nu mă gîndesc la concursuri internaţionale.Mai trebuie să-nvăţ multe...Si-apoi,sînt sigură,va veni o vreme cînd ne vom sprijini unul de altul.Acolo va intra în joc,prietenia.Nu,Mohor?" Cuvintele ei erau sprijin în toate.Cătina e aceeaşi din părculeţul din faţa casei. .Aici, gîndurile lui s-au risipit , ca un stol de păsări speriate.

Cînd Mohor a ajuns în parcul "lor" oamenii urcau scara metroului inundînd strada.S-ar putea să apară şi Cătina şi-atunci el îi va ieşi înainte,zîmbitor ca-ntotdeauna,se vor aşeza pe bancă,vor vorbi despre concert,despre plecarea ei,despre speranţe şi succes.Pe buzele lui a răsărit un zîmbet de bucurie,care a ţinut o clipă,apoi surîsul s-a transformat.Privea imaginea Cătinei acompaniată de Ana.Mohor s-a ascuns, de unde putea urmări cele două siluiete.Le-a urmărit în gînd,le-a acompaniat pe cele cîteva trepte din bloc,a intrat ca o umbră,în lift şi

apoi, la deschiderea uşii,s-a strecurat în apartament.Nici Catina,nici Ana n-au simţit,n-au bănuit ce mosafir e-n penumbra apartamentului. .Dar nici nu puteau crede că e posibil,că acest Bach cu servieta îndesată cu Dublu concert putea fi la nevoie o umbră faustiană.

" Cătina,cum a mers astăzi ? "

" Ca-n toate zilele.Profesoara,dulcea Runcu,tremură pentru mine mai mult decît tremur eu.Are doi copii,pe care şi-i doreşte viorile lumii."

" Au talent ? "

" Profesoara spune că au,dar şi ea ,ca fiecare mamă se mai înşeală un pic ".

" Aluzie la mine ? "

" Nu.Observaţie la ea.".

Rîsete.Mohor cel invizibil marchează clipa aceasta: Ana rîde,poate şi aşa ceva.Rîsul îi înfrumuseţează obrajii.Dar ,brusc,ghilotina severităţii a întors-o spre umbrele de miază-noapte.

" Dar Runcu ce părere are ?"

" Savante !Spune că anumit pasaj îl cînt neatentă."

" Care-i pasajul ? "

" Nu ştiu că-n fiecare zi se formalizează de un altul!

" Eşti prea sensibilă.Acum e clipa ascultărişor.Orice observaţie poate fi binevenită.Omul nu-ţi vrea răul!"

" E prea insistent !Nu suport !

" Bine,bine!Acum dezbracăte şi să mergem la masă!

Cînd cele două siluete au început să-şi scoată veşmintele,Mohor a ieşit pe scări şi de-acolo,în stradă.Aici s-a trezit.Imaginaţia a jucat după dorinţa lui.Cînd Mohor a ajuns acasă,Sofia şedea pe-un scaun, căutîndu-şi tihna.Uşa de la intrare vestea pe cineva.

" Cine-i ? "

" Eu mamă...Mohor !" şi cu paşi moi a intrat în bucătărie.Sofia,cu blîndeţe,l-a privit cald,ca în anii cînd îl purta în braţe,de colo-colo,pe unde făcea munca.De-acasă la grădiniţă,de la grădiniţă, acasă.Acum,Mohor e un băiat mare,cu probleme şi ea ar fi vrut să-i uşureze povara acestei vieţi .

" Ai obosit băiatu' mamei..."

Mohor a tăcut.

" Să mănînci băiatule. Mîncarea dă putere...şi tu aşti cam slăbuţ ".

" Mamă nu m-a căutat nimeni ?"

" Cine să te caute băiatul meu ?"

Amîndoi se gîndeau la Cătina,dar ocoleau vorbele.

" Aştepţi pe cineva ? "

Intrebarea Sofiei a rămas suspendată,undeva într-un colţ umbrit al plafonului.Ce putea să spună,ferind adevărata lui preocupare?Mîhnirea lui, goana după zilele în care erau amîndoi,cînd erau două viori,cînd rîdeau la fiecare pas ,cînd drumul acela lung,li se părea prea mic pentru ei.

" Mihnea ce face,mamă ? "

" Cu-ale lui.Pleacă,vine ,apoi iar pleacă.N-are astîmpăr.Tu n-ai mai vorbit cu el ?Iscodeşte-l mai uşure,vezi ce are,ce vrea că doar aţi crescut împreună şi vă cunoaşteţi mai bine, sufşetele.Pe taică-tău l- ar bucura să-l tragi pe drumul tău.Nu al viorii,ci drumul anilor care au acelaşi gust.Mihnea n-are prieteni, nu-l atrage nici o meserie,citeşte cărţi cu oameni violenţi,cu împuşcături şi el spune că trăim sub semnul forţei.El ar vrea să devină atlet,sau boxer,campion la salturi.In orice caz,un aşa ceva ".

" N-ar fi rău şi aşa ceva, dar un campion e rezultatul unei munci grele."

" E prea slăbuţ.N-are cu ce-şi împlini visul...Să-ţi dau de mîncare băiatul mamei."

"Incă nu.Poate mai tîrziu..."

Mohor s-a uitat în ochii Sofiei,ca în copilăria lui.Erau aceeaşi ochi cu priviri liniştite,aceleaşi mîngîieri în curajul cărora a crescut.Totul e la fel,dar schimbarea e la el,căci pe atunci nu era Cătina şi toate meandrele neştiute ale vîrstei. Nici băiat,nici bărbat,nici forţa aceea de a ţine piept oricărei întorsături.Nu e el forţa majoră, care să despice nodul acesta neprevăzut.Si totuşi...Mîine va reuşi,o va întîlni pe Cătina şi-i va vorbi,chiar dacă prezenţa lui Duică i-ar tăia firul gîndurilor.

" Dacă neliniştea ta e din pricina fetei cu care mergi mereu,tu,copil încă ascultă de sfaturile mele.Trece...Mai tîrziu o să rîzi."

Mohor asculta,dar în gînd sfaturile mamei se lovéau de dorinţa lui, acel vis fără sfîrşit,în care credea.Cum va trece? Ce să treacă ?Cati-na/ să dispară din drumurile lui ? Mama nu înţelege.Ce nu înţelege ?Totul i se părea dintr-o altă lume,dintr-o lume pe care el n-a traversat-o nu o cunoaşte şi mama vrea să-i stăpînească dorinţele şi neliniştea.

" Băiatul mam/ei,fata e ocupată,dă concursuri în lumea mare.Pricepe,. .

La anu,pe vremea asta,o să fi şi tu în asemenea situaţie. Nu crezi ?

Nici un răspuns.Mohor tăcea încolţit de gîndurile lui,pe care nu le putea spune.Nu putea să-i destăinuiască apariţia lui Buică şi rolul lui,rol pe care mai mult îl bănuia decît îl ştia c-ar putea fi.Oricum ,Buică era o prezenţă inconvenabilă,o apariţie supărătoare şi Mohor nu-şi putea ascunde necazul.

Zile la rînd a căutat-o la liceu,la sala de studii de la conservator,acasă la capătul troleibuzului,dar fără nici un rezultat.De fiecare dată el îşi dădea seam/a că în prietenia lor nu exista o tactică , o strategie simplă,prin care să se găsească în situaţiile limită.O zi, un loc, o oră,o abstracţie care poate deveni concretă,atunci cînd lumea se interpunea între ei.Mohor se simţea descoperit,chiar vinovat că nu prevăzuse o eclipsă în programul lor liniar:liceu,staţie,troleibuz, acasă.Punct. Punct şi de la cap !Zile la rînd, fără fisuri,fără noduri şi acum de-odată tubul de oxigen s-a golit,iar ei în două puncte cardinale.

Ziua plecării se apropia şi nerăbdarea lui Mohor se furişa, şi ziua şi noaptea,în gîndurile lui şi în sîngele lui,în vorbele ,cu care se trezea pe buze,în privirile,care alergau dincolo de lumea în care trăia.Bătea drumurile ca-ntr-un desen geometric,Acasă,la liceu, la conservator,la capătul firului de metro,acolo unde locuia Cătina, apoi,ca agăţat de-un fir electric,făcea calea întoarsă.Dela capătul firului,la conservator,de-aici la liceu şi de la liceu acasă,unde erau cele mai puţine şanse de a o găsi pe Cătina.In atîtea zile,de căutări şi de nereuşite,lui Mohor i se părea că totul e aranjat,ca să-l înfrîngă,să se socotească eliminat de Ana şi,poate cu graba cu care Cătina dorea să-şi pregătească acest început de drum.Ana făcea planuri,sprijinindu-se pe experienţa ei amară,cu ecuaţii de viaţă fără să prevadă că totul se poate sfîrşi altfel.

mîine Cătina va pleca.Concluzia îi înlăcrima ochii.Unde s-o mai caute în înserarea ce cuprinsese oraşul?Intrebîndu-se,Mohor a ajuns în staţia unde troleibuzul îl aştepta. Cu ultimele speranţe ,el făcea încă odată drumul.Mai spera că providenţa va face să îi apară în cale.La fiecare staţie el îşi rotea privirile,cuprinzînd toate uşile maşinii.La capăt a coborît.La geamul Cătinei era bezna serii.Scările rulante a le metroului aducea mereu alţi călători.Poate va apare şi Cătina.Dar nu s-a întîmplat nimic.Printre călătorii ultmului metro a apărut Ana.Ana singură.Gîndurile au năvălit ca un roi de albine şi Mohor nu înţelegea clipa acestei apariţii solitare.Unde e Cătina ? Poate e sus şi doarme?Poate a plecat,uitînd de el.Cu aceleaşi îndoieli,Mohor s-a urcat în troleibuzul, care-l ducea spre casă.Era trist,dar luase o hotărîre.A doua zi,dis-de-dimineaţă va pîndi intrarea elevilor la poarta conservatorului.Chiar dacă va fi ţinta ironiilor,a colegilor şi a celor selecţionaţi.Altceva decît această pîndă pe faţă,nu avea.Dar s-o vadă pe Cătina şi va înţelege tot.Atitudinea ei va lămuri tristeţea şi goana lui pe meridianele oraşului.Si întîlnind-o pe Cătina, ce-i va spune?Aceleaşi pretexte scoate din buzunarul naivităţii ?Nu,îi va spune care e starea lui de cînd n-a mai văzut-o.Si-apoi,Cătina ar trebui să se bucure.Ea nu poate fi atît de schimbată încît să treacă indiferentă pe lîngă el.Nu, îi va spune adevărul.Ea va şti că-i adevărul şi asta e de-ajuns.

Hotărîrea are în sfera ei,o doză de calm.Presupunerile au în ele un viciu devastator,pe care mintea îl găzduieşte din slăbiciune. La capătul tăcerii e neliniştea,dar mîine va vorbi cu Cătina şi firul supărărilor se va rupe.Altfel nu se poate.Nu se poate!Si cu acest gînd ,îi simţia că noaptea va trece mai uşor.La colţul drumului începe strada lui,cu casa lui,cu întreaga familie. Un zîmbet i-a trecut pe obraji.Mamei îi va spune gîndul lui şi ea,Sofia, îl va înţelege.

In faţa casei,din umbră, o siluetă decupată în înserare venea spre el.

" Mohor !"

Cătina l-a îmbrăţişat.

" Unde-ai dispărut,ursuzule ?"

" Te-am căutat..."

" Si tu,maestru în contratimp,n-ai dat de mine.Acum am lăsat totul baltă şi am sosit aici.Locuiesc la mătuşa Clio.Mă conduci ? "

In cîteva secunde,pînza meşteşugită a îndoielilor,s-a destrămat. Goana lui,ca şi neliniştea, intrau într-un con de umbră." Si eu credeam".

" Ce credeai ?"

"Credeam că studiile nu-ţi dau răgaz şi pentru mine..."

" E-adevărat că trăiesc c-un cronometru în suflet,dar nici aşa.Mi-a fost dor de tine şi tu cine ştie pe unde îţi pustieşti vremea.Spune drept,te-ai gîndit la mine ?"

Si-au rîs amîndoi,un rîs bogat,zgomotos,luat din fericirea acestei întîlniri.Nimeni nu era ca ei,nimeni nu preţuiau clipa revederii,atît de aşteptate.

" Te conduc Cătină ."

" Foarte bine,că am cam uitat lungile noastre plimbări.Clio locuieşte în centru.Să mergem ".

Mohor privea chipul Cătinei.Era bucuroasă şi el nu putea să-i spună cît a dorit această regăsire.Si a tăcut.Cătina nu ştia cîte clipe s-au scurs din inima lui,clipe negre,nedorite.Acum însă, răsărise soarele,la capătul înserării.Nu, mai bine să nu-i spună.Cîndva, Cătina va ajunge la înţelegerea unor frămîntări stîrnite de...La capătul tăcerii e neliniştea !

o.o.o

Mohor a tăcut.Intrebarea următoare s-ar fi legat firesc de acest curaj, pe care nu-l aveau niciunul.

" Cătina cînd vine acasă Clio ? "

" Azi are spectacol.Vine tîrziu..."

" Mohor ţi minte cum m-ai poreclit ?.

" Saskia,iubirea lui Rembrand".

" In iarna aceea de pe munte ".

Mohor răsfoia un album de pe masă.

" Istoria Operetei. De la naştere pînă-n zilele noastre ".

" Fără ironii domnule Paganini.Ti-a adus aminte ce nume mi-ai dat ?"

" In iarnă era frig,iar aici la nu ştiu cîte grade Celsius,memoria face fasoane".

" Atunci să te ajut, bătrînelule.I...ri...s ".

Cei doi au rîs ca de-o glumă bună. " Iris !..Iris !..Iris !..

Si vorbele lui se înfundau în perdelele în falduri,în covorul colorat, în miezul fotoliilor,în care s-au aşezat.

" Mohor,vacanţa viitoare s-o facem la mare.Vrei ?"

" Vreau.Marea dă o imaginaţie fierbinte.Nu ţi-e teamă ? "

" Cu tine nu mi-e teamă ..Visez mereu marea.Te duce mai departe decît muntele.Eşti de altă părere,Mohor ?"

" Nu pot fi de altă părere,Cătină ".

In atmosfera vacanţei care va veni,cei doi şi-au întins mîinile,preludiul unei îmbrăţişări.

" Mi-a fost dor de tine Cătină..."

" Si mie mi-a fost dor... "

" Te-am căutat..."

" Am simţit..."

Apoi sărutarea i-a dus în dulcile cîmpii ale Paradisului.

" Mohor,iadul e aproape..."

" Cătină există iad ? "

" Cred că există...E-n noi."

" Atunci avem scăpare ? "

" Mohor...umple-mi inima de tine...Mohor,auzi freamătul mării ? "

Tăcere.Oraşul amuţise...

Valurile mării cîntau un imn înţeles numai de febra inimii,de porii adulmecători şi nevăzuţi de privirile orbite de frumuseţea trupului scăldat de valul din adîncuri,valul cu miresme de iad aromitor,ce preschimbă nevoie în dorinţă arzătoare,în clipa de nelinişte ce bate în tîmpla,clape de pian mecanic,ritm voluptos,obsedant,ce inundă creerul,valurile din tine duc gondola pe-o Veneţie albastră,ce aleargă lîngă sîngele tău,înlăuntrul tău,meduze cu mîini,cu degete fremătătoare,tremurătoare pe arabescurile trupului dăltuit de minuni.

Mîinile lui de adolescent,cu putere de bărbat trăia într-o încleştare,într-o tandreţe,iar adulmecarea degetelor scria într-o caligrafie picturală,o melodie pe-un clavecin născocit de Eva raiului,care pentru aceste clipe a fugit pe pămînt, furînd graniţa inimii.Ca să nu regrete închipuitele frumuseţi lăsate în urmă,Eva,eterna femee, frumoasă ca păcatul, şi-a făcut din clipa plăcerii,misiune de canon , adoraţie din senin,lacrimă din bucurie.

" Mohor visezi ? "

" Visez Cătină ".

Marea îşi aruncă valul de dantele,peste frumuseţi reverberate , pînă în cerul inimii subjugate de tainele sufletului,de tainele trupului.Valurile, ferestre de ape,ce acoperă,ce dezvăluie; valurile,chemări ispititoare,fără ruşine,ce izbeşte fără să doară,ce cheamă cu mii de şoapte foşnietoare,alintînd trupurile dăruitoare în pulberea aurie,în patul de nisip,în puful stăpînului Tetis.

Cînd luna s-a răsturnat în mare ,cînd luna s-a aprins ca un far, ochii Cătinei,corole în rouă,s-au deschis speriaţi.Inima îi bătea surd,ca un umblet cu paşi grei pe un pod de lemn.Dincolo,pe celălalt mal,iarba are fru/museţi de floare,aromă de pîine,cîntece de Amadeus.

" Mohor dă-mi mîna.,."

" Cătină îţi dau inima ".

Braţele lor au pornit ca două lebede albe spre malul odihnei şi poate niciodată nimeni,nu a întins braţele cuiva,cu atîta puritate,ca ei doi care cîntau tăcut Imnul Bucuriei .

" Cătină braţele tale taie clipele ."

" Vreau să le opresc."

" Cum s-ar putea opri ?"

" Să nu le dăm uitării ".

" Le-am săpat în mine..."

" Si eu ...."

Femeea închide în ea clipa,făcînd-o eternă.Apoi liniştea se culcă alături de ei.

" Mîinile tale Mohor pictează în eter".

" Pictează sufletul tău ".

" Eşti Rembrandt..."

" Si tu Saskia..."

Si cei doi adolescenţi au zîmbit unei amintiri nu prea îndepărtate,unei aduceri aminte,lăsate în iarba din micul parc al întîlnirilor.Si s-au întors în timp,ca păsările călătoare,care caută totdeauna cuibul.

" Mohor mai ţii minte ca-a spus Rembrandt?"

" Aforismul lui,al unui om de geniu,sătul de povara gloriei?Nu caut gloria,nu onoarea,ci libertatea."

" Rembrand şi Saskia, doi mari îndrăgostiţi ". Tu puteai fi un Rembrandt

" Si tu o Saskia,,,"

Şi-au rîs. In parcul de lîngă casă,el i-a vorbit de Rembrandt.Citise o carte despre el.A iubit pictura ,şi a iubit-o pe Saskia,femeea,modelul, armonia unor culori rămase ca mărturie.Fantezia tinereţii rezista anilor,aşa cum a înfruntat melancolia artistului.

" Vom fi perechea de azi, a îndrăgostiţilor de eri ".

" Vom fi Cătină ".

" O pereche de viori ".

" De cînteşi culoare ."

" De unde le iei,domnule Rembrandt ?"

" Din paleta naturii Saskia ."

" De-acolo le-a luat şi el ".

" Le-a luat şi le-a adus pe lume. "

" Un Prometeu ".

" Din dragoste pentru oameni ".

" Din dragoste pentru Saskia..."

Inserarea şi-a lipit obrazul de fereastră.In întunericul din cameră,conturul Cătinei era un desen în tuş cu unduiri naive,cu arabescuri ispititoare.Un model pentru a înţelege frumuseţea şi sufletul dincolo de cariatidele ornamentate cu braţe diafane şi sîni,dalii din grădina Esperidelor.

" E timpul să plecăm ".

" Te conduc ."

" Nu.Mă va conduce Clio."

" E mai bine ? "

" Justifică grija ei ".

" Atunci ? "

" Mîine după studii ".

" La ora 5 ".

" Mă voi gîndi la tine ".

" Mă voi gîndi la tine..."

" Repeţi ce spun ? "

" Doar sînt ecoul tău ".

•

• •

Incepînd numărătoarea inversă,sufletele lor pline de Imnul Bucuriei se întristau.Mai erau cinci zile,apoi patru zile,apoi trei zile, doar două şi ultima zi aeroportul marca clipa despărţirii.Avionul a smuls-o cu eleganţă.Afară, pe marginea şoselei ,Mohor aştepta clipa cînd aeronava,ca o pasăre răpitoare va trece,ducînd pe aripile ei,pe Saskia,pe Iris cea cu neasemuite frumuseţi.Si curînd,avionul s-a desprins de pămînt cu puteri de titan.Dar Mohor ştia că oriunde va ajunge în spaţiul celest,păsărea de fier va învinge.O are alături pe Cătina , care duce în eter pe Schubert,pe Schumann,pe Paganini.Si Mohor a privit îndelung trecerea avionului pe oceanul albastru,apoi,mult mai tîrziu , s-a îndreptat spre staţia autobuzului.Pînă acasă el a tot fredonat serenada cea fără de pereche.

o.o.o

Zilele lui august pîrjolite de soare încingea asfaltul.Cătina plecase ,era undeva,unde imaginaţia lui Mohor nu pătrundea.Pînă ieri nu observase canicula.Colegii plecaseră în satul vacanţei,la munte,la mare,dar el tot căutînd-o pe Cătina,a rămas pe dinafară.Ion încerca să convingă că nu trebuie să stea pe lîngă casă,să profite de zilele verii,dar Mohor nu se prindea în planurile casei.Parcă o aştepta pe Cătina şi la sosirea ei, el trebuia să fie prezent.Primul din toţi.Intr-o zi Mihnea s-a apropiat de el.

" Măi frate ne prăjeşte soarele ăsta.Ne face scovergi."

" Ne face."

" Am fost la ştrand.Inghesuială,de transpiri ca-n cuptor.N-ai vrea să punem ceva în dăsagă şi s-o pornim spre o apă mai,mai...?"

" Ca vagabonzii."

" Viaţă nomadă.Te-nveţi cu de toate.Mergem la Argeş ".

Mohor îl privi tăcut.

" Taci ?"

" Asta-i răspunsul ."

" Dar în fond ce vrei,măi frate de aur cu cunună şi vioară ? "

" Armonii...In toată viaţa există o armonie,pe care o căutăm şi ea este totuşi la îndemnîna noastră.

" Vorbeşti din carte ? "

" Incă nu-s atît de pregătit,dar ceva-mi spune unde e da şi unde e nu " ..

" Pentru două silabe sînt gata să-nvăţ şi eu.Imi dai lecţii ? " .

"Mihnea dragă,nu-s pregătit să-nvăţ pe alţii.De-abia silabisesc pentru mine."

" Te dai mare.O să v-arăt eu de ce sînt în stare.Ca mîine mă-nrolez pe-o navă şi calc lumea-n lung şi-n lat.Marinar de cursă lungă !Ai ? Ce zici ?E o găselniţă.Cu ochii pe cer şi cu marea-n buzunar.Adio plictiseală !O să fi mîndru de mine, frăţioare !Poate şi tu, cu vioara ta, o să ajungi prin lume,dar nu aşa cum faci acum,scîrţai,scîrţai...apă de ploaie.Păi,concertist înseamnă să dărîmi tot ce s-a construit ".

Mohor i-a acordat un zîmbet dulce,compătimitor,care trăgea spre finalul dialogului.Somnolența,replica dulce a caniculei i-a prins pe amîndoi.O tăcere binefăcătoare intrase pe fereastra camerei,sugrumînd orice intenție.Din toropeala aceasta i-a trezit glasul Sofiei." A sosit o scrisoare de la bunicu'!" Bunicul,omul acela de la munte,care răstoarnă copaci şi la cei optzeci de ani.Bunicul,fostul ţapinar,căţărat pe coastele muntelui,soldat de-o viaţă la poalele muntelui.

" Ce scrie mamă ? "

" Vă cheamă !"

" Ura! Ţapinar mă fac! "

Mihnea s-a entuziasmat de propria lui idee.Cuvîntul ţapinar deschidea perspective necunoscute şi în nestatornicia vedea un punct terminus.Dacă-l va atinge rămîne de văzut,gîndea el,dar în aceste zile aprinse de soarele prea aproape de pămînt,pădurea îi dădea răcoarea de care avea nevoie.Ţapinar avea o formă poetică ,cu adînci implicaţii în firea lui Mihnea,veşnic călător pe drumuri necunoscute.Apoi,i se părea lui,umbra deasă a pădurilor,mereu stranie ,mereu întunecoasă e climatul de care are nevoie.Oraşul îl încătuşează,îl sugrumă,are prea multă ordine,prea multe străzi drepte,prea multă disciplină şi el cere o neîncastrare,o libertate în care întrebările şi sfaturile sînt incomode.

" Frate mergem la bunicu'?Acolo-i de noi,"

In mintea lui Mohor,cuvîntul " acolo" însemna depărtarea.Parcă fugea din drumul Cătinei,şi/ simţea nevoia să fie prezent aici,unde străzile mai păstrează umbrele lor, paşii lor,vorbele şi rîsul lor.Rîsul acesta,care face parte din bucuria lor.O clipă gîndul i s-a oprit,poate pentru a defini ca-ntr-o ecuaţie,bucurie egal fericire.O fericire măsurată cu nisipul clepsidrei. O fericire fragilă,care poate fi turburată uşor, lăsînd loc îndoililor,crocodili devoratori ce răstoarnă inimile din senin în zgură.

" Dacă tu nu vrei să pleci,gîndeşte-te la Mihnea.Acolo,la munte,n-are unde hoinări cît e ziulica/ Bunicul are ac şi aţă pentru trăznăile lui Mihnea .Du-te băiatul mamei."

" Mihn/ea e-un pui de lup, face că-i fioros."

" Dacă/el e pui de lup,tu n-ai colţi pentru pielea lui.Du-te la bunic.

Incearcă,ajută-l,că doar ţi-e frate ".

Mohor a tăcut.Comuna bunicului e la cinci ore distanţă de casă.Cînd va veni Cătina n-ar fi greu să se întoarcă-n Bucureşti.Gîndul din urmă l-a hotărît.A doua era în trenul ce urca la munte.Mihnea povestea cîte ceva din năzdrăvăniile lui,dar Mohor nu-l auzea.Priveliştea cîmpului se lipise de privirile lui căutătoare de linişte şi de visare.

" Eu dacă mă plictiseso o roiesc spre casă."

" Cum să te plictiseşti ?Ne-om găsi un rost...şi-apoi e bunicul.Nu se poate să-i facem o asemenea figură.El ne cheamă ,că ne iubeşte."

" Crezi ?"

" Atunci pentru ce ?"

" Poate vrea să-i spargem butuci,că vine iarna."

Trenul gîfîia,semn că urcă spre munţi.Decorul naturii,privit prin fereastră îşi schimba faţa,dar nu şi frumuseţea.Din buzunarul de la piept Mihnea a scos o muzicuţă de gură.

" Amîndoi ne-am luat talentele cu noi. Tu vioara, eu dracia asta.Concur ez toate păsările din păduro.Ai ?Tu nu te desparţi de vioara ta,iar eu fac la fel.Cînd oi cînta,în sat, o sîrbă te fac praf.Pe tine şi pe toţi compozitorii tăi din cărţi.Te prinzi ? "

Mohor i- a zîmbit îngăduitor,ca să nu-i tulbure plăcerea de topmen,îndestulat cu cîntecele străzii.

" Te prinzi cu mine , că mă ia satul de suflet.La vioara ta n-o să joace nimeni,dar la mine adun toate fetele.Oi găsi una să mă iubească!" Si a rîs.A rîs grozăvindu-se,un rîs lăbărţat,în tonuri înalte şi lui Mohor i s-a părut că a plesnit o coardă a unei viori nevă zute.

" Nu mă crezi?In două zile să vezi ce mîndre adun în poarta bunicului. Măi Mohor şti cum se zice la asta ?..Fiesta !Cînd se-adună fetele de le saltă încălţările,noi aşa zicem:ficsta!"

Mohor i-a răspuns c-o privire care cuprindea tot cerul.I-a zîmbit ca un acord,care trebuia să încheie monologul lui Mihnea.Vioara şedea în plasa bagajelor,ca o comoară mută.El nu putea s-o puie în buzunarul de la piept,că ea era construită să aibă inima ei şi chiar de-ar fi vrut s-o pună, buzunarul de la piept era ocupat de Cătina.

Comuna avea o gară nouă.Cu flori,cu ceasornic mare şi avizier cu trenurile care vin şi pleacă.Pe peronul asfaltat două siluete : împiegatul cu fanionul şi bunicul.Revederea cu nepoţii s-a developat repede, că bătrînul ~~[illegible]~~,de atîta aşteptare îşi consumase elanul. I-a îmbrăţişat,apoi i-a recomandat ceferistului." Nepoţii mei de la oraş."Cunoştinţa s-a desfăşurat repede,că-i aştepta autobuzul care colindă ~~[illegible]~~ comuna de la un capăt la celălat.

" Luăm autobuzul bunicule ? "

" Luăm!"

" ~~[illegible]~~ Parcă nu stăteai aşa departe ."

" Nici nu stau,dar vreau să vă cunoască şi şoferul şi cine-o mai fi cu ~~[illegible]~~.Că mîine tot o să vă ştie toată comuna."

" Si cum e comuna,bunicule ? a întrebat Mohor .

" Mare şi harnică.Eu am propus să-i schimbăm numele, din Livada, în Comuna-cu-case-frumoase.Ia uitaţi-vă pe fereastra maşinii şi să-mi spuneţi dacă greşesc ."

Cînd au coborît în faţa casei bunicului vecinii erau adunaţi pe la garduri.Stiau toţi că bunicul îşi aşteaptă nepoţii şi cum bătrînul se lăudase cu odreasla lele lui,cunoştinţa era doar o formalitate sumară:"Nepoţii mei,vecinii mei.~~[illegible]~~ Al cu vioara e ram din craca lui Enescu,iar celălalt mi-e tot nepot."

Noaptea a potolit vorbele,dar nu şi gîndurile.Mohor se gîndea la Cătina. Peste o oră,va începe concertul la Paris.Ceasornicul arăta ora zece. La Paris e ora nouă.Adică orele 22 şi 21.Cum o fi sala luminată,ca toate sălile de concert.Sala plină.~~[illegible]~~ Spectatorii sînt curioşi.Au mai venit din România destule talente care au cucerit oamenii şi oraşul. Deşi oboseala pleda cu argumente caline la somn,Mohor nu s-a lăsat doborît.Trebuia să fie prezent la concertul Cătinei.Ce va cînta ? ~~[illegible]~~ Bach:Sonată pentru vioară şi pian,apoi George Enescu:Sonata a doua, pentru vioară şi pian.

" Nu te culci ? ~~[illegible]~~ Intrebarea lui Mihnea turbura atmosfera sălii de concert."Sau şi aici visezi concerte ? "

" Nu Mihnea frate.Mă gîndesc ce mult a îmbătrînit bunicul.Parcă-i altul"

" Nu. E tot ăla, că bunicii,ca pomii, nu se schimbă."

Dis de dimineaţă,păsările în căutare de grăunţe,înjghebau concertul lor matinal.Cine să mai doarmă în larma aceea neorchestrată?~~îmwmwmwmwmwmwmwm~~ Băieţii au deschis fereastra şi-au scos capetele în aerul pur al muntelui.In curte,tablou ca-n "Viaţa la ţară ".Bunicul "împărţea " boabe,~~xxx~~împrejmuit de înfometatele " cîntăreţe". Vacanţa începea frumos pentru aceşti doi citadini.Obiceiurile păstrate de pe vremea cînd comuna era sat,conformă cu legile nescrise ale tinereţii bunicului. Cînd mai tîrziu,cei doi au făcut ocolul comunei,au văzut că nu i-a dat uşor de capăt. Era mare,cu magazine,cu două şcoli,cu un cămin cultural,un spital aşezat pe-un vîrf de deal,cu oameni care,te cunoştea -nu te cunoştea,îţi dădea bună ziua.

" Măi Mohor,ăştia din sat,ori au un tic,ori ne cred persoane cu funcţie." Dimineaţa a trecut în colindul locului şi pe deal şi pe văi,aducîndu-i acasă înfometaţi.Sub deal umbra serii vine din vreme.Pe-nserat a venit în casa bunicului,profesorul şcolii din deal,Drăgănescu.Stia de la bunic că unul din nepoţi învaţă muzica,că vrea să ajungă concertist,că e plin de talente.Si profesorul,inimos în toate,socotea muzica în fruntea învăţărurilor.

" Muzica, dragi mosafiri,e după abecedar.Inveţi a,b,~~m~~ c trebuie să înveţi şi do,re,mi...Care dintre voi e stăpînul viorii ?"

" El,Mohor ".

" Si celălalt ?"

" Eu,interveni Mihnea, am alte planuri.Mai mari,mai grele...In cîteva zile văd eu dacă mă prind aici,sau ba."

" Dacă ne spui despre ce e vorba,poate te ajutăm în prospecţie ".

" ~~Ai~~ Ou Mohor ai vreun plan ?"

"Am unul dar nu-l spun decît după ce tînărul dumitale nepot ne va face o vizită la şcoală.Se poate ?..Sau cer prea mult unui musafir ?"

A doua zi Mohor s-a dus la şcoala unde a fost poftit,iar Mihnea a luat drumul spre centru.Să-l mai vadă o dată,să ia drumurile în picioare,că doar o găsi nişte băieţi de seama lui.Se ducea,deşi bunicul i-a spus că flăcăii de seama ~~lui~~ sînt la treabă.Pînă-n seară nu-i ţipenie prin sat.Numai copiii şi bătrînii. Si bunicul a rîs ca de-o ispravă deosebită.

Mihnea s-a pricepuț unde bătea bunicul,dar s-a dus cu gîndurile lui.Ce mai știe un bunic despre planurile unui tînăr?Că el avea un plan,pe care ar fi vrut să-l împlinească:omul de la munte.Orașul și furnicarul lui îl făcea să caute liniștea înălțimilor,a codrilor de la poalele muntelui, a unei vieți pe care o visa.Era ceva în el,din sîngele bunicului,o privire cuprinzătoare în mijlocul naturii, o sălbăticie nevătămătoare,o puritate nesondată de cineva.

" Bunicule eu m-aș face ~~[illegible]~~ țapinar . Aș putea ? "

" Pentru asta ~~ar~~trebui să mai mănînci.~~[illegible]~~ Cu codrul trebuie luptă grea Tu crezi că pădurea stă cu mieluașeaua ?Trebui brațe voinice...Le ai ?"

" Le fac!"

" Atunci o să-ți dea bunicu' mîncare de cinci ori pe zi.Vrei ? "

" Vreau.Mă fac țapinar și rămîn aici cu mata. "

" Copilul meu ,astea-s vorbe mari.Dar o să le-ncercăm.Intr-o zi luăm amîndoi poteca și ~~[illegible]~~ urcăm.

Promisiunea strălucea.~~[illegible]~~.Bunicul l-a privit și un zîmbet trăda un acord.Mihnea se bucura.~~[illegible]~~ Mohor dorea ca atracția muntelui să-l statorniceasca pe Mihnea.Conversația s-a între/rupt, de parcă dorința i se pusese pecete.

In cancelaria școlii,Mohor citea catalogul clasei a 4-a.

" Toți au note bune."

" Si toți cîntă frumos"-îl informă directorul.

La amiază,cînd celelalte ore de studiu s-au terminat,copiii au fost adunați într-una din clase.Mohor i-a privit puțin intimidat,~~[illegible]~~ că noua lui poziție de profesor,îl planta undeva în cosmos.~~[illegible]~~.Totuși și-a propus să aibă curaj ,să pară un adevărat dascăl,stăpîn pe toate cîntecele adunate în cărticica din mîna lui.

" Cîntăm "Izvorașul de la munte ? "

Glasurile copiilor s-au suprapus într-o hărmălaie neorganizată,care avea un farmec deosebit.Vocea întîia în față,vocea a două în spate și...atît. Puterea lor ieșită din buzele ușor țuguiate,umplea clasa."Izvorașul" suna ca fluviu la cataractă.Vocile se concurau în tărie,după cum nasurile "cîntăreților" se dorea admirate,că tot pe sus le țineau.

~~Directorul~~

Directorul era mîndru,de parcă toţi co/piii erau ai lui,de-acasă .
După cel de-al doilea cîntec,frumos dus la capăt,Mohor a prins mai mult curaj. Micuţii corişti aveau pricepere şi plăcerea de a cînta.Glasurile lor,sobor de vrăbii gureşe sub streaşină.

" Cum e tinere ? E ceva de puişorii mei ?

" Premiul unu'! Întrebarea următoare le-a adresat-o elevilor. " Mai ştiţi vreo melodie ?"

Drept răspuns copiii au răspuns ilustrînd sonor,fiecare c-un cap de refren.O hărmălaie melodică,din care reeşia dorinţa şi lauda lor.

" Tinere Mohor am o cărticică cu cîntece adunate.Unele mai uşoare,altele pentru mai măricei ".

" S-o răsfoiesc şi de mîine, eu zic să-i dăm drumul."

" Atunci...-către copii din bănci -sunteţi liberi.".

Copiii se manifestă în virtutea elanului lor. "Liberi " înseamnă o trîntă,saltul peste şanţ,ghiozdane zburătoare, mingile secolului,un meci cum nu s-a mai văzut,cucuie şi pe mîine.Mohor , în mijlocul acestor copii,se simţea ca într-un rai cu poarta deschisă. Orele petrecute în mijlocul lor aveau farmec,melodiile era repede învăţate,bucuria noului îi făcea să mai ceară şi noul profesor,nu departe de copilărie,se bucura şi promitea încă un cîntec şiîncă unul şi încă.Bunicul colecta laudele aduse nepotului şi decînd veniseră cei doi băieţi,bătrînul îşi făcea de lucru la celălalt capăt al comunei,numai să treacă printre oamenii care-i spuneau vorbe de bine.Si lăudat,inima îl îndemna să încerce şi cu celălalt nepot.Intr-o dis-de-dimineaţă a pornit spre capătul comunei,acolo unde pădurea urcă în munte.Mihnea se învoise să meargă la direcţia pădurarilor,la un om de ispravă cum spunea bunicul.După o bucată de vreme,cei doi călători au dat de linia ferată a trenului forestier.

" De-aici luăm trenuleţul.Ne duce tocmai unde trebuie."

" După linia ferată,trebuie că e cam mic".

" Sfredelaş printre copacii pădurii ".

" Voiajul " în trenuleţul plin cu voinici l-a făcut pe Mihnea să dorească şi mai mult împlinirea gîndului lui. " Bunicule,dumneata ai

mai fost pe-aici ?"

" Nu prea,nepoate, că aici vezi şi tu e nevoie de braţe."

Mihnea a tăcut.Braţele lui arătau gata să se întreacă cu cele ale flăcăilor cu care a călătorit în trenuleţ.Directorul,văzîndu-l, i-a spus [redacted] aceleaşi vorbe." Slăbuţ,dar se face plop "," Dac-o vrea duce-un stejar în spate "," peste cîtva timp [redacted] zvîrle copacu-n lac ".Dar cu toate vorbele astea [redacted] l-a amînat un an.Să meargă la învăţătură şi dacă iubeşte pădurea şi muntele o să facă treabă bună.Lui Mihnea i-a rămas în suflet trenuleţul.Era o jucărie într-o lume de uriaşi,care la sosire şi la plecare spre casă se jucau,amintindu-şi de anii copilăriei.El credea că aici e izvorul unei tinereţi veşnice,vorbe pe care le auzise din gura bunicului.Dar,după vizita făcută,hotărîrea lui era definitivă.Cei de-acasă se vor bucura că gîndul lui s-a oprit aici. [redacted] Bunicul va fi avocatul cel mai [redacted] bun.De dragul lui,[redacted] cei de-acasă...Oraşul rămîne totuşi,marea ispită.Si fulgerător i-a trecut prin minte şi copilăria.[redacted]. Totul pleda pentru marele artere ale oraşului.O clipă a închis ochii,dar nimic din jurul lui nu s-a schimbat.Singura imagine care îi alerga în jur era trenuleţul forestier,o capcană fermecătoare,care tăia liniştea pădurii la răsăritul şi apusul soarelui.

" Mohor vii să vezi trenuleţul ? "

" Stii drumul ? "

" Cunosc pădurea,cum îmi ştiu buzunarul.Te duc cu ochii-nchişi...Vii ?"

" Să-l întrebăm [redacted] şi pe..."

" Las' pe mine ! Bunicul e omul [redacted] lor.Il ştiu toţi."

" Totuşi ! Trebuie să ştie şi el pe unde hoinăresc"podoabele"lui."

Peste două zile,Mohor şi Mihnea urcau muntele,fluierînd a curaj.

" Mohor ţi-e frică-n pădure ? "

" Liniştea ei îmi face bine."

" Eu cred că pădurea vorbeşte-n şoapte .[redacted] Crezi ? "

" Dacă vorbeşte înseamnă că şi aude. Crezi ?

" Si-atunci să ne ţinem gura ".

" Ca să ne primească,să [redacted] vorbim despre peşti.Aceştia sînt străini de pădure,lacurile sînt undeva în vale şi nu există legătură între ele."

"Mohor,aici greşeşti.Există o legătură trainică.N-o auzi ? "

Cei doi băieţi s-au oprit,ascultînd.Freamătul copacilor înalţi era punctat de trilurile păsărelelor,freamăte dintr-un cîntec început aproape de copii şi continuat undeva în adîncul pădurii.O transmisie uluitoare, o semnalizare,în care erau cuprinse şi frunzele şi izvoarele, Păsărelele cîntătoare îşi ascuţiau limbe pentru sunete stridente,înrudite cu melodiile lor obişnuite.Oare nu semnalizau prezenţe străine,alertînd pădurea,turburînd liniştea ?

" Ascultă Mihnea...In onoarea noastră,pădurea cîntă o simfonie."

" Sîntem mari !"

Un tunet îndepărtat i-a oprit o clipă din ascensiunea lor veselă.

" Ne paşte-o ploaie."

" Ce facem ? "

" Trenuleţul nu-i departe.Ne suim în el şi păcălim ploaie,cît o fi ea de mare."

" Mihnea mă gîndesc ,că bunicu' o să fie-ngrijorat ".

" Toţi bunicii sînt îngrijoraţi,dar o să-i treacă.

" N-aş vrea... "

" Las-o-aşa ! Grăbim pasu' şi gata !"

Alt tunet a acoperit glasurile cîntătoarelor .Cînd trenul forestier vestea trecerea lui prin şirul de copaci,cei doi erau la linia ferată.

" Gata.Uite-l....Fi atent că-l luăm din mers.Cred că vioriştii ştiu măcar atît.Mîna pe clanţă,apoi un picior şi din aer salt pe scară.Asta va fi în atenţia ţapinarilor !Să nu mă faci de rîs ! Auzi ? "

Trenul făcea o curbă domoală şi se apropia liniştit de cei doi băieţi.Mihnea făcea semne amicale celor din vagoane,socotind că el e o cunoştinţă veche.Voia să-l impresioneze pe Mohor şi într-o oare care măsură , izbutise.

" Mohor şti lecţia ".

" Da, dar întîi tu...Sar după tine !"

" Gata ! Nu mai e timp de tocmeală!"

Un fulger a luminat pădurea.Cei din vagoane îi încurajau.Mihnea,cu eleganţa unui atlet a sărit în trenuleţ.Mohor a privit admirativ,dar a

rămas în loc.Privea fascinat unduirile trenuleţului,locomotiva aceea mică, nepăsătoare la tunetele se înteţiau.

" Mohor !..Mohooor !.."

Apoi tăcere.Pufăitul locomotivei străbătea,din cînd în cînd,pădurea,iar fulgerele parcă erau un ecou,ce se luau la întrecere cu şuieratul de fier. Mohor a pornit cu pasul mai iute,aşa cum e mersul la vale.Işi va aminti drumul,deşi copacii erau la fel.Nu se gîndea decît la drumul prin miezul pădurii.Va ajunge unde va la vale şi de-acolo...Va ajunge mai înaintea ploii.Drumul la vale e uşor.O să meargă-n salturi, o să se grăbească, o să fluiere s-alunge urîtul,o să cînte chiar, cu glas subţire în aşa fel ca acutele lui să străbate înaltul copacilor,care nu-l lăsau să vadă cerul şi norii şi fulgerele.Nu-i vreme de gîndire.Si Mohor tăia potecile,pe scurtături,peste rădăcini,peste trunchiuri putrezite de ploi,prin ierburi înalte. Se lua la întrecere cu ploaia,care ajunge mai întîi în vale.Si gîndul l-a zorit.Cîteva salturi,un fulger,o cotitură pe o potecă şi tunetul venit din urmă îmbrăca pădurea într-o armură care urla.Cîntecul păsărelelor nu se mai auzea.Deslănţuirea norilor amuţise pădurea.Toate vieţuitoarele se adăpostiseră ,că numai mişuna nimic.Cînd Mohor a ajuns într-un luminiş,ploaia l-a întîmpinat năvalnică.Mohor s-a oprit sub un copac înalt,cu coroana rotată,ca o umbrelă.A stat ca să-şi găsească drumul.Ploaia devenise deasă de parcă voia să scalde pădurea pînă la rădăcină.O simţea rece,pătrunzătoare, dincolo de cămaşa lui.Frunzişul avea un cîntec tremolat şi neîntrerupt.Apa şuroia pe ceafa lui Mohor.Orice adăpost părea inutil.El fugea de lîn/gă orice capac.Stia de copil că ei atrag fulgerul.Spaima îl gonea prin pădure.Alerga,luneca apoi cu forţă/ pornea mai departe.Ploaia şi oboseala l-au oprit la marginea unui luminiş.S-a oprit sub un stejar.Răsufla greu,părea ameţit şi nu vedea nici o posibilitate de a se adăposti undeva.Pe ploaie ,pădurea nu-i primitoare.E ~~numai generoasă~~ Ea/mparte cu tine soarele,umbra,vîntul şi ploaia cînd e deslănţuită.

Mohor a ostenit.O fierbinţeală l-a cuprins ca o rufă aburită şi o moleşeală i-a prins genunchii.Mohor s-a aşezat pe-un copac răsturnat de vreme.Ochii îi erau împăienjenuţi şi i se părea c-a ajuns în marginea comunei.Casa trebuie să fie aproape...Da,da...

e aproape,după copacii aceia înalţi,care se înclină ameţitor.Dar pădurea? Unde e pădurea ?E aici...lîngă el,care stă ghemuit la îndoitura copacului frînt.Un copac frînt de furtună,dar ceilalţi au rezistat,stau ca nişte viori uriaşe,viori neclintite,viori cu rădăcini în carne a muntelui,viori ,mii de viori,o pădure,care de pe coamă coboară pînă în vale.Bubuie...tobele acestei orhestre ciudate acompaniază acele viori ciudate.Un fior trece prin această înlănţuire de viori.E o simfonie magică o simfonie fantastică.Are o împletire puternică,bogată,efecte,contraste violente,o îndrăzneala neatinsă încă.Fondul sonor acoperă o dezordine de idei.Dar fraza de început a Simfoniei,nu-i oare o romanţă de dragoste ? Simfonia aceasta , Simfonia Fantastică l-a aşezat pe Hector Berlioz deasupra calomniilor.Acest unic Berlioz a scris Simfonia,pe care o ascultă acum Mohor,numai el în acest freamăt unic.Aici în căţărat pe muntele acesta,pădurea e o orhestră sinuoasă,spontană şi mai ales,amplă . Cîte viori atacă în acelaşi timp,o partitură amplă cu reverberaţii în cerul care o înconjoară.Si pădurea cîntă,şi ploaia cade în ritmul tobei nevăzute şi...Mohor nu mai poate asculta,închide ochii pentru o clipă,dar clipa n-are măsură.Are ceasornicul ei care poate dura şi o veşnicie,sau mai mult.Dar dincolo de veşnicie mai e timp,spaţiu,umbră ,lumină,aşteptare, dorinţi ?Dincolo nu mai există decît dorul,cel cu o viaţă veşnică,una cu flăcări ce nu se sting,cu zîmbete care nu pier,cu anotimpuri care nu se schimbă,fără vîrstă...

O rază caldă i-a mîngîiat obrajii şi-atunci Mohor s-a trezit, socotind că soarele a împrăştiat norii, a făcut ordine cerească şi a intrat în miezul pădurii.

" Bună dimineaţa Mohor..."

O voce necunoscută,care ureză o vorba bună,spunîndu-i pe nume.Băiatul a deschis ochii.Privirile i s-au oprit asupra unui chip necunoscut. Patul de spital l-a adus pe-un meleag ştiut. La capătul patului doctorul şi o soră.

" Bună dimineaţa,tinere."

" Bună dimineaţa,dar ce-i cu mine aici ?"

" Asta mă-ntreb şi eu.Un violonist mic, cu perspective mari n-are ce căuta

în pădure.Mai ales pe ploaie !"

" Cît e ceasul ? "

" Se-nserează,voinicule ".

" Ce zi e astăzi ? "

" După calendarul spitalului e joi ."

Mintea băiatului a făcut înconjurul odăii,apoi a ieşit pe fereastră,luînd-o razna pe ~~xxxx~~ străzile cunoscute de el,şi s-a ~~xxxxxx~~ OPRIT în/ afară,acolo,unde îşi începe muntele povestea.Suieratul trenuleţului i-a sunat în urechi. Apoi ploaia,fuga aceea,teama că nu va ajunge la casa bunicului,toate s-au amestecat într-o ordine bizară.Fuga,şi acum iată-l într-o cameră de spital, un doctor şi o soră îl privesc.

" Cum am ajuns aici şi unde e Mihnea ?"

" Ca într-o poveste cu zîne,totul se termină cu bine.Mihnea e acasă la bunic,iar tu,dacă termometrul arată cît trebuie,te vei duce acasă."

" Il cunoaşteţi pe bunicu' ? "

" Cine nu-l ~~xx~~ cunoaşte pe moş Petru Ciobănaşu ?..Ciobănaşul cu trei sute de oi."

Doctorul a început să fredoneze cîntecul ciobanului îndrăgostit.

" Sti cîntecul..."

Mohor a clipit,ca un acord discret,apoi a zîmbit.

" Probabil sînteţi doctor ."

" Doctorul Filimon,dacă asta îţi definitivează încrederea.Doctorul Filimon, medic de peste cincispreze ani,în acest spital,cocoţat în vîrful muntelui pe care l-ai cercetat pe ploaie.Îţi aminteşti ? "

" Totul ."

" Moş Petru a fost aici pînă nu de mult.Si Mihnea la fel.I-am trimis acasă şi fiindcă bunicul mi-e prieten la toate,te-a lăsat pe mîna mea."

" Mihnea s-a întors din munte ? "

" El te-a găsit.Veniau să te caute şi cu cîţi/va pădurari mi te-a adus plocon.O minunăţie de băiat,bun la ascensiuni pe portativ."

' Si asta ştiţi ?V-au spus că-s eleg laliceul de muzică ? "

' Păi, Robin Hood se laudă cu tine."

Robin Hood ? "

Mihnea. El e cavalerul pădurilor . Nu ? "

Mohor a zîmbit,ecou al gîndului.Il vedea pe Mihnea căţărîndu-se pe copaci,ascuns ,ca apoi să apară împotriva vreunui castelan profitor.Mihnea făcînd dreptate ţăranilor obidiţi.Dar unde şi cînd ? Robin Hood c-o tolbă cu săgeţi în spate şi c-o chitară în mîini.

" Cît arată termometrul Elviro ? "

" A/re cîteva linii peste,domnule doctor ".

" Mda...Atunci tînărul meu prieten rămînem o noapte împreună.Da,da...Nu face ochii cît căpşuna,că rămîn şi eu.Sînt de gardă,aşa că vom petrece o noapte în conversaţii muzicale.De acord ? "

" Dar bunicu'? "

" Sora Elvira va trece pe la el!Mîine dis-de-dimineaţă Ciobănaşul cu trei sute de oi va fi la poartă să-şi ia odorul.Acum am vizita de seară şi după cină facem o şuetă."

•

• •

După masa de seară,liniştea coboară în spital ca într-un cuib ferit de lume.Pe culoare orice mişcare i-a proporţii,dar ele sînt evitate pe cît posibil.Oamenii se odihnesc,oamenii dorm,oamenii visează.Si Mohor visa. Au trecut zile şi nopţi şi Cătina parcă a dispărut în furnicarul marelor oraşe.Nu ştia nimic despre ea.N-a răzbit nici o veste.Mama Sofia i-a scris de toate cîte se întîmplă pe acasă,dar n-a găsit în scrisori nici un cuvînt,sau măcar vreo aluzie la Cătina.Si mama Sofia ştia cît de mult îl interesează pe fiul ei.Cătina l-a uitat.Succesul concertelor diluiază sentimentele,le îndepărtează,le umbreşte,le lasă undeva pentru cînd va veni.Un nod al amărăciunii îi strangula respiraţia.Si-a găsit locul tocmai acum cînd ploaia şi pădurea îşi lăsaseră amintirile în plămînii lui.Sau poate nu e nimic serios.Dar de ce doctorul Filimon i-a pomenit de o afecţiune pulmonară?O clipă parcă pămîntul s-a oprit,răsturnările lui în eter s-au domolit,de parcă voia să rîdă de legile cosmice.Atît, apoi gîndul ieşit din teaca tăcerii s-a întors la vioară.N-a mai exersat de mult,de cînd a venit aici,la bunic.A lăsat-o în cutia ei,de parcă şi ea avea nevoie de vacanţă.Cătina cîntă,chiar mai mult ca altădată,cîntă şi ziua şi seara,ea e într-o permanentă mişcare,corectînd,definitivînd,repetă deşi fiecare piesă o ştie şi o recunoaşte după primul acord.

Cătina a plecat şi absenţa ei s-a răsturnat peste sufletul lui şi peste sufletul viorii,care nu-l mai cheamă,nu-l mai ~~xx~~ispiteşte,a devenit o piesă oarecare din bagajul lui şcolăresc.Nu s-a gîndit niciodată şi nici n-ar fi putut defini această unealtă divină.Ea ştie să vorbească,să cînte, să sufere alături de cine e-n suferinţă,să se bucure,să aline,să se ~~xxxx~~ caţăre pe stele,cu cîntecul ei ~~xx~~ cît/ roată pămîntului,ce/ mişcă vînturile,mişcă oceanele,desmiardă inimile. Si acum vioara stă pe-~~xx~~ colţul unei măsuţe,obiect de prisos în casa bunicului.Vioara ar putea fi supărată,j~~x~~gnă de indiferenţa lui şi ca bun prieten i-ar putea ~~xxxx~~ imputa c-a luat-o peste cîmpii.Si studiul ?"Dublul concert "?Lipseşte echilibrul piesei,lipseşte Cătina,replicanta şi cumpăna ~~xxxxxxxx~~, în acelaşi timp.Mohor îşi căuta motive,~~xx~~ şi scuze,ca la capătul gîndului ,să cadă în picioare, Ca să închidă aceste pertractări,cu el însăşi/ Mohor şi-a făgăduit că se va întoarce la vioară.Va exersa,altfel va ieşi cu supărare şi cu el,şi cu Cătina,şi cu onorabilul Sebastian Bach,minunatul Johann de necuprins,omul care s-a luptat cu sărăcia,cu obtuzitatea puterii,cu ignoranţa mai marilor,cu... Mîine va studia ~~xxxx~~ acest "Dublu concert" care l-a apropiat de Cătina ~~xx~~ de el,de~~x~~ Johann Sebastian Bach,violonist la capela principelui de Weimar.Numai gîndul că de a doua zi va începe studiul neglijat,Mohor a căpătat aripi de Icar,care-l va duce ~~xxxx~~ spre/ înălţimi,acolo unde sînt depozitate partiturile geniilor ~~xxxxxxxxxxxx~~ înţelese mult mai tîrziu.

Apoi tăcere.Linişte.Gîndurile s-au destrămat,s-au risipit ca rîsetele fecioarelor.Au zburat de pe obraji şi/,cine le mai poate aduna ?

•

• •

Pe culoar paşi vătuiţi de covor.Paroă-sînt la capătul coridorului.Se apropie.Dacă sînt paşii doctorului Filimon ~~xx~~ se vor opri la uşa lui.Mai sînt vreo douăzeci de paşi.Numărătoarea inversă e un joc liniştitor.In gînd cifrele unui cadran imaginat cădeau ca picăturile ~~xxxx~~ unei ploi/ Cinci,patru,trei,doi,unu...zero!Uşa s-a deschis şi silueta neîncadrată în vreun ziar de modă masculină a intrat.

" Gata.Aici,liniştea e-n împărăţia ei. Aici şi-n orice spital !Tine minte magicianule!Liniştea e un medicament,~~xx~~ ne înmatriculat clinic.Nu e

în raft,nu e în dulăpioare,nu e în farmacie,nu e în farmacopee,dar e în trusa medicului,care are doxă."

Doctorul Filimon şi-a făcut intrarea ,fluturîndu-şi halatul,ca nu cumva să-l şifoneze, aşezîndu-se pe scaun.

" Spălatul şi călcatul cere mînă de femee,de aceea nu m-am băgat niciodată. Nu-s făcut pentru albie şi săpun.Eu sînt pentru higienizarea creerului.Intreb,nu răspunde.Mai întreb o dată,strîmbă din nas.E o mişcare ,o recepţie minimală,un efort de instinct.A, nu-i domeniul meu şi simţindu-mă provocat repet întrebarea.A treia oară bunul simţ îl obligă şi răspunde ceva.Din acest " ceva " îmi trag nişte concluzii liniare şi încadrez mişcarea creerului lui într-o schemă personală ,cu rubrici începînd de la idiot,pînă la scăpărător. Pe mediocri îi aşeă la rubrica " vai de mama lor " şi dacă dau de vre/unul,neîncadrabil la mine,îl cercetez pînă văd pe ce cîmp aleargă.Mai greu de selectat sînt încrezuţii.Nici cal,nici peşte!Dar am acadela şi pentru ei.Ne băgăm nasul în batista literaturii şi cînd să sufle,se vede că n-are nimic."

Au rîs amîndoi.Simpatia se instalase pe-un scaun nevăzut şi uşor,fără să simtă vreo mişcare,Mohor intrase în schema doctorului.Un surîs reflectat pe faţa tînărului îi păru pentru medic un îndemn,deşi era pus pe vorbele adunate de ani în el.Si ca într-o conversaţie,în care vîrsta nu e piedecă Filimon îşi deşira gîndurile,o mărturisire ajunsă acolo,unde el credea că developînd-o i-ar putea fi de folos tînărului,mult prea tînărului, violonist.Povestirea lui îşi avea începutul din ultimul an de studenţie.Viitor medic,om întreg,gata să ţie piept oricăror încercări, chiar dragostei pentru acea colegă cu care creiona romanţa unei iubiri de neasemuit.O ploaie rece într-o staţie de tramvai,nici un acoperiş protector, şi fata poate uitase că marea dragoste cere şi punctualitate.

" Mohor tu eşti îndrăgostit ?"

Nici un răspuns şi doctorul a trecut cu eleganţă peste timiditatea descoperită la acest capitol.

" La vîrsta ta nu e uşor să scapi de mrejele iubirii.Pici,pici, pici şi greu te ridici!"

Au rîs amîndoi,apoi doctorul Filimon a reluat firul povestirii .După ploaie,

scuze grăbite,o motivare şubredă,o minimalizare a eroismului lui pe ploaie şi gata.Doctorul îşi pregătea poanta lui plină de tristeţe.

" A doua zi am tuşit.Buhai în toată regula. Angela,acesta-i numele fetei, nume luat din ceruri, de la înger,pus pe umerii unei fete cu misiunea discreditării îngerilor din cartea de imobil a cerului.Cînd tusea mea se pricopsi de-o transpiraţie ce-mi ornamenta fruntea,ea îngerul coborît lîngă mine,m-a îndemnat să consult un medic. Dar eu ce eram ? Nu.Un medic de specialitate,care pleacă de la tuse,îi ia tonalitatea,că şi aici există o muzică,şi ajunge la plămîni.Asemenea portative nu cunoşti Mohor.Nu se învaţă la conservator şi totuşi e o muzică dramatică.Se predă în conservatorul vieţii.Care-o învaţă s-a ars,că aparenţele ei tomnatice te duce la graniţa melancoliei.Din băiat zdravăn,cum eram în anii sănătăţii, că aşa îmi împart viaţa,ca veteranii,înainte şi după. Deci,înainte cînd eram ca tine - o,ce vîrstă minunată!- alergam ca albina după flori, maratonist în goană după fustele colegelor,pînă marea,zic eu "marea", dragoste,dar pe-atunci n-aveam atîta minte ca să deosebesc şi să cîntăresc,ceea ce se măsoară cu mintea.Mohor eşti cumva îndrăgostit ?N-aş dori ca povestea muzeul meu sufletesc,să te deruteze.Sti, la fiecare îndrăgostit povestea e altfel,căci dragostea asta ciudata are milioane de feţe,feţe convingătoare,surîzătoare,care nu sînt puse la îndoială,care par abia răsărite din bobocul sincerităţii , abia născut în anii tăi,pentru tine şi nu pentru altcineva.Deci : boboc exclusiv şi semnul mirării !Dar nu mi-ai răspuns Mohor,băiatule." Vă ascult,domnule doctor.Imi place să vă ascult!"Si Filimon , căutătorul al "zidului plîngerii" , lacrimi inutile,lacrimi tîrzii,sau aşa cum gîndea Filimon,lacrimi fără lacrimi.Dragostea a fost născocit,ca să nu vedem războiul,pe care-l ducem în haine civile,zi de zi, clipă de clipă.Permanent dăm un bacalaureat al emoţiilor,în care gîngăvim,bieţii candidaţi într-un catalog ceresc.Si asta pentrucă sîntem naivi,visăm o existenţă fără cusur,o permanenţă exemplară,ideea unei libertăţi intelectuale fără margini,şi ce să faci cu ea ?Cînd o ai te zăpăceşti!Nu

şti încotro s-o apuci!Tu,băiatule,poate vei fi compozitor.Nu e rău,dar ca să fi mare,adică infiltrat în om,trebuie să respecţi eleganţa poeziei,dramatismul naraţiunii,fluienţa mărturisirii,tandreţea apropierii,etc.etc.Si a stea toate la un loc sînt un elogiu cinstei.Altfel o plonjare în mireasma amăgitoare a minciunii...Nu te-am obosit confidentul meu de-o seară ? Dimpotrivă.Mă simt mai bine !Bravo!..Ca mîine te văd la televizor. Greşesc ? S-ar putea,domnule doctor,Există o tribună a tinerilor compozitori, există concerte camerale,sînt numeroase culoare pentru a apare.-Imi pare bine tinere. Te voi urmări,ceea ce înseqmnă că nu ne despărţim .Rămînem prieteni şi mărturisirile mele de-acum nu se vor pierde.Gîndurile mele azi,sînt calme,n-au fierbînţeala bolnavului care schimbă mereu compresa.Glumim cu o poveste tristă,care nu mai poate fi alimentată,acumulatorul e descărcat de experienţă,iar bornele sînt ancrasate de o înţelepciune temătoare...

" Ti-ai luat doctoriile de seară Mohor ? "

" Da,domnule doctor. "

" Iţi mai trebuie ceva ? "

" Povestea aceasta frumoasă..."

" Care n-are sfîrşit...Dar îi vei găsi eu unul. "

" Păcat..."

" Pentru fata iubită n-am fost zeul aşteptat.Deci trebuia să fiu doborît , lăsînd loc liber celui care aştepta la poarta stadionului olimpic. Eu, un biet om de zăpadă,m-am prefăcut în picuri mici,dureroase,reci,limpezi,un adorabil pîrîiaş care se scurge în canalul bordurii.E o măreţie şi aici,dar trebuie să nu te simţi degradat,că epoleţii tot erau falsi.Inţelegi băiatule ?Noaptea nu e numai pentru somnul cel binecuvîntat, ci şi pentru sertarizarea gîndurilor veşnic poznaşe.Cînd mi-am luat diploma am căutat muntele.Natura a atît de înţeleaptă ,că e şi posesoarea unui echilibru încă ne ghicit de noi. La toate relele,la toate bolile , ea are şi antidotul.Nu ni l-a dat mură-n gură,dar undeva în preajma noastră el există.Nu spune:"iată-mă",ci spune " caută-mă"!Avem prea puţini căutători,prea puţini convertiţi la ortodexia naturii.Muntele, cu aerul lui,

e înrudit cu plămînii.Uite, cît îl vezi de mare şi de-nfricoşător are o respiraţie de sănătate,un fluid limpede,neviciat,premenitor.Condeierii l-au numit în mai multe feluri,duhul pădurii,şoaptele pădurii,poate rugăciunea pădurii, unde eu m-am rugat fără altar,fără podoabe sfinţite,fără sfaturi imediate, aproape fără mine.Mă expulzasem în cerul pe care abia-l vedeam în desimea copacilor.Am cerut să fiu repartizat aici şi,ajutat,am poposit ,în urmă,cu mult în urmă,într-o toamnă încă verde,nedespoiată.Am trăit din mila muntelui,din farmecul lui şi m-am declarat captiv de bună voie al acestori uriaşi puternici.Puternici, băiatule,tu care ţi în braţe o vioară,un crîmpei dintr-o pădure,puternici aceşti muţi pentrucă ei nu-şi schimbă legile,nu le abrogă,nu le dă alte înţelesuri.Cînd cade un copac,ascultă-i glasul:hu-u-ie.Huuu-uuu-ieee!..Nu-şi plînge moartea,ci despărţirea. Plecarea din pădurea cu care şi-a îngînat cîntecul,acel freamăt greu înţeles.Copacul pleacă,dar nu pentru totdeauna.Nici un arbore nu pleacă pentru totdeauna.El lasă,adînc în pămînt,rădăcina, dreptul lor acolo, în miezul muntelui .Tu,înţelegi Mohor cîte legi demne are pădurea ?Le are , dar ocrotite de măreţia muntelui,care-i de neclintit.Spiritul lui domneşte,dirijează,impune.El,muntele,mă stăpîneşte fiindcă a abuzat de mărturisirile mele,atunci cînd dintr-un bolnav,m- a trecut în rîndul zeilor,însănătoşindu-mă.Să fug de munte,m-ar întoarce toate înţelesurile din trecut.Să fug neştiut,ar fi o încercare fără noimă.Poţi fugi de umbra ta ?Si-apoi aş duce dorul acestui balet al frunzelor în vînt,al cîntecului lor ,pe care în mică parte am învăţat să-l descifrez.Tu şti cîte cîntece de dragoste îngînă pădurea ?Mii şi mii de melodii şi nici una nu seamănă cu cealaltă. Una-i din frunză,alta-i pe-o creangă făcută fluier,alta-i pe nai şi cînd ramurile se- apleacă-n vînt,toate orgile lumii se unesc să-şi spună iubirea.Ce zici Mohor,băiatule ? Poezie ?..Sigur,poezie!Dar,respectos,eu spun că nu se poate vorbi altfel despre munte,despre pădure,despre spiritul lor,decît smerit,închinîndu-i toate poemele lumii.Aşa cum se întrec îndrăgostiţii,cîntînd o femeie.Si o femeie nu-i decît o cheiţă spre uriaşele frumuseţi ale pămîntului.

" Te-am obosit violonistule ? "

" Nu.A fost o lecţie admirabilă ."

" O lecţie fără notiţe,dragul meu Mohor. "

Au rîs amîndoi ca de-o glumă bună,dar ei rîdeau din simpatia care se înfiripase de la început.

" E ora stingerii,tînărul meu prieten şi ora aceasta n-o calcă nimeni pe acest pămînt. Marele medicament e totuşi,somnul.Are în el toate vitaminele,toate sursele,pe care morfologia încă nu le-a depistat.Mai va! "

" Noapte bună domnule doctor şi,să ştiţi, povestirea dumneavoastră e o lecţie de tărie.De rezistenţă în faţa oricărei ispite."

" Mulţumesc Mohor şi înţeleg ,aşa,puţin,că undeva o zînă a coborît în cutia viorii tale.Cîntă frumos ? "

" Dulce-amar..."

" Uneori acesta e un joc al fanteziei,care întreţine şi mistuie.Nu îgnora această vioară,Mohor.N-o ignora că viaţa se răzbună şi tu ai prea puţine puteri ca să te aperi."

" Ba pot !"

" Poţi ?Mă întreb ! Atunci trebuie să fugi şi tu n-ai nici un munte.Locul tău e acolo,lîngă alte viori.Ce să faci la munte,cînd el cîntă mai frumos ca toate viorile din lume,cînd voi imitaţi murmurul lui,staţi la poalele lui şi-l admiraţi ca pe-un zeu pămîntesc,la care în loc să vă-nchinaţi îi aduceţi ode de prea mărire.Si merită...E forţa pămîntului care ne rabdă,ne găzduieşte,dar ne avertizează.Trebuie observat cu blîndeţe,ca pe-o fiinţă răbdătoare.Nu luat peste picior,că rămîi într-unul ...şi cazi !E o experienţă pe care ţi-o vînd pe gratis.Noapte bună! "

" Noapte bună..."

In întunericul intrat cu voia becului care s-a stins,Mohor s-a reîntors cu gîndul la zilele cînd Cătina va veni acasă.Cuvîntul "acasă" avea o aură magică,pe care altădată n-o înţelesese,n-o aprofundase într-atît, ca să devie un punct de sprijin în liniştea lui. Poate ar trebui să se întoarcă şi el acasă,s-o întîmpine la aeroport,să-i dea un buchet de flori, să se facă prezent,plăcut,un pic mai important decît un coleg oarecare.Dar chipul Anei,chipul acela frumos cu priviri reci,întrebătoare l-ar răstigni ca pe-o insectă în ierbar." Ce cauţi tinere,lîngă fiica mea ?" "Fiica mea..." Totdeauna va fi"fiica "...Ce-ar putea răspunde el ? Că o iubeşte,că are nevoie de prezenţa ei,că şi ea, Cătina,îl caută în fur -

nicarul oraşului.Dar toate acestea Ana nu le ştia şi nici nu voia să le ştie. Ar fi iritat-o şi vorbele ei grele i-ar fi înroşit obrajii.Mohor constata,pentru a cîta oară,cà e prea timid şi nu ştia ce are de făcut.Dacă mîine va cere ajutorul doctorului Filimon ?Doctorul are tărie, cunoaştere,umor şi el i-ar putea da un sfat să-l scoată din derută.Va vorbi cu doctorul.Neliniştea deschide porţi nebănuite înţelegerii şi doctorul e plin de cartea vieţii.Si cu gîndul că soluţia e găsită Mohor a adormit, acolo în preajma acelui uriaş bun,care e muntele.

o,o.o.

o.o

" O m u l
e

m o d e l u l

c o s m o s u l u i "!

Leonardo L. Da VINCI

o.o

O scriso/are sosită de la Cătinaa,era pentru Ana un prilej de difuzare a unor laude în climatul cărora se simţea foarte bine. "Fata mea " a ajunsese un lait motiv,al unui refren orgolios,pe care nu-l putea potoli.Nici nu încerca,ea socotind că e firesc să pui în mijlocul conversaţiilor,tot ce-ţi face plăcere.Si numele Cătinei vehicula în toate,ca o mirodenie bună pentru orice.In fond, gîndea Ana, dulcele nu-i departe de sărat.Le-a despărţit numai o prejudecată de rafinament, făcînd diferenţe cerebrale. Omul ştie ce e şi se comportă conform unei iluzii statornicite. Dacă la friptură se cere acru,de ce,undeva în occident,se serveşte la friptură,dulceaţă? Cîtă teorie pentru a-şi justifica mîndria şi chiar mai mult." Fata mea e un copil deosebit.Trebuie să recunoaşteţi ! "Vorbele despre Cătina îi ieşeau din gură plină de aromă,de parcă te ducea într-o livadă de meri.Prietenelor,Ana, le explica în amănunţime cum a dirijat-o, cum a supravegheat-o,cum ea, a simţit,că fata ei e altceva decît ceilalţi, cum ea a înţeles că " fata ei" are ceva de spus,iar soţul,bineînţeles, nici prin gînd nu i-a trecut.De cînd era fata mică i-a suspectat calităţile, ca şi lipsurile şi-atunci Ana s-a hotărît să trăiască în viitorul apropiat , renunţînd la orice,chiar şi la plictiseală." E un act de voinţă,pentrucă plictseala e o comoditate căutată Nu?.."Apoi povestea că în casa-n care a crescut muzica avea forme " digestive":dimineaţa,prînz şi seara.Unchiul,generalul avea muzica în sînge şi pe galoane.Un,doi,trei însemna pas milităresc, dar tot atît de bine era şi legănarea valsului ,al acelui neuitat vals de Ivanovici.Vorbele unchiului erau aduse ca argumente imediate.Nu încerca el să convingă pe oricine, că uniforma roşiatecă a compozitorului de pe malul Dunării,avea în inimă toate fluviile din lume? "Barca pe valuri fleac domnule !Are alte compoziţii şi mai şi...!"Exemplele,sau argumentele de susţinere se opreau la sorbitura unei cafele fierbinţi,sau a unui pahar cu vin sîngeriu prea rece.Dar muzica era muzică şi,ca argument viu,Cleopatra ,devenită Clio,nume inconfundabil,a devenit cîntăreaţă ,gata

s-o ia pe drumul lui Cristoforeanu,dar s-a oprit la operetă,că spunea Cli că aici sînt mai multe valsuri.Si ea se dă în vînt după valsuri.Asta,însă e un exemplu îndepărtat,o cheiţă a educaţiei în familie,dar adevărata moş tenitoare a - cloştei cu pui - e Cătina.Fata,spre satisfacţia mamei,merge spre trepte neatinse.Nici unchiul nu visase aşa ceva,nici Clio,Doar ea,mama îşi ornamenta speranţele cu divinele cîntece atinse doar de-un Mozart,sau un Bach.

In faţa unei fericiri,ca şi în faţa unei triste întîmplări, prietenii sînt politicoşi.Rabdă.Aşteaptă.Ascultă.Clipeşte şi e de acord.Nu poţi dezacorda lăuta vorbitorului,chiar dacă vezi că instrumentul e undeva fisurat.Fisurat de-abinelea. Zice ceva mormăit şi neînţelesul aruncat pe plita încinsă a conversaţiilor are sfîrrrul lui salvator.Prietenii erau de-acord cu Ana,chiar dacă ea se urca pe piscuri beethoveniene.
"Ai primit ceva de la Cătina ? " " Săracuţa,singură,fără mine...După un concert strălucit în Franţa,la Honfleur,asta-i undeva în Calvados,Normandia..."

" Cunoşti bine traseul. "

" Il urmăresc pe hartă."

" Admirabil .Ce-a cîntat ? "

" Staţi puţin că-mi scrie.Mă ţine la curent cu fiecare mişcare...A,da !.. St.Saens, Concertul nr.3 şi Bach,Sonate pentru vioară şi pian.Lucru dificil,desigur. "

Si toată lumea a fost de-acord că e lucru dificil,ca şi cum alte piese muzicale ar fi cerut mai puţin efort şi n-ar fi pus concertistul (şi pe mama concertistului),sub presiunea unei picături chinezeşti.Ana dădea toate amănuntele oricui,chiar şi celor mai puţin curioşi,făcînd din mărturisirile ei,o trehă de griji şi de spaime." A trecut oceanul.Va cînta în Brazilia. Acolo nu-i de joacă!" "Acolo",dar pînă-acolo parcă a fost de joacă ?Ana, din răceala ei calculată intrase în nişte fierbinţeli logoreice.Povestea ,mai ales, la telefon.Monologuri interminabile,la capătul cărora se simţea obosită,deşertată,golită de parcă ar fi dus greul concertului semnalat,al concertului din scrisoarea Cătinei.

Soneria de la uşă e torturată de nervii cuiva.Ana era gata pentru o

nouă şi obositoare pledoarie,în favoarea iluziilor ei.Dar în uşă e Clio .

" Ti-am dat telefonul la deranjamente."

" Dar nu-i deranjat.Am vorbit eu. "

"Ai vorbit...Atunci deranjamentul e în altă parte . La tine!"

" Tu,ca-ntotdeauna găseşti"musculiţe"unde nu sînt."

"La tine sînt mereu."

" Grozavo ! "

" Ai spirit de observaţie. Sînt !Ai veşti de la fată ? "

" Am!"

" Ea îţi scrie mai mult decît teamă.De la Adrian ai veşti ? "

" N-am !"

" El din aceleaşi motive tace. Vorbeşte-mi despre Cătina."

Clio se aşeză într-un fotoliu.Comoditatea îi ajuta poziţia ironică pe care o adopta faţă de Ana. Stia că sora, de la plecarea Cătinei, într-un voiaj de aprecieri,pe care Ana îl numea succese,punea în conversaţii un patos nelalocul lui.Exagerările o făceau caraghioasă,dar prietenii,uşor pasageri,erau ca ploile de vară:scurte şi repezi.Grozav,felicitări,salutare !A/nei îi rămînea cuvîntul " grozav" şi de-aici îşi pornea noua tiradă despre concertele,de care nu avea nici o informaţie,nici o pricepere.Pentru Clio ,totul devenea stîngaci şi era hotărîtă,ca în acestă vizită,să-i corecteze "inflaţia" adjectivală.

" Dar ce-ţi veni cu A/drian ? "

" Il mai socotesc părtaş la Cătina . "

" Ai umor !"

" Am!Acum vorbeşte-mi despre fată,dar fără " fata mea " şi aşa mai departe"

" Dacă eşti pusă pe răutăţi,renunţ."

"Nu-i prima soră,care renunţă la o altă soră ."

" Cătina are succes."

" Mă aşteptam,doar e nepoata mea ."

" Imi placi ! "

" Insfîrşit, o drăgălăşenie !"

" Cătina a cîntat undeva la Paris.Inainte de să treacă oceanul mi-a scris cîteva rînduri grăbite.Concertul s-a bucurat de succes şi desigur,oricît ai

ai vrea tu,fata mea s-a detaşat."

" Scrie ea aşa ?"

" Nu,dar permite-mi ca mamă,să simt unde e punctul culminant. "

" Eşti fără leac Ana.O apariţie în scenă e-ntotdeauna un examen cu zeci de factori,cu mii de influienţe care deruteazâ,încurcă,hadicapează.Ce poţi şti tu de-aici ?Crezi că dac-ai dus-o-n pîntece nouă luni şti cum îl cîntă pe Mozart ?Crezi că dacă i-ai pus vioara în mîini,ai înrudit-o cu Bach? Eşti caraghioasă Ana.Cătina e un copil talentat,dar sclipirea e abia pe drum.Pentru curiozitatea ta lucrează timpul.Cătina dă amănunte ? "

" Nu.Doar cîteva cuvinte grăbite.Trece Pirineii, că va cînta în Spania."

" Aşa e programul ? "

" Puţin încărcat."

" Te-a informat şcoala ? "

" Profesoara,Cornelia Runcu."

" Ceva noutăţi ?"

"Nu-i de-ajuns ?Mereu succes !"

" Pentru ea."

Ana tace,o tăcere între"da"şi"poate",între "ea" şi mi uitat pe mine.Clio a sezizat lesne,cu aît mai uşor cu cît îşi aruncase săgeata în arenă.Conversaţia lor,ca toate celelalte,se terminau în răfuieli limitate,după curajul lor limitat de o oarecare indiferenţă.Viaţa le situase în două puncte cardinale.

" Dealtfel cred că vei primi şi tu cîteva rînduri."

"Si eu , şi...O ilustrată e mai completă decît o scrisoare în goană."

" Clio ai lăsat un "şi" în suspensie.Te referi la acel băiat,colegul care-i ducea vioara ? "

" Te văd informată."

" Cătina nu-mi ascunde nimic.De la vîrsta aceasta începe prietenia,între mamă şi fiică.Apoi,un tinerel prea puţin talentat nu poate sta alături numai pentru faptul că sînt colegi.Gata ! Selecţia i-a despărţit pentru totdeauna,punîndu-i pe fiecare în cuibarul pe care-l merită.Nu pot să cred că fata mea ar coresponda cu el.Mi-ar fi spus-o şi aş fi oprit-o Cătina are simţul realităţii,simţul meu,şi nu-i condusă de sentimente du-

i

ioase,moştenire de la Adrian.Nu,categoric nu !"

" Ana nu mă convingi ."

" N-am putut niciodată ."

"Nici/ nu mă speri ! "

Ana a dat din umeri.Renunţa la acest dialog frînt,la care o trăgea plictisul surorei.De-altfel nu era prima conversaţie,ce se termina prin renunţări.Prea multe împunsături,prea multe săgeţi,prea multe pretenţii.Clio judeca prin prisma ei personală: colecţionară de eşecuri.Socotea dezastrele,realitătţi,iar reuşitele abateri de la mersul pămîntului.Increngătura societăţii nu te lăsa să treci fără un bir moral,material,unul sau altul,sau amîndouă deodată.Pînă să ajungi la marele profitor, căţeii,pbantoni la scară emit teorii dezarmante şi ciugulesc coacăzele de rămîi ram uscat.Cine ajunge pînă sus,mai are putere doar,să mulţumească pentru onoare,că de prăvălit o face cu ajutorul gravitaţiei terestre,ca orice învins,ce se transformă în erou de ocazie.Toate experienţele ei artistice,vocale sau sexuale,se terminau în coadă de peşte,triste,explicative,cu motivări căutate,uneori lac/rimi şi nu sfîrşeau/ ca în operete unde toată lumea e fericită,afară de dublura prima-donei,care "primă"/ nu se îmbolnăveşte,ca să-i lase locul niciodată, liber la/ un spectacol, unul singur/ unul de bună-ziua şi de adio în acelaşi timp.Atitudinea ei părea un paravan,dar Ana socotea că-i o obrăznicie,care poate păcăli naivii.Dar pe ea ,nu.Teoriile ei despre comportare rămîneau la uşă,iar insistenţele ei despre cum se reuşeşte în viaţă,constituau clipe ale umorului negru.

" Cleopatra..."

"Dacă-mi rosteşti pronumele întreg, semnal că-i ceva grav.Grăieşte,sora mea cea mare !.."

Soneria telefonului a întrerupt " duelul" pornit.Ana croindu-şi o imagine simpatică a ridicat receptorul.O fluturare a părului ei lung,liberîndu-şi urechea pentru ovalul telefonului.Un gest mecanic, ce-i devenise act reflex pentru convorbirile prietenilor,curioşi să afle pe ce paralelă a globului se află " fata ei" . Un bună seara luminos s-a umbrit într-un " A, tu eşti ? Stau de vorbă cu Clio,căreia i- am dat o nepoată plină de calităţi şi-acum a vosit să-i culeagă laudele împrăştiate-n lume.Poate seamănă cu tine.xPoate!..

Nu,domnule meteorolog,nu-ţi seamănă.Aşa cum are chipul meu,părul meu,mersul meu,aşa e şi valoric pe dinăuntru,ca mine."

Adrian punea întrebări,în care Cătine era nodul de nedeslegat,între ei doi.Ecouri ?Dar ştiri directe de la fată,de la profesoara ei de vioară,de la direcţia liceului,de la toată lumea că lumea e mică".Clio , din fotoliul ei îl salută aerian.Ana dă semne de nerăbdare,nu-l prevăzuse pe tatăl Cătinei şi declamarea ei despre "fata mea",acum nu-şi avea locul.Simţea că toate cuvintele se îndepărtau şi că între ea şi Adrian e un hău,care nu poate fi trecut.O adîncime,care dă vertijuri,care înspăimîntă,care te cheamă.

" Clio te salută!Da,băieţeşte că-i mai tranşant...Nu.In alte treburi se întrebuinţează femeieşte,că are, se pare, o experienţă mulţumitoare...Cît despre Cătina,totul e după programul stabilit...Bine...La revedere la aeroport".

Receptorul aşezat în furca lui,părea nemişcat de multă vreme.Parcă nu auzise nimic,nici laudele Anei,nici întristările lui Adrian.

" Ana pot să dau un telefon ? "

" Te rog. "

" Vreau să fac o vizită,unde oamenii mă suportă ."

" Dacă ai prieteni cu caractere deosebite..."

" Aşi! De unde ?..N-au control la gură şi asta,în virtutea afişată c-au sfărîmat corsetul bunelor maniere ".

" Admirabilă societate .Si ce discutaţi ? "

" O, minunat !Toţi,fiind mizerabili vorbesc despre conştiinţă.Ceau Ana". Si mai lasă telefonul liber,ca să nu mă desfrunzesc în troleibuze pentru o veste."

" Dragă sînt chemată ."

" Lasă că-i suni tu pe toţi."

" Eu ? "

" O să vezi tu la adiţionale..."

Si uşa i-a înghiţit silueta,care o dată cu anii devenea neascultătoare,pofticioasă,îngăduitoare cu picanteriile,cu " trec la duene şi gata!",cu ochi iscoditori cînd trec fetele de optsprezece ani cu " dă-o-ncolo de viaţă"

că n-o să trăiesc cît lumea!" Clio se consola lesne.Sufletul ei bun nu se încărcase cu idei prestabilite,iar lozinca ei optimistă o servea oricui voia s-o asculte:"N-avem timp de experienţa,că n-avem două vieţi !" Parfumul naivităţii ei emana surîsuri şi le socotea acte de simpatie.Cînd iubea se dăruia sincer,din toată inima,I se putea reproşa doar,că iubea de prea multe ori.Dar Clio mergea mai departe pe şubreda ei teorie,crezînd-o din oţel.

o

o o

In casa lui Ion Alincăi a sosit o scrisoare de la băieţi,prilej de bucurie.Sofia o citea, a cîte oară, cu aceeaşi curiozitate ca în clipa cînd a deschis-o." Dragă mamă,dragă tată..."Inceputul i se părea bun şi a ştepta ca nu cumva rîndurile în continuare să apară ceva , ca re ar putea să-l supere pe Ion.Dar nu şi Sofia o recitea,ca să nu-i fi scăpat vreo intenţie oarecare. Mihnea scria cîteva rînduri despre pădure şi trenul forestier şi poate aici să fie ceva care să-l nemulţumească pe taică-său.Dar nu. Rîndurile erau pline de dragoste şi de respect şi în taină Sofia a lăcrimat.

" Ce zic băieţii acolo,nevastă ?"

" Numai de bine.Le place tot.Si bunicul,şi muntele şi trenuleţul."

" Cu trenul trebuie să fie Mihnea.Mohor nu-şi părăseşte vioara pentru nici un tren din lume."

" Copii...

" Ce copii ? Ca mîine îi ia în armată."

" Cum trece timpul !..

" Tu îi mai legăni în albie.Ehe!..Ne-a dat şi părul alb de/cînd ne uităm la ei.Cînd vin acasă ?"

" Curînd...Vacanţele sînt scurte pentru copii."

" Să vedem ce facem cu Mihnea.O meserie pentru el s-o mai găsi,că celalt cu vioara lui ajunge undeva,bine.Lucru făcut bine e căutat pretutindeni,"

" Mihnea vrea ceva cu pădurea."

" E!..Pînă acum îşi luase cîmpii şi-acu' vrea munţii şi pădurile."

" Vîrsta îi mai schimbă-n bine..."

Credinţa în bine îi da Sofiei moliciunea care o traversă se viaţa cu puţine încrîncenări.A avut supărări,dar le-a trecut cu nădejdea că nodurile apar în viaţa omului desnodate,numai trebuie să le dibuieşti. Era o credinţă din iarburi şi izvoare,cu care-şi liniştea inima,de cînd celălalt om, perechea dintîi,plecase din lume,pe cînd era grîul mare,oamenii veseli şi ea plîngea de nu mai avea ochi., şi toată vremea se ruga:"Maică Maria tu n-ai putut să-ţi aperi fiul,ia-mă-n grija ta,să pot să-l cresc pe-al mea. " Apoi a dat peste Ion,frînt şi el de griji şi de dragoste.De-atunci au trecut ani,ea i-a crescut la fel pe amîndoi, s-a simţit bine în casa omului,dar de rugat tot se mai ruga mamei celui ce-a sfîrşit de tînăr,pe crucea hoţilor.

" Cum zice acolo,le place ?"

" Le place."

" Cunosc muntele şi pădurea lui de cînd eram ca ei.Eee!..Lemnul nu-i lemn, trăieşte,vorbeşte,are toate darurile omului,doar că nu-şi lasă rădăcina. De învăţat,nu alta.Unda l-a pus,acolo rămîne.Doar coroana îi aduce şoaptele lumii.Vorbeşte şi chiar lăcrimiază,că-l simt eu cînd îl cioplesc."

" Poate băieţii te-au moştenit."

" Poate.Cine iscăleşte scrisoarea ?"

" Amîn/doi. " Vă îmbrăţişăm,Mihnea şi Mohor." I-a uite,Mihnea-i mai întîi."

"O fi el întîiul, dar l-o fi-ndemnat Mohor.Altă calitate de...pom."

Si-au rîs,ca să nu plîngă ,că la tristeţe,sau bucurie,lacrima curge,căutîndu-şi rostul.

" In urmă cu cîteva zile a fost aici profesoara lui Mohor.A făcut vreo reclamaţie,ceva ?"

" Nici un fel...A întrebat de el,că nu l-a văzut de mult şi mi-a cerut adresa. Vrea să-i scrie."

" Noi la şcoală nu treceam pe dinaintea profesorului şi băiatul nostru e-n corespondenţă cu profesoara."

" Alte vremuri Ioane ."

" Alţi profesori Sofio.Ce_a zis de băiat ?"

" Numai vorbe bune,că are talent şi că la anu' va reuşi la selecţie."

" Si atît ? "

" Atît, că era grăbită.Avea întîlnire cu alţi elevi

că se duc la armată."

" Ea ?"

"I-a trecut vremea ."

" Băieţii ?

" Nu le-a venit vremea."

" Ne-am sucit rău Sofio.Altă lume,alţi oameni,altă..."

o

o o

In curtea liceului cîţiva elevi şi eleve o aşteptau pe profesoara Cornelia Runcu.Fiecare avea în mînă cîte un pacheţel,cadouri pentru Alex,un prieten nelegat de muzică,dar prins de inima lor de viitor artişti,mari instrumentişti.Alex era organizatorul întîlnirilor sportive, ale întrecerilor cu premii pline de umor.Premiul întîi:o cunună de brad, premiul doi:o cunună cu ghinde,iar premiul trei:o cunună de scaieţi.Intrecerile erau pline de peripeţii amuzante,căci toţi fugeau de premiul cu scaieţi.Inceputul adolescenţei s-a scăldat în excursiile proiectate de Alex,pe poteci cunoscute numai de el.El era în frunte,cîntînd fără voce , dirijînd cu un ciomag în loc de bastonul cunoscut al muntelui,făcea toate nebuniile ca partenerii să se simtă bine şi rîdea adesea de Grigoraş-pepenaş,un prieten de pe strada lui,rămas totdeauna în urma şirului,că-i era greu să tragă spre înălţimi plusul lui de kilograme.

" Copii încă puţin şi dăm de-o pajişte însorită,bună pentru tihna voastră."

Alex arunca " ispite" minore,ca nimeni să ia repaus de bună voie.Totdeauna îndemnurile lui convingeau micul convoi,care la locul de odihna îl răsplăteau cu aplauze şi o cană cu apă de la izvor.Alex a dat examen la Politehnică şi a reuşit,cu toate spaimele lui şi-a cîor din casă.La anul va fi student,ca prietenii lui ,unde sabia le e vioara,dar pînă atunci Alex va face armata.Noţiunea de soldat,altădată spus fără vreo rezonanţă,acum a căpătat o importanţă de relief.Alex va deveni ofiţer şi viitorul grad îl va ridica şi mai mult în ochii celorlalţi,mai ales în excursiile din primăvara care va veni.

Profesoara Runcu a fost primită,acolo în curte,cu exclamaţii petarde sonore scoase din podul pamenor.

" Toţi ?" un apel succint al profesoarei.

" Toţi ! "

Un cor nedirijat şi ne /orhestrat, un fel de alandala cu rezonanţe plăcute.

" Cadourile ?" controlă profesoa/ra şi toţi elevii ridicară mîinile , în care aveau ,fiecare cîte o atenţie. Cornelia Runcu reluă.

"Totul îi va face o mare plăcere "ostaşului " Alex.Peste ce i-aţi cumpărat,prezenţa voastră la poarta regimentului,va fi pentru el o senzaţie. E frumos că v- aţi gîndit aşa şi,cînd voi veţi fi în diverse orhestre simfonice,el,răsfăţatul şi sărbătoritul de azi,va fi inginer.Va fi atunci o parte a drumului pe care-l parcurge.Aşa că,înainte spre gară,înainte spre tren.Cine ia conducerea ? "

" Eu!"

" O,dar cine eşti,că nu te-a m/văzut aici ,prin liceu . "

" Eu sînt Grigoraş-pepenaş,vecinul de pe strada lui Alex. "

"Foarte frumos !Atunci treci în frunte."

" Trec,dar să-mi ia cineva pachetul.Eu dacă-l duc,s-a dus !"

" Dar ce-ai în pachet de te sperie ?"

" Il mănîncă,domnul Pepenaş,pînă-acolo !"sună glasul unui epigramist.

" Se poate ? întrebă Cornelia Runcu,cu un ton care s-ar fi vrut"imposibil"

Pepenaş însă lămuri dialogul în care era subiect.

" Nu tot,doamnă profesoară.Mai rămîne şi pentru Alex."

In rîsete s-a scurs întregul drum.O veselie contagioasă,care-a lăsat în vagonul din care au coborît,elevii au lăsat celor din compartiment,o părere de rău,care probabil a ţinut pînă la staţia următoare.Din gară elevii au ieşit în strada mare,cît un bulevard.Profesoara întîmpină pe primul ofiţ/er ieşit în cale.Copiii ,ciorche în jurul ei.

" Iertaţi întrebarea.Nu ştiţi încotro e unitatea X-12345.Elevii mei vor să vadă pe un coleg ostaş."

" Dacă asta-i pricina mergeţi drept.drept pînă se termină oraşul.Acolo daţi de regimentul căutat."

Un mulţumim în cor şi micul convoi a pornit mai departe.

" Pepenaş ţine pasul ! "

" Il ţiu,dar mă frămîntă-un gînd.Nu putea să pună gara în cealaltă parte?

" Sau măcar,dragă Pepenaş,să fi făcut regimentul aici,pe lîngă gară."

Si cu aceste rîsete au pornit să deschidă,cu farmecul lor,poarta unde Alex îşi va contura alura bărbătesca.Epigramiştii îşi căutau "clientul" şi în persoana lui Grigoraş subiectul le era la îndemînă

" Grigoraş tu să stai mai departe,căci te vede vreun gradat,şi te pune să dai jos douăzeci de kilograme."

" Staţi cu rîsu' ,că vreau să-ntreb ceva.Nu pot să dau în boabe de porumb ?"

" Ai ? "

" N-am ,dar bunicu' e colectivist. "

" Nu strică bătrînul"porumbul"pe gîşte ,desigur replică de epigramist.

" Ba îl strică.Mă iubeşte cel mai mult din toţi nepoţii."

" Bravo Grigoraş!Si cîţi nepoţi sînteţi ? "

" Unul ! Eu !..

Si cu rîsetele înainte,grupul a ajuns în poarta regimentului.Cunoştinţa cu ofiţerul de servici a mers repede şi în puţină vreme,Alex în haină ostăşescă era în mijlocul prietenilor.

" N_aţi venit cu instrumentele ? "

" Nu inginerule la timpul viitor,astăzi cîntăm din gură."

" Incetinel însă, să nu se audă în regiment."

" De ce ? Ti-a teamă că te sărbătoresc şi ei ?"

" Nu,dar auzindu-se despre ce e vorbă,îl pune de servici."

Alex s-a simţit dator să-şi lămurească discreţia.

" Nu băieţi şi fete,dar aici e o viaţă seriosă.A-ntîia ! "

" Si ce rîsul nu-i serios a-ntîia ?Unde-l punem pe Caragiala atunci ?"

" Sau pe Brăiescu,cu celebrul lui Moş Teacă.

Epigramistul Marian s-a lăsat convins de seriozitatea cerută şi iintervine.

" Confraţi drepţi !Onor pentru A/lex,la stînga !

Si Alex a sosit pe partea stîngă,îmbrăţişîndu-se cu fiecare.Profesoara Runcu l-a îmbrăţişat şi bucuria se confundă cu veselia.Stiri de-acasă,povestiri din armată,rîsete ca atunci cînd greul e pe pielea altuia,cadourile şi jurăminte de amiciţie pînă la însurătoare.

" Care vă-nsuraţi ?"a întrebat Alex.

" Toţi...dar după licenţă !"

" Care-i mai grăbit din voi ?

" Alex prietene eşti cam curios.Care-o fi primul te pune-n capul mesei."

" Bravo,mulţumesc! Dar cine se-nsoară înainte de-a fi făcut armata,nu e apt pentru postul de ginere."

" Atunci să jurăm că rămînem holtei,pînă cînd..."

" Pînă cînd - a completat Alex -dragostea schimbă toate datele stabilite.

" Atunci - spuse profesoara -să ne întoarcem la aniversarea ta.Ce să-ţi cîntăm,Alex ?"

" Orice,dar văd că n-aţi adus nici un instrument."

Grigoraş-,deţinătorul secretului,interveni atotştiutor.

" A/vem cele mai gingaşe instrumente.Dar tu militărașul nostru nu le vezi'

"Da/că Pepenaş spune,atunci poftiţi ! Ce cîntaţi ?

Cornelia Runcu,mulţumită de elevii ei şi întîlnirea de aici,ţinu să-i organizeze.

" Copii grupaţi-vă pe instrumente .Aşa!".Apoi se uită la Alex şi uimirea lui." Vom cînta "Enescu: Rapsodia nr.1 "...Am aflat de la cei prezenţi că-ţi place. E bine ales,Alex ? Deci..."

Acordul lui Alex era o mică uimire între două zîmbete.Grupul de prieteni s-a aşezat în ordinea fonică a viorilor şi la semnalul Corneliei Runcu,pe vocile lor încă neformate, a pornit melodia lui Enescu. Răsuna văzduhul de frumuseţea acestui concert improvizat,pentru un prieten în haina militară,dar,sigur, amator ca-ntotdeauna de-o frumuseţe exprimată prin muzică.Alex a izbucnit în aplauze şi-şi încuraja prietenii,ca la meciul de fotbal: " Bravo băieţi!..Bravo fetelor!..Admirabil!" Marian,eternul epigramist,părea emoţionat de regia acestui tablou muzical." " O casetă video ne făcea nemuritori !"Altă voce:" Parcă-aşa nu sîntem !" Veselia şi bucuriile revederii au ţinut pînă la trenul care trebuia să-i ducă înapoi/acasă.

" Băieţi,cu Alex,micul inginer,am pus-o-n cui.Gata !Dar ce facem cu Mohor?"

" E tot la bunic ? "

" Da, că are treburi. Dă de mîncare la gîşte !"

" Doamna profesoa/ră cum îl pe Mohor/ scoatem dintre păsările Capitolul?"

" Lăsaţi un respiro de cîteva zile,că trebuie să rezolvăm şi aceasta."

" Cu Mohor/ e mai greu,că s-a dus la iarbă verde."

" Eu propun să mergem la el/ în aceeaşi formaţie. Ii cîntăm Enescu,dar Pepenaş fi atent c-ai luat-o pe-alături ".

Grigoraş cu ochii dilataţi de mirare.

" Eu ?Află prietene că sînt neam de contrabas !"

" Dezacordat !"

Rîsetele şi glumele au încetat,cînd trenul a ajuns în gara de nord şi cînd fiecare s-a dus spre casa lui.Au încheiat o zi cu o epigramă scrisă ad-hoc şi citită pe peronul gării.

" Astăzi e-o zi mare ,
pentru fiecare ,
doar că fiecare ,
s-a "dat" şi mai mare !"

" Care ?"

" Care,măi ? "

" Care? Dă-l pe faţă !"

Bucuria acelei zile s-a încheiat şi "convoiul" tinereţii a luat drumul spre ca/să,fiecare mulţumit în adîncul lui,că a acoperit o faţetă a prieteniei,pe care prea puţini au gîndit-o.Alex era mulţumit,ei erau bucuroşi, iar Cornelia Runcu avea pe obraji surîsul dascălului,care a împlîntat sentimente necunoscute de această mînă de talente.Pentru ea a fost o zi de sărbătoare,în care Chopin, divinul,pe-un clavir nevăzut i-a întovărăşit tot drumul.

o

o o

o.o.o.o

Toamna la munte coboară parcă mai din vreme şi apoi se-nţepeneşte ca o roată la deal,de trebuie să-i pui piatră sub şina de fier.Si stă toamna bogată de-mbracă satele din poale pînă-n hambare.Tot satul era în forfotă,că serbarea era anunţată de multe zile mai naiute şi directorul umblase prin toate casele,pe unde avea elevi şi eleve,dar şi prin celelalte s-adune părinţii şi rudele în dealul spitalului,unde se hotărîse să fie serbarea.Copiii ajutaţi de mai tinerii satului au ridicat o scenă potrivită pentru cor şi dansuri,pentru recitări şi cîntece,că adunase directorul cu ajutorul lui Mohor tot soiul de exprimări artistice.Scolarii din afara satului,din împrejurimi, dăduseră veste despre chemarea directorului şi lumea dornică de cîntec şi joc se pornise,cum se spune,din şapte văi şi şapte sate,ca să primească toamna în satul " Ciobănaşului cu trei sute de oi ",în toamna lui Petru Ciobănaşu',bunicul cu toţi nepoţii din satul lui şi din împrejurimi.La şcoală,băieţii şi fetele aşezaţi pe voci, orînduiţi după bagheta lui Mohor,care se vedea şi el pentru prima oară,dirijor ai unor gălăgioşi care încurcau corul cu joaca.Dar totul trebuia să iasă bine,că la mijloc era obrazul directorului,profesorul Drăgănescu,inima serbării şi a bunicului,care se mîndrea cu nepotul " muzicatul",ca şi cu celălalt "tîmplarul",care împreună cu ţapinarii lui întăresc cum trebuie scena din faţa spitalului.Nu de puţine ori, bătrînul ciobănaş,spunea trecînd prin sat,că fără vioara nepotului,sau fără dalta celuilalt nepot,lucrurile n-ar fi mers prea bine. Dar aşa...Doi nepo/ţi,doi voinici ,os din osul lui de muntean,aici,de cînd sînt apele şi brazii. Acum,la bătrîneţe îi venise şi lui vremea de mîndrie, că forfota cea mare o făcuseră puştanii lui Ion,cel plecat din casa lui.Si băieţii erau pe urma lui taică-său,îşi zicea bătrînul. Amîndoi îndrăgise lemnul, fiecare-n felul lui.Unul,al Tudorei ţinea de seva copacilor,de trunchiul lor prăvălit,de puterea lui cînd trosnea pămîntul sub el,iar celălalt ţinea de lemnul tras în foi ondulate,meşteşugit de marii făcători de viori ale lumii,lemn cîntător ca păsările pădurilor,unde ziua le încălzeşte soarele,iar noaptea le veghează luna.Si la toate gîndurile aces-

tea,bătrînul simţea că-i merege inima ca-n tinereţe,cînd era harnic şi mînd dru de toate cîte le împlinea.Acum,"Ciobănaşul cu trei sute de oi" colinda comuna ,de la spital la şcoală şi drumul înapoi,să-l vadă lumea că e în treabă,în control asupra nepoţilor şi-a celorlalţi responsabili cu serbarea.Mergea ,controla,spunea ceva în răsucirea mustăţilor,apoi dădea raportul profesorului despre cum stăm cu scena din faţa spitalului,ca apoi la celălalt capăt al drumului să vorbească cu primarul,cum stăm cu corul de la şcoală şi cu prezenţa copiilor din satele vecine.La fiecare capăt al drumului,atît profesorul Drăgănescu,cît şi primarul îi mai puneau cîte o întrebare bătrînului,ca moş Petru să-şi simtă drumurile şi vorbele cu folos.Cît umbla toată lumea îşită-n cale îl saluta şi el simţea că salutul mai vine şi din altceva,nu numai din anii de sub căciulă.

Cînd soarele se urcase peste pădurile de dealuri,platforma înverzită din faţa scenei semăna c-un lucru de mînă împuns pe gherghef:îmbulzeală de culori scăldate-n razele soarelui,pînă le înghiţea pădurea de pe dealurile dinspre apus. Atunci,în după amiaza aceea,i-a văzut pe mulţi de prin satele învecinate cu care şi- a dus tinereţea şi multe necazuri ale anilor aceea , cînd mustaţa era neagră şi amărăciunea trecea mai repede.Mustăţile nu le mai erau cum au fost la niciunul,toţi vorbeau de copii şi de nepoţi,ba unii vorbeau chiar de copiii nepoţilor şi rîdeaua că în graba asta le cam semănau lor stră-bunicilor.Ciobănaşul le-a vorbit ,cu gura cît inima,despre cei doi nepoţi şi rostul lor la această serbare.Cinste mare i-au făcut bunicului şi "la anu'",spunea bătrînul vor veni iar în vacanţă,"să tundă toamna-n cîntece şi jocuri." Vorbele bunicului găseau întărire la profesorul şcolii şi la doctorul Filimon,care îşi legase inima de Mohor şi de vioara lui cea visătoare.In multe seri ,doctorul îl redescoperise alături de tînărul viorist , pe Bach,pe Mozart,pe Chausson,pe Toduţă,pe Doru Popovici.Lume de dincolo , lume de dincoace,care se învîrtea cu talent şi delicateţe de la Paganini , la Beethoven,de la "Dublu concert " la Cătina.Si tot ce cînta tînărul prieten şi tot ce-i spunea tînărul îndrăgostit găsea ecoul pădurii în inima lui Filimon,eroul unui roman nescris,eroul ce şi-a strîns viaţa între halatele albe şi scoarţa copacilor din pădurile care-l înconjurau de-o viaţă.Cînd se va despărţi de Mohor,o creangă va rămîne ca un pumn de note

uitat pe-un portativ imaginat, acolo, în sufletul lui obişnuit cu:care-i temperatura ? 36 de grade şi...Si ? Cum a fost somnul,dar pofta de mîncare,dar dorinţa de-o plimbare prin parc? Si deodată, în mecanismul întrebărilor stereotipe,neabătute de ani,o rază de soare,o rază colorată s-a strecurat să-i strice liniştea unor întrebări şi răspunsuri programate de lipsa de interes a vremii,poate a vieţii.Doctorul Filimon se simţea"încolţit" de propriile-i gînduri,care-l găsise acum,după ani de " conştiinţă" ,cu poarta grădinii dată de perete. Putea să intre orice gînd,musafir incomod,necăutat niciodată. De ce nu l-a căutat ?Se temea de ceva ce i-ar putea strica maşinăria perfectă a imperfecţiunii ? El,care căuta "înţelegerea" trăirii şi a netrăirii, s-a oprit la semaforul lui " de ajuns!"?Si cît de multe sînt dincolo de ceea ce ştia.Filimon a pus palma pe ultimul gînd. Il ţinea bine, strîns,apăsat într-atît că s-a întristat.Doctorul intrase într-un culoar,pe unde numai fusese niciodată.Se simţea străin între pereţii lui interminabili şi totuşi cu forţa de-a înainta în penumbra acestui coridor,brusc luminat de-o nelinişte."Umbletul" îi era măsurat,ca a unui om speriat.Nu-i plăcea ultimul cuvînt,de aceea l-a înlocuit repede cu " a unui om prudent"!La naiba,şi-a spus doctorul,nici măcar acum,cu mine,nu sînt gata să mă înfrînt. N-am curaj nici măcar cu punizările mele,cu care mă pot tocmi,pot discuta, pot să mă scuz într-un fel,sau altul...Ce neghioabă e viaţa fricoşilor !" Filimon a scos din sertar cîndica salonului ~~în care se afla~~.De teamă ?Da. Dacă vine cineva să-l găsească preocupat de...Dar ce altceva a făcut în toţi anii lui tineri ?N-a fost oare preocupat de viaţa şubredă a bolnavului ? A fost...Da,sigur ,a fost!Toţi anii lui tineri,cînd spaţiul trăirii sale se îngusta,ca o rufă la fiecare spălat.Dar îşi aminteşte bine (nu era de uitat),nu a ocolit pe nici unul ce avea nevoie de prezenţa lui.Işi făcuse casă din patrulaterul acela văruit cu firmă neatrăgătoare:S P I T A L .Si cît era de neatrăgătoare,oamenii smintiţi de cîte-o boală venea ca ademeniţi.Nu, sigur nu există boală,există bolnavi.Aici a greşit el,sărind peste un pîrîu ascuns,nevăzut de privirile obişnuite să vadă ce-au văzut alţii înaintea lui Si acum ? Ce l-a dus pe-o cărare vieleană,ca un şarpe cu capul în soare şi trupul adîncit în negură.Să vezi de unde pleci,să nu ştii unde-ajungi.

Dar să ai curajul de a face paşi mulţi,nenumăraţi în căutarea răspunsurilor,în căutarea a ceea ce nu te doare,ca să te doară,să te întunece şi în sudori să plîngi de bucurie .Să nu ştii unde ţi-e inima,fiindcă cel ce ţi-a spus unde te-a minţit,dorind să pară-n ochii tăi avari,un colosal, colosal.Si acum să stai şi să-ţi împlînţi burghiul ca-ntr-o sticlă cu dop înfundat,căutînd unde ţi-e inima.Sub care tîmplă ? Sub care pleoapă,sub care geană,sub care buză,sub care ureche,în care parte a gîtului ? Ea bate undeva,atmosferic,fără să se lase dibuită decît după lungi incursiuni,căutări obositoare, în care întîlneşti orbi care spun că văd şi colerici care şi-au pierdut zîmbetul mai înainte de-al avea.Ai puteri de gîză şi visezi la zboruri cu febră saturnală.Filimon îşi simţea limba grea,gura aspră,amară şi controlul profesional i-a făcut să se întrebe de unde vin aceste stări.Amărăciunea gîndului declanşează mecanismul unor glande cu secreţiuni impuse de supărare.Supărarea n-are hotare,face ce vrea şi e vătămătoare.Medicul din el a apărut în penumbra conversaţiei,încercînd să apere pontifele breslei.Dar acum bulinele acelea miraculoase şi atît de căutate îi ieşeau din minte,locul lor era ocupat de vîrtejurile unor gînduri.Medicii sînt poeţii,cu versurile lor decupate din eterul albastru,din planetoidul verde care ne susţine.O clipă a stat,ca într-o încremenire de lavă răcită.Pînă astăzi s-a gîndit prea puţin ce loc ocupă creatorul,poetul,muzicianul,zmîngălitorul cu toate culorile soarelui,toţi picurătorii de balsam,născociţi anume pentru durerile unei vieţi prea puţin cercetate.El,Filimon,studentul la Facultatea de medicină nu s-a gîndit mai departe de ceasloavele după care ronţăia învăţătura;el,Filimon-medicul abia ieşit pe bulevardele oraşului nu s-a gîndit mai departe de trusa cu injecţii şi casoletele de pe etajeră,n-a căutat aceste medicamente din vîrful peniţei,minunile unei lumi încă nesondate.Doar acum,cînd ceasul lui va bate altfel la despărţirea de spital,cînd va trece ,ca fiecare,la odihna pensionării.Si toate i-au venit în minte acum,cînd se desparte de Mohor.El a avut forţa să scoată din umbră alaiul acesta de gînduri,el,copilul cu vioara lui,El are puterea aceasta,fiindcă e împrejmuit de o apă lină,de oceanele lui Johann Sebastian Bach,de munţii cu piscuri pierdute-n cer,stăpîniţi de uraganul lui Beethoven, de miresmele greu găsite ale lui Mozart,Chopin,Shakespeare,Cervantes,Papini. Si el,Filimon a tăcut,deşi îl avea atît de aproape pe Eminescu.Se va mai gîndi la Mohor,dulcele emisar al viorii lui Enescu,la acest băiat cu liniştea codru

lui în priviri,cu dragostea anilor pentru Cătina.Nu-i va uita mărturisirile din serile de muzică,nu-i va uita cîntecul din clipele cînd/ i-a ascultat vorbele pentru Cătina.Vorbea de iubire fără să-i rostească Iubirii numele, vorbea de dragostea lui,fără să dea la o parte vălul sub care se ascundea.Iși amintea doctorul Filimon de anii lui tineri,cînd ,la fel ca Mohor, a fost îndrăgostit.Nu era de vîrsta lui Mohor,că era student în anul doi,dar atunci îi apăruse prima dragoste.Prima are totdeauna aceeași puritate,aceeași neliniște,aceeași neuitare.Filimon a zîmbit amintirii,acordîndu-i cu eleganță un semn de iertare.Siluietele dragi ale trecutului nu sînt umbre.

" Cum o chema doctore ? Mai ți minte ?"

" Penibilă întrebare.Cum să nu țin minte ?..O chema Iubire."

" Da,da...Frumos ! Te-a iubit și ea ?"

" Nu știu,tinere turist prin viața mea aproape trăită.Uneori dragostea și totdeauna moartea nu cunosc drumul de-ntoarcere.Mergi de unul singur și tu crezi că ești în doi.Ei nu se mai întorc."

" Ehe!Nu umbla cu vitriolul tăriilor de azi,peste slăbiciunile de altădată."

" Acum am putere,sau zi-i maturitate,sau cum vrei,că mi-e egal.Sînt lecuit!"

" Totuși ceva ai însemnat pentru ea,altfel cum îți suporta prezența,că doar din cîte știu, nu erai un Fătfrumos.De ce te ținea pe lîngă ea ? "

" Intrebare dramatică...Mă ținea drept "port-mantou ".

" Intrebarea nu-i dramatică,dar răspunsul este...Doctore te las.Mă mulțumesc cu acest mic dialog hamletian și ca tatăl,regele ucis te părăsesc.

" Si tu mă părăsești..."

" Ca trecerea mea,dacă vrei, fantomatică, să nu-ți pară degeaba gîndește-te că în copilăria noastră era o spițerie,care lîngă hapuri și unsori,avea alături,pe raft,și cîteva cărți cu poezii.Cînd am intrat,aici erai cu gîndul și ici te las.Stimate doctor Filimon vezi că te așteaptă băiatul cu vioara.Du-te!Mărită!El te-a întors în timp.Si nu uita spițeria.Ai auzit de ea.Doar ai ascultat povestirile celor mai vîrstnici."

" Le-am ascultat,dar nu le-am auzit.Du-te ! Salutare măi..."

Cîteva ciocănituri în ușă.

" Intră !"

Usa s-a întredeschis și întîi a apărut zîmbetul lui Mohor .

" Am venit să vă iau la serbare.Începe!"

Filimon părea trezit dintr-un vis.A spus ceva,ceva ne-nţeles şi s-a ridicat de pe scaunul unei suferinţi,unde tinereţea i-a fost,înainte cu un minut,eşafodată.Hac! ,cuţitul pieziş i-a retezat capul purtat cîndva şi ciudat,nu e nici o picătură de sînge împrejur.Pe uşa întredeschisă au năvălit trei fetiţe frumos îmbrăcate,ca prin partea locului,cu trei coşuleţe pline cu flori de toamnă.

" Domnule doctor sînteţi invitatul nostru,al copiilor."

Si-au rîs toţi,că şi la veselie se rîde cu poftă.Gîndurile ,ca şi umbrele trecutului s-au risipit de teama copilăriei îmbujorate şi fetiţele urmate de Mohor şi Filimon s-au îndreptat spre peluza din faţa spitalului,unde era lumea adunată şi nerăbdătoare.

" Cîte zile mai sîntem împreună Mohor ? "

" Trei zile...apoi începe şcoala.Trebuie să mă-ntorc acasă."

" Da,da...Trebuie să te-ntorci la...la toţi.Nu-i aşa vioristule ?"

Mohor a înţeles şi a tăcut.Privirile-i ţineau loc de vorbe.

" O să-mi fie dor de tine...Paganini,sau Krysler ?"

" Prea mari pentru-un viorist mic." Si-au rîs.Cuvîntul de deschidere al directorului şcolii ,tocmai se sfîrşise.Aplauze,chiuituri,pocnete şi larma a fost potolită,cînd dansatorii din trei judeţe au năvălit în scenă.Tambalul,basul , pocnetele,viorile se încoloceau de nu mai pricepea nimeni nimic,dar noroc de tobă care acoperea toate încurcăturile.Profesorul Drăgănescu alerga în jurul scenei,căutînd "artiştii",să-i urce la rînd pe scenă.Ritmul scenei devenise ritmul veseliei de răsuna comuna pînă-n încheieturile dealurilor dimprejur.Jocurile se încheie întotdeauna cu un " hei!",care pune punct sonor aruncat undeva în eter.Ajută la aplauze şi entuziasm.

" Dragi consăteni în programul nostru avem şi un cîntec liric.Stiu că place tuturor...(aplauze,că observaţia era adevărată),dar ceea mai mult plac e tinerei dăscăliţe din satul alăturat, din Căpşunica.Dînsa va cînta..."Pauza nu era căutată,dar profesorul Drăgănescu neobişnuit cu rolul de prezentator se încurca ,gîndind că şi asta e o meserie dificilă." Dăm cuvîntul interpretei !"Rîsetele l-au condus pînă în spatele scenei,unde şi-a mai răcorit obrajii.

" Examen greu profesore!"

"E greu doctore, pentrucă eu nu m-am pregătit la materia asta."

Din nou rîsete şi un glas,de undeva, a strigat:Linişte! şi fata din Căpşunica a început o romanţă pe versurile unei poete ,Mariana Dumitrescu,care plecase prea devreme din lumea pe care -a iubit-o...Doctorul Filimon cunoştea romanţa şi-n gînd mergea alături de interpretă,călcînd cu tristeţe versurile aşternute înainte lui..."V-am regăsit într-un sertar sculptat,în maldăr prăfuit şi dat uitării ;v-am regăsit,scrisori de altădat',şi-am plîns cu voi pe undelenserării."Mohor o acompania ,la vioară şi Filimon era bucuros că de acolo nu-i putea vedea ochii umeziţi.Romanţa a marcat un loc în anii lui tineri.Stia multe cîntece,care triste,îi risipeau tristeţea.Vioara lui Mohor a marcat trecerea dintre strofe şi Filimon,grăbit să piardă strofa a murmurat uşor.

" V -am regăsit,prietenii mei buni,ce mi-aţi adus atîta bucurie !Trecut-au ani,trecut-au luni şi luni,dar v-am găsit,izvor de apă vie..."După ce s-a sfîrşit acestă romanţă,misiunea lui Mohor în scenă s-a încheiat şi a venit în culise,lîngă noul lui prieten,doctorul Filimon.

" Bravo Mohor !"

" Mulţumesc,dar am prea puţine merite."

" Lasă,că la serbarea asta ai arat bine partea ta.Ai tractor bun.După cîntec vine joc.Nu ? Jocul ţapinarilor,după cîte ştiu."

Tăcere. Nici un răspuns.Filimon a întors capul/ spre Mohor.Ar fi vrut să repete întrebarea,dar tînărul vioris/stătea nemişcat,cu privirile aţintite undeva,peste scena goală,fără nici un interpret pe ea,parcă anume lăsată o clipă aşa,ca să-i descopere lui Mohor,în prima bancă,chipul unui musafir la care nu se aştepta.Doctorul i-a atins mîna,încercînd o trezire uşoară.

" Buică..."

" Cine ? "

" Buică.Cine l-a invitat ?"

" Cine-i Buică ?"

" Personajul negativ,pe care vi l-am ascuns."

" Face parte din povestea ta şi a Cătinei ?"

" Personaj de ultimă vreme."

" Mda!..Se pare că fără el,pe lume ,n-ar fi decît îndrăgostiţi fără necazuri".

" Dar prezenţa lui aici,chiar n-o pricep."

" Mohor,l-o fi trimis fata,Cătina."

" N-o cunoaşteţi.Ea nu poate greşi decît definitv.Fără întoarcere.Ciudată e apariţia lui Duică. Domnule doctor nu cumva vi-e pacient ? "

" Mohor dragă de-abia-am intrat în poveste şi mă şi bănuieşti ?"

" Cine l-o fi chemat ?Imi strică toată serbarea."

Privirile lui Mohor au rămas aţintite asupra lui Duică. Aplauda şi faţa lui arbora o veselie deosebită.Ii plăcea ,sau voia să fie pe placul primarului care şedea alături de el şi îşi comunicau scurte impresii.Presupunerile lui Mohor alergau ca dulăii după vînat.Duică...O fi invitatul primarului,care poate avea nevoie să audă părerea unui muzician,sau nu l-a chemat,dar Duică,auzind că el îşi face aici vacanţa,s-a propus,pentru unele păreri muzicale.Sau , mergînd în culegeri folclorice a nimerit întîmplător ?Sau...? Gîndul care urma îl speria.A sosit aici cu Cătina.E şi aici,acolo,undeva printre spectatori şi el n-o vede.Au venit să-i spună,că se vor căsători.Asemenea mărturisiri loiale pot intra în felul Cătinei.Ea are o sinceritate care turbură.Acesta e finalul în care spera să nu fie,sfîrşitul care dărăma altarele şubrede. Construcţiile adolescenţei sînt frumoase,dar trăinicia n-are vreme să se aşterne.Totul se termina aici,în suişul unui munte,de unde n-ai cum fugi să nu dai ochii cu adevărul pe care nu-l vrei.Totul îi părea clar lui Mohor, dar gîndul acesta nu-l putea spune nimănui,nimănui.Doctorul îl cuprindea într-o privire caldă,amicală,ca a unui prieten care-a înţeles totul din tăcere.O vorbă glumeaţă poate-şi avea locul în această clipă şi doctorul n-a zăbovit s-o caute prea mult şi a reluat o idee deja exprimată.

" Poate " personajul" a venit să-şi desăvîrşească opera."

" La asta mă gîndeam şi eu."

" Atunci,nici să nu dai ochii cu el. După serbare plecăm amîndoi în munte.Coborîm la noapte. Vrei ?"

" Vreau..."

Atît a spus.Simţea că plînsul se va amesteca în vorbă şi n-ar fi vrut să-l vadă doctorul,şi lacrimile. Veselia serbăriii s-a întins pînă tîrziu în după amiaza acelei zile.Mohor n-a mai intrat în scenă,dealtfel nu mai avea pe cine acompania,iar unele intrări muzicale le dădea de pe marginea şi totul a ieşit bine.Lumea a fost mulţumită,iar cîntecele au trecut pe iarba toam-

Serba/rea a mai durat pînă ce soarelui începuse să i se lipească genele. Spectatorii s-au ridicat pe de/ iarba unde urme nostalgice le vor aminti de frumuseţea acelei zile. Invălmăşeala/ avea ceva din dezordinea plăcută, cîntecele în/date trecuseră de pe scenă, în rîndul spectatorilor cu foto i de iarbă.

" Mohor pune vioara în cabinetul meu. Uite cheia. Ieşi prin curtea cealaltă şi-o pornim spre munte."

" Mulţumesc. De-abia aştept să dispar, să nu-l mai văd pe acest Duică."

Mohor a luat cheea, dar n-a făcut decît cîţiva p/aşi şi în faţa lui, barîndu-i drumul, a apărut musafirul ceh nedorit.

" Mohor !..Ce faci Mohor ? "

" Muzică, domnule Duică. Dumneata?

" Sînt mesagerul Cătinei."

Mohor emeţionat a tăcut. Un film cu imagini neînsorite îi alerga pe dinainte şi imagini care-i întîrziau cuvintele. Totuşi...

" S-a întors ? "

" In urmă cu două zile. Nu ştiai ? "

" Poate n-am vrut să ştiu..."

" A, asta cu totul altceva. Cătina m-a rugat să viu pînă-aici şi să-ţi înmînez acest plic. E-un plic cam mare, dar nu are nimic. Probabil că n-a avut la îndemînă un altul. Poftim. E-al dumitale! "

Mohor a întins mîna, în vreme ce privirile descoperiseră numele lui scris de mîna Cătinei. Inima-i pulsa puternic. Parc-o auzea. Poate şi ceilalţi de lîngă el...

" Cătina aşteaptă vreun răspuns ? "

" Nu mi-a spus, dar ca la orice scrisoare s-ar cuveni un răspuns ".

Doctorul Filimon, ca să netezească clipa a intervenit.

" Intîi să citească şi-apoi...Nu ?"

" Eu plec cu trenul de seară. Mohor, tu cît mai stai aici ?"

" Nu ştiu. Doar mai am vacanţă."

" Bine Mohor. Atunci sperăm într-o întîlnire la liceu, la Bucureşti ."

Duică i-a salutat şi întorcîndu-se spre valea cu oameni s-a pierdut în mulţime

Mohor a tăcut,privind undeva,nedefinit imprecis,Plicul devenise o recuzită secundară deşi era din partea Cătinei.Totul i se părea un joc în care era distribuit prea devreme.Presimţea că va fi un pion întristat.Dacă mărturisirea ei va fi directă,o idealitate de care nu avea nevoie o mărturisire care-l va îndurera.De ce a recurs ,pentru o despărţire,la Duică?

" Cine-i acest tînăr ?"

" Duică,un viitor dirijor,un viitor..."

" Viitor ce ? "

Mohor tăcea.Nu avea tăria să angajeze o conversaţie cu substantive propri.

" Te las să citeşti şi cînd termini te-aştept cu veşti bune."

Doctorul şi-a acompaniat îndemnul cu un surîs amical şi s-a îndreptat spre uşa spitalului.Mohor a pus plicul în cutia viorii,apoi s-a îndreptat spre casa bunicului.Pentru prima oară se întîlnea cu o stare din care nu ştia cum să iasă.Parcă viaţa l-a încolţit prea de timpuriu şi l-a găsit nepregătit.S-a crezut mai tare,mai direct,nu un copil,care nu ştie să meargă în zig-zagurile vieţii.In toate gîndurile îi era Cătina,care-l cantonase cu uşurinţă,undeva departe de ea.Final meschin.Nu vor mai merge împreună,nu va mai avea troleibuzul drept martor,nu va mai fi nimic.Dimensiunile acestei iubiri s-a îngustat,sugrumîndu-l pentru multă vreme.Nu va citi scrisorile,nu se va înhăma la o tristeţe grea.Aici la munte ,ostracizat , fără posibilitatea de a o căuta la şcoală,sau la capătul firului de troleibuz.Cătina ducea firul verde,firul nestatorniciei preluat de la maică-sa. Aşa îşi explica toate cele întîmplate.Acest final neprevăzut avea ceva din despărţirea Anei de Adrian.Cu implicaţii mai neînsemnate,mai mici,dar pentru el avea toate ingredientele unui capriciu fără răspundere,toate suferinţele adunate în sufletul lui ,de care ea,Catrina,nu ştia nimic.Sau dacă ştia îl şi pusese la graniţa dintre...Duică putea avea întîietate,fără comparaţii,fără argumentele Anei,a mamei care rîvneşte o carieră pentru fiica ei şi poate chiar pentru ea.O mamă cu neîmpliniri are răzvrătiri argumentate,exemple spuse în gura mare ca să aibă dreptate,pilde aruncate între ele, în numele unui dumnezeu al raţiunii,pe care Ana îl împrumutase din arhiva tăcerilor.Cătina devenea părtaşa zilnică,fără voia ei şi poate intrase

în cercul acela viciat al căutărilor,care-ţi asigură viitorul :un soţ care ocroteşte. Dar cine ştie ?

Mohor a intrat în vîrful picioarelor în casa bunicului,Inserarea parcă şedea la pîndă în rama ferestrei.

" Tu eşti băiatule ? întrebă bunicul.

" Eu..."

" Mîncarea e pe masă."

" Mulţumesc bunicule."

Intrat în singurătatea camerei lui,Mohor fu cuprins de nerăbdare.Desfă-cu plicul.O clipă i se păru ceva ciudat,care-i răsturna toate gîndurile ri-sipite pe drumul spre casă.In plic era alte plicuri mai mici,toate lipite ca nimeni să nu poată citi.Dar cine le-ar fi putut citi ? Buică ? Intre-barea şi mirarea stăruiau.Plicurile erau numerotate.Scrierea Cătinei.O fierbinţeală îi trecu peste frunte,ca în faţa unui examen.O clipă,Mohor şi-a restras mîinile.Plicurile zăceau răvăşite pe masă.Se temea de ele.Mai bine să nu le citească,să nu le desfacă,să nu le atingă,să le trimeată în-apoi,marcînd un final fără justificări.Gîndul acesta aducea o boare de liniş te.Privirile s-au fixat peste plicuri.

" Copile nu mănînci ?

Glasul lui moş Petru l-a frînt gîndurile.

" Sînt sătul bunicule ".

" Ia o mînă de caş,că nu strică nimănui ".

" Da,da..."a îngînat Mohor,ca să se poată întoarce la monologul lui.

Clipele de tăcere i-au dat curajul de a se despărţi de scrisorile Că-tinei.Dar gîndul sfredelea mereu,cu întrebări.De ce atîtea plicuri pentru o despărţire,cînd e de-ajuns cîteva rînduri? Intrebare fără rost, cînd deschizînd un plic ar avea răspunsul care să-i curme neas-tîmpărul,chiar dacă jăratecul din piept s-ar încinge şi mai şi.Cîte plicuri sînt?Dar ce importanţă are numărul lor ?Cu cît mai multe ,cu atît justifi-carea s-ar împotmoli în cuvinte,sau frazele s-ar repeta ,poate plictisitor dar la fel toate ,neorhestrate,risipite ,irigate de vorbele Anei şi...Buică a bătut drumul,ca să reteze orice speranţă,pe care ar fi putut lăsa Cătina Curiozitatea are o tandreţe care răneşte,un neastîmpăr care-ţi ia somnul,

un cărbune aprins strecurat pe locul care stai.Mohor s-a apropiat de fereastră,dar fereastra nu era unghiul chemării.Pe masă plicurile trimise stăteau în nepăsare,de parcă ştiau că vor fi citite.Nu sînt două drumuri şi Mohor a luat plicul pe care era scris numărul I, roman.Primele trei cuvinte l-au aruncat din vîrful muntelui,tocmai pe-o treaptă sonoră,cu mii de voci ale dragostei şi ale nemărginirii." De cînd zeii tac vorbesc poeţii " , vorbesc viorile de pe trepte de lumină,în îndemnul spiritului.Trei slove scrise de mîna Cătinei şi înserarea a fost presărată cu stele,cu milioane de sclipiri,adunate toate la fereastra lui. Parcă plutea pe alt tărîm,pe o planetă ireală,unde focul nestăvilit începea să-şi strîngă limbile distrugătoare.Mohor se simţea stingherit de orgoliul neîncrederii.A încercat să citească şoptit,ca să audă ceea ce vedea.

"Draga mea vioară din stînga te anunţ că scrisorile mele nu vor fi scrisori...Nu am cum să ţi le expediez,dar ştiu bine că le vei citi cînd voi fi acasă.Aici,totul se petrece în goană ca-n desenele animate.Hop avionul ! Imbarcarea !Aterizarea ! Hop maşina ! Despachetarea ! "Aveţi grije de instrumente"Gata ! Masa ! Logic !!Trebuie făcută plantarea în scenă.Emoţii de seară!Se vorbeşte despre odihnă(cu literă mare!).Logic !!Trebuie să ne facem frumuşele (fardul obligatoriu!!): scenă,lumini,priviri,binoclu.Cu acest instrument care măreşte şi ne apropie ,spectatorul ne are la mînă.Solist,transpiraţie,aproape leşin.Aplauze !Surîd,dar tremur.Succesul costă mult !Pe mîine,Vioara ta din dreapta.

Ceva ciudat străbate fiinţa lui. Inima-i căpătase altă ritmică Parcă plutea în agitaţia unei " bateau ivre ",care-şi pierduse lopeţile, dar bucuros că-n această beţie, imaginea Cătinei se contura ca în zilele de început.Cu grabă el a luat plicul următor.

" Am primit flori. Multe flori şi camera miroase a iarbă,aa iarba aceea ierbicee, de la care-ţi tragi numele.Parcă mă aflu pentru cîteva clipe în grădiniţa popasurilor noastre./Iţi "strecor" acest pasaj ,oarecum "pizzicato"./Mîine vom fi în Normadia,în oraşul Honfleur.Voi cumpăra o ilustrată în culori (pentru tine!) şi o îngheţată(pentru mine.)Ce bine că nu sînt cîntăreaţă!P.S. Poate crezi că mă laud,dar şi astă seară am avut succes.

Aplauze îndelungate,bisuri,flori,felicitări...m-am zăpăcit.Nu te fac de rîs.Pe mîine -Cătina .

Entuziasmul juvenil trece cu uşurinţă de la un capăt,la altul. Mohor se desprinde din îndoieli şi de agitaţiile interioare,eliberîndu-se treptat de tristeţiile lui.Aripile frînte se ridică în cerut ,iar mîhnirea devine un rîu subteran ,fără urme.Mîna lui deschide scrisoarea următoare.

Astăzi mi-a părut rău că nu erai cu mine.O plimbare prin acest oraş Honfleur,situat pe marginea unui bazin mare,pe care plutesc mici ambarcaţiuni,cu pretenţii de vapoare.Vezi pe ilustrată,cheiul ?Am trecut peste el Vezi partere cu umbrare colorate ? Acolo sînt diverse magazine.Le-am colindat.O mie de fleacuri,neînsemnate,dar (nu-ţi ascund)mi-au făcut mare plăcere.Diseară:concert ! Imi lipseşti...Tot Cătina .

Alarma lui interioară se învăluia în liniştea aceea căutată.Citadela lui sufletească ieşea din aburul nopţii.Febra zilelor din urmă,febră înnăbuşită în dialogul neîntrerupt pe care-l ducea cu el.Gîndurile l-au dus pe alt tărîm,un tărîm deprimant care-l ţinea departe de cura izvoarelor lui sănătoase.Neliniştea era în căutare unor leacuri imaginabile,a unei atmosfere,negăsite.Scrisorile Cătinei erau o lecţie fulgurantă,dar cu înţelesuri profunde.

" Mîine - zi fără muzică.Ocol turistic prin Paris.(Un oraş care ţine loc de vis.)Atît şi te salut.Pînă diseară cînd îţi voi scrie impresiile îţi las în păstrare vioara,deşi vei fi vu mine.(Seara în camera mea de hotel) Completez.Tour Eiffel e o fantezie spre cer,un gest delicat deşi e în întregime din fier.Urcînd spre senin,silueta lui se subţiază cu eleganţă,iar jocul arteziene lor de pe bulevard îi dau o gingăşie de menue Dragul meu tată spune că valorile muncite sînt valori bine definite.Deci pune mîna pe vioară şi studiază.Studiază că la întoarcere te voi controla. Calendaristic,azi sîntem în...nu mai ştiu.Intinde-mi mîna...Iris .

În călătoria aceasta plină de vară,Cătina n-a uitat-o pe Iris cea de pe zăpada imaculată din vîrful munţilor.Gingăşia ei era o faţetă din imperiul ei moral.Cum s-a putut gîndi altfel ?Intrebările unei regret îl

încercuiau.Adevărurile şedeau pe aceeaşi treaptă cu bănuielile,alertîndu-i spiritul.Nu trebuia să se îndoiască de sentimentele Cătinei.Depărtarea nu e un cutie de vioară din care lipseşte vioara.Vioara e inima,care oricît de îndepărtată ar fi,ea bate,trădînd apropierea.Depărtarea se topeşte,lăsînd în spaţiul liberat lumina soarelui necăutat,ci numai dorit în rugăciunile tale tainice.Plicurile trimise erau mărturia unui adevăr,care-l copleşea pe Mohor.Cîteva ilustrate peste care îi alergau privirile cu grabă:Cote d'Azur cu cîteva cuvinte ce depăşeau corsetul prieteniei. Apa albastră a mării,vaporaşe odihnite la chei,case cu olane roşii pe malul aglomerat.O altă ilustrată acoperită geometric de opt imagini ale Parisului:Notre Dame,Madeleine,Opera,Tour Eiffel,Sacré Coeur,Arc de Triomphe Arc de Carrousel,Conciergerie.Cîteva cuvinte încheiate cu,îmbrăţişări , Saskia.Apoi,L'Arc de Triomphe,punct comun marelor bulevarde.O scurtă vizită peste Pirinei şi o ilustrată din Costa Do Sol:"Sîntem pentru cîteva ore în Portugalia,la Estoril,la Plaja Tamariz.După cum vezi soare,umbrele colorate,o cetate a vreunui"îndrăgostit"de ocean,case,case şi balcoane, multe balcoane.E ceva ! "

Scrisorile acestea,netrimise şi adunate zi de zi într-un plic,care să le cuprindă,constituiau argumentul definitiv al Cătinei.Ea i-a scris fără încetare,dar el ce-a făcut în acest timp,în afară de aluzii acuzatoare ? Ea a colindat pămîntul pe firul unui meridian imaginar,iar el s-a învîrtit în ţarcul neliniştelor ,perimetre unde adevărul nu putea să ocupe nici o palmă de loc.In tot acest timp nici un gînd nu l-a înălţat,scoţîndu-l din melancolia unor zile lungi,cîte şteptările. Mohor s-a înfiorat,ca de-o rugă ciudată,şoptită numai pentru el,în singurătatea lui căutată.Cătina s-a păstrat,ca o lavandă pusă între rufe.Parfumul ei a pătruns,dar ea nu şi- a pierdut prezenţa ei articulată,modestă,florală.El aduna gînduri trite,pe care le împrăştia într-o grădină cu corole şi stamine,fără să vadă că deasupra grădinii e dragostea.Mohor a întins mîna şi a luat ultimul plic.Pe celelalte le va citi mîine,mai pe linişte,atunci cînd inima lui revărsată va înflori ,dînd semne de viaţă .Imaginea singurătăţii era apăsătoare,dar totul,ca un eşafodaj neancorat se dărăma în vîntul toamnei.

Mohor a scos din plic/ ultima ilustrată.Pe ea erau patru aspecte dintr-un orăşel italian.Pe ilustrată scris " Saluti da Marina di Cecina ".Maria domina cu albastrul ei,confundabil cu azurul.Pe cealaltă parte,scrisul mărunt al Cătinei. " Mohor imaginează-ţi un om scund în mijlocul unei tarabe ovaleplină cu:ziare,reviste,bomboane de gumă.beculeţe,baterii,amulete pahare de hîrtie,nasturi,mărgele, creioane colorate,muzicuţe de gură,chibrite,(desigur şi/ ţigări!),lozuri,tuburi vopsele,insigne,mingii,rachete pentru copii,periuţe şi pastă de dinţi, bilete de autobuz,cărţi poştale colorate,pixuri şi rezerve,ochelari de soare,hărţi turistice,umbreluţe şi reclama lor(umbreluţe pentru fetiţe colorate).M-a amuzat !Ca-n "Moşii" lui Carageale.Am cumpărat ilustrata pe care-o ţii în mînă. In curînd - acasă ! Cătina ."

Rîndurile Cătinei l-au obosit,deşi avid.Era atît de absorbit de permanenţa ei,că nu mai avea vreme să se gîndească cum a ajuns plicul acela la el şi ,mai ales, prin cine.Acum va zăbovi asupra rolului lui Buică Nu-l judecase greşit ? Poate,dar pentru adjectivul potrivit era timp.Să nu se pripească,pentrucă şi despre Cătina ştia în ultima vreme,prea puţin.Dar scrisorile ei nu erau o dovadă,o certitudine,ce avea o strînsă legătură cu îndoiala pe care o alunga ?Ce cuprindeau scrisorile ?Uitase tot ce a citit. O beţie îi rotea toate cuvintele.Să reia fiecare scrisoare.Pînă în zori avea timp.Si-apoi,poate îi va da/ răspunsul aşteptat.Mohor luă scrisorile şi se aşeză pe pat.Le va reciti cu fervoarea zilelor de aşteptare,iar acum cînd avea în faţa ochilor dovada at/ aşezamentului ei putea parcurge rîndurile fără ca inima să-şi caute un loc de evadare. Si aşezînd plicurile după data poştală,a început să citească.Una, încă una,apoi alta.Nu,nu...Asta trebuie citită cu mai multă atenţie.Ii plăcea fiecare cu/vînt,fiecare propoziţie,caldă prezenţă care-i răsturna neliniştea.Scrisorile umpleau un spaţiu întins,fără hotare,cu căutări în spaţiu.Acum a regăsit-o aşa cum a dorit.Mohor a zîmbit,o mulţumire care-a apărut în colţul buzelor.O clipă, apoi un gînd nechemat a intrat în sentimentele lui,aparent liniştite .Dar ce caută Buică ?Si cine e Buică ?Morfologia lui vegetală îl lovea ca un bici.Concluziile lui în legătură cu cei doi îl loveau ca un zid în dărămare: ea e frumoasă,el e dirijor,Ana creiona un plan în perspectivă.In

spre ziuă Mohor a adormit.Somnul nu a fost lung,căci soarele de septembrie i-a căptuşit fereastra,intrînd cu delicateţe în liniştea camerei.Mohor s-a trezit şi a sărit jos din pat,de parcă ar fi avut randevu cu astrul matinal şi el, adormind a întîrziat. Oricît de devreme ar fi , bunicul plecase de cu noapte,la treburile lui,iar Mihnea îi spusese că în zori se va duce la centrul forestier.In minte i-a apărut doctorul Filimon.Lui îi va mărturisi,aşteptînd un sfat.A strîns scrisorile, valiza şi vioara şi a pornit spre spital.In poartă paznicul îl întîmpină cu vorbă bună.

" Devreme , devreme !"

" Bună dimineaţa.Doctorul Filimon a sosit ?"

" De cu noapte.Dumnealui descuie poarta soarelui.Aşa zic eu!"

Mohor i-a zîmbit, ca un acord că doctorul e aşa cum îl vede el,un paznic al sănătăţii semenilor,în vreme ce el,paznicul, e strajă la uşa spitalului.Intrat pe culoar i-a apărut în faţă doctorul Filimon.

" Ceva s-a-ntîmplat de-ai venit cu zorii pe gene. Pun rămăşag că eşti gata de tren."

" Cum m-aţi ghicit ?"

" Val/iza ,plus vioara !"

Au rîs amîndoi.Mohor nu a mai avut vreme să-i povestească totul,cu amănuntele care-l grăbeau spre casă,totuşi l-a întrebat.

" Fac bine ? "

" Tu,dragul meu băiat,nu poţi face decît bine.Răul nu ţi-a atins inima, Du- te şi mai dă o veste ca să ştiu cum ţi-e viaţa,cum ţi-e munca,cum ţi-e dragostea."

Şi-au îmbrăţişat cu tandreţe,poate cu înţelegerea vîrstei lui Filimon , poate cu elanul vîrstei lui Mohor.

" Drum bun !"

" Cu bine!Şi vă rog să-i spuneţi bunicului că-i cel bun bunic din lume şi că nepotul lui,nu-i cel mai rău copil din lume."

La vale ,nici drumul Golgotei n-ar fi fost greu , dar mite valea spre gară.Valiza uşurică,vioara uşurică,picioarele lui Mohor săltau ca o căprioară speriată,valea îşi încheia

pajiştea verde în pragul gării.

Clipele păreau lungi ca-n toate aşteptările,apoi trenul a soit în gară.Un nou şuier îi anunţa plecarea,dar aricît alerga şirul vagoanelor lui Mohor i se părea un melc cu gura mare,care ţipă ca să fie văzut..Dar nu era nevoie,~~xxxxx~~ că nu se vedea/nimeni pe cîmpurile toamnei învăluite în ceaţa dimineţii Totul i se pare frumos,dar un mecanism blocat nu-l poate trece de imaginea Cătinei.Imaginea ei se rostogoleşte şi-n dîra de fum a locomotivei,luînd drumuri hiperbolice neatinse decît de gînd.Vrea să scape,~~xxx~~ fuge cu mintea în altă parte,dar se întoarce,parcă martirizat c-a trădat o frîntură de timp,imaginea fiinţei.In el clocotea o imagine a sincerităţii,pe care o socotea legitimă,sub voalul convenţiei umane şi nici un sistem filozofic sau moral nu l-ar putea convinge,că locul lui e-n altă parte,în ţarcul larg,dilatat al modestiei.Era hotărît să schimbe totul.Si vorbire,şi purtare şi atitudine şi ,sigur,pretenţie.Vîrsta nu-l împiedeca să lupte cu avîntul acestor gînduri întîrziate.Iată,că o despărţire cu bănuieli ciudate i-a dat îndrăzneli dincolo de el şi mai ales de cumpţenia lui.Dar oricum într-o zi,peste cîţiva ani,va ajunge să fie cel de acum.Iar acest " acum" n- ar fi decît un pasaj dintr-o legendă gri,în care el s-a zbătut să fie mai mare,mai matur,mai curajos.Optsprezece ani nu-i de colo !E un buget ne devalorizat,nici măcar atunci cînd trece în melancolia unui regret.Ce să mai astepte ?Acasă cine ~~x~~ l-ar opri ? Akţii ?Robii unor teorii moştenite.Cătina ?Semnul întrebării se clatină uşor şi va cadea ca frunza toamna.Mohor se simţea grozav de bine.Pieptul se umflase ca în faţa unei lupte de neînlăturat,cu forţa unei bărbăţii în ciuda tuleielor de pe obraji.O gară:~~xxx~~ scurtă oprire.Nu s-a urcat şi nu a coborît nimeni:popas obligatoriu.Vagoanele au încremenit din marginea gării,pînă dincolo,unde o lizieră de copaci tineri trădează mîna ceferiştilor din partea locului. Totul tace,totul s-a oprit.Gîndurile lui Mohor aleargă pe străzile capitalei,~~xxxxxxxxx~~ pe unde speră s-o întîlnească pe Cătina.Locomotiva a dat semnalul unei mişcări,o clătinează dezagreabilă,apoi hai la drum!Un avion ar fi scurtat distanţa,dar de unde avion în satul aceka de munte ? Mohor sertariza gîndurile.Dacă porţi povara unor gînduri,care n-au răbdare nu te poţi ostraciza la depărtări greu de învins.Sigur,teoria aceasta e fără greş,căci rezidurile sentimentelor punctează cu precizie absolută.

Gara de nord.Călătorii coborîţi ,în mîini cu geamantane şi baloturi grele,traversează peronul ca un melc uriaş.Mohor se strecoară cu grabă spre primul telefon.Ce născocire mare e telefonul!Tonul şi apoi...şase numere pe cercul aparatului.Unu,doi,trei,patru,cinci,şase! Sună.Sună neobosit,cu insistenţă,chiar sălbatec.Nu răspunde nimeni... Violenţa soneriei l-a calmat.Nu e nimeni acasă.Unde s-o caute pe Cătina?Scoala e încă în vacanţă.Clio!O fisă îl va duce spre această încercare.O nouă sonerie,în altă tonalitate sbîrnîia în interiorul acela cunoscut lui.Nici un răspuns.Era ora sbîrnîitului în gol, ora cînd oamenii despică străzile,cutreeră oraşul,ca şi el dealtfel, doar că el are o chemare,o urgenţă,o neliniste care nu suportă o amînare.După zece sonerii lungi,care-i preluase nerăbdarea,Mohor a pus receptorul în furcă.Se despărţea greu de ultima lui speranţă şi nemai ştiind unde s-o caute pe aceea pentru care "sburase" de la munte,el se îndreptă spre casă.Poate aici,Cătina îi lăsase vreo urmă,un semn. Pe ce contase ea cînd i- a cerut prin Buică,un răspuns ?O mie de gînduri,o mie de întrebări şi tot atîtea răspunsuri,care-l încurajau,sau îl dezumflau. " Măi să fie!Totdeauna cînd doreşte ceva cu ardoare,nu se împlineşte...Viaţa are o sumedenie de tăipi pe care ţi le pune la o singură uşă..." Numai ghinioane.Dacă nu e nimeni acasă ce va face,că n-are cheea? Va sta pe stradă,prin preajma unui telefon,să mai încerce Poate o s-o găsească pe Cătina.

Cînd a ajuns acasă,Sofia l-a întîmpinat bucuroasă.

" Ai şi sosit băiatu' mamei ? Te -aşteptam peste două-trei zile cît mai ţine vacanţa."

" Am fost chemat."

Sofia ştia cam cine l-ar fi putut chema,de aceea nu a întrebat de cine.Tăherea ei l-a făcut pe Mohor să-şi continue mărturisirea.

" A sosit acolo Buică,dirijorul şi mi-a spus să viu."

" "Acolo, la bunicu'?"

" Da.Are nevoie de mine".

Sofia s-a mulţumit cu atît,apoi s-a bucurat că-şi vede copilul aproape bărbat.

" L-ai găsit pe domnul acesta de care vorbeşti ?"

" Viu direct de la gară,mamă.O să-l caut la vremea prînzului."

" Mihnea unde e ?A rămas la bunicul ?"

" Da.S-a-ndrăgostit de pădure.Vrea ~~să se facă~~ de fie/ ceva,la centrul forestier.Îi place."

" Să dea Dumnezeu.Tare s-ar bucura taică-său".

" Ce mai faci mamă ?Nu m-a căutat nimeni pe-acasă ? "

Sofia ştia că întrebările lui bruşte,erau de fapt cuibărite de cînd intrase în casă,dar îl privi cu dragoste,că-şi spunea ,de multe ori, că băiatul e un bărbăţel,care crede despre el,mai mult decît e.Dar nu supără pe nimeni această trecere de la adolescenţă spre primii paşi ai tinereţii crude.

" Nimeni, băiatul mamei."

o

o o

Pe la ora prînzului,Mohor era în parcul de lîngă blocul Cătinei.Din locul unde stătea aparent nepăsător,el cerceta staţia trolei buzului care venea dinspre oraş,dar şi staţia metroului.Legat de speranţa că " trebuie să apară!",orele au trecut cu această nădejde.Cînd a pierdut încrederea,pe scările rulante ale metroului a apărut Ana.Un pas,doi şi s-au privit.

" O aştepţi pe Cătina ? "

" Da."

" Cătina e la taică-său,la Braşov.Nu ştiai ? "

" Nu.Am fost la bunicu,la munte."

"Si domnişoara mea nu te-a informat ?"

Mohor a murmurat ceva ce semăna cu un nu discret,aproape nedescifrat.

"Are ea unele asemănări cu mine...dar mîine la ora 11 are repetiţie cu tînărul Buică,la Ateneu.Mai mult nu-ţi pot spune.Bună ziua!"

Mohor i-a răspuns mut,respectos,puţin îndatorat.Ana l-a recunoscut, i-a vorbit,i-a dat o informaţie şi n-a scăpat ocazia de-al aşeza între el şi Cătina,pe Buică.Dar dacă i-a spus toate acestea,înseamnă că Ana nu ştie de corespondenţa tăinuită,de scrisorile netrimise decît prin acelaşi Buică.Nu,nu ştia nimic şi bucuros ca-n faţa unei victori Mohor s-a îndreptat spre staţia troleibuzului,care-l va duce acasă ,

Cînd s-a urcat în troleibuz,el şi-a găsit un loc şi-a scos din servieta cea plină cu flori,scrisorile Cătinei.Le va reciti, va crede că e cu ea şi drumul îi va părea scurt ca-ntotdeauna,cînd au fost împreună.

A doua zi de la ora 1o,Mohor şedea în fundul sălii.Pe scena se adunau colegii, de a căror privire se ascundea în umbra necolindată de unul dintre eiToţi vorbeau,săreau,se agitau ca într-o scenă a unui teatru de păpuşi.Clima/tul acestei repetiţii îi părea lui Mohor o toamnă bogată în miresme.Intr-o zi,nu prea departe,el va deveni solist,sau viorist,simplu executant sub bagheta cuiva,într-o orhestră filarmonică.Atunci tptul i se va părea o permanentă primăvară.Repetiţii, spectacole,turnee,seară de seară sub lumina reflectoarelor şi răsplata apluzelor.Nu e un vis.Acesta îi va fi drumul...Cătina va fi cu el.Altfel cum ?

In scena luminată colegii din orhestră se agitau de parcă se credeau în curtea liceului.Din locul lui umbrit se socotea un spectator neştiut de " artiştii" în aşteptarea clipei de început.Mohor aştepta într-o linişte aflată într-o grădină cu eucalipiţi.Văzuse undeva o asemenea ilustrtată şi ima/ginea ei binefăcătoare i se supra/punea peste bătăile agitate ale inimii,de cîte ori căuta nelinişteei,antidotul.Deodată: stop!In scenă a apărut Cătina.Ce frumoasă e Cătina...Inima a pornit să bată pe toate undele fiinţei lui.Si unde e antidotul ?Unde-i grădina cu eucalipţi ?Turneul i- a priit.Arată minunat. Cum va sta ,la concert, în dreapta ei?Poate ar fi mai bine să plece uşurel, să iasă cu discreţia cu care a venit, în vîrful picioarelor aşa cum a ajuns neştiut,în fundul sălii.Aşa va face!Dar ce minunată e Cătina !Un reflector i se joacă în păr,pe ovalul obrajilor,pe vîrful nasului ei fin,cu liniile trase de un arhitect,care ştia să creioneze numai curbe şi o dată,aşa,dintr-o auto demonstrare ,vîrful creionului a mers drept,fără abateri.Ce frumoasă e Cătina...

" Copii,nu l-aţi văzut pe Mohor ? "

Mohor,ca un Icar pornit din vîrful muntelui ,plana sub bolta sălii. I se părea că e o pasăre uria/şă cu aripile larg deschise,care se ro-

teşte peste o grădină cu eucalipţi.Undeva,peste vîrfurile lor,copiii rîdeau.

" Linişte !..Nu l-aţi văzut pe Mohor ?"

Rîsetele au răsunat mai tare,mai tare de parcă întrebarea ar fi venit dintr-o pădure fermecată.

" De ce rîdeţi ? " a răsunat glasul mirat al Cătinei."e-i de rîs ?"

" Dar tu nu-l vezi Cătină ?E acolo,în fundul sălii...Te aşteaptă de mult ! "

Pendulul inimii a pornit de nebun,singur,fără să-l fi clătinat cineva.

" Mohor !"

Un salt peste rampa scenei şi cu paşi repezi Cătina a pornit să-l caute

Un salt din scaunul lui din ultimul rînd şi cu paşi rep/ezi al a pornit să-i iasă înainte.

" Răule , mi-ai lipsit !Eu,ţie,nu ? "

" Cătina...ai fost tot timpul cu mine."

S-au îmbrăţişat... Mai mult ca altădată.

In scenă " orhestra" a aplaudat.

In scenă copiii au rîs bucuroşi de parcă această dragoste era a lor... a fiecăruia.

o

o o

Inceput de an şcolar.

Miez de septembrie cu aromă de nucă proaspătă.

Fişiul toamnei,verde ca mătasea broaştei,trona peste oraşul lui Bucur,ciobănaşul,care din lîna oilor vîndute a ridicat o bisericuţă pe malul Dîmboviţei.Tineretul umplea armonia străzilor cu dezacordirile lor verbale,bucurii şi rîsete răsărite din iarba proaspătă a vîrstei.Conversaţiile la zi:Spectacolul liceului,dirijat de Viorel Buică,"Dublu concert " de Bach.Cele două viori,Cătina şi Mohor, care erau de mult îndrăgostiţi de această partitură a lui Johan Sebastian.

" Mohor ai citit scrisorile ?"

" De cîteva ori...Cătina ce-nseamnă Buică pentru tine ? "

" Un coleg.Dar pentru tin e ?"

" Un coleg,pe care l-am salvat în infern."

" Nu e ce crezi tu !"

" Să-l mut în Purgatoriu ? "

" Chiar mai sus.In Paradis ".

"Nu,c-ar fi prea ~~[illegible]~~ aproape de noi."

Si-au rîs ca-n zilele din trecut,cînd străbăteau drumul spre casă , cînd Cătina credea că Mohor locuieşte ,undeva,pe-aproape,nu în capătul celălalt al firului de troleibuz.Cînd a descoperit "minciuna" a zîmbit bucuroasă şi nu i-a spus decît,lăsîndu-i iluzia întreagă,l-a lăsat să fie vitea zul care înfrunte " balaurul cu numărul 84.~~Repetiţiile~~

Repetiţiile deveneau din ce în ce mai strînse,mai dense,iar soliştii,legătura dintre dirijor şi Bach "călcau" cu fidelitate această melodie care înconjura pămîn tul.

" Cu mare atenţie copii,îi îndemna Buică,nu uitaţi că aici,la noi acasă ,acest "dublu" a avut parte de două viori nemuritoare: Menuhin şi David Oistrah.Cred că le ştiţi discul pe dinafară."

Intradevăr pe dinafară,că împreună l-au ascultat de zeci de ori vibrînd şi notînd toate nuanţele care-i fermecau.Universul sonor al scriiturii lui Bach îi înfăşura,ca aburii unei căderi de apă din vîrful cascadei,ce dă viaţă bogată vegetaţiei din jur.

Seara ~~[illegible]~~ concertului ~~[illegible]~~ aproapea." Gălăgia " orhestrei scădea vizibil,emoţia intrase în locul veseliei şi chiar a bucuriei,dînd un freamăt ~~[illegible]~~ vizibil.Viorel Buică îi încuraja:" Incă puţin,încă puţin !" Si orele de repetiţie treceau,iar spiritul copiilor,solişti plus membrii orhestrei erau la unison ~~[illegible]~~ cu spiritul obosit de frumuseţe.Si au mers mai departe cu aceleaşi sentimente colorate,pînă în seara concertului.Atunci totul pălise.pentrucă lăuntric nimeni nu se eliberase.Un mic demon cuibărit,trăia în toată fiinţa lor.

Cătina şi Mohor priveau pe rînd prin "ochiul" din cortina de catifea, Işi comunicau pe rînd figurile "descoperite" în sală.In primul rînd Ana, într-o conversaţie cu vecina de pe fotoliul alăturat.

" Sigur că-i vorbeşte de mine.Azi e zi de laudă ."

" Tot e bine!

" Dar nu se pricepe.Aplauzele însă vor hotărî cum şi ce fel e arta mea!

o

o o

Final de septembrie.

Inserarea punctată de felinare îşi căuta marama nopţii.

Seara concertului.Sala Ateneului era plină şi un murmur umplea spaţiul.,

Dincolo de cortină,inimile instrumentiştilor suplimentau emoţia.Cătina şi Mohor de veghea "ochiul" din cortină,vizionau spectatorii.

" Mohor,în primul rînd de scaune familia Palanca."

" Si tatăl tău ?"

" Nu.El,cred că-i prin fundul sălii."

" De ce nu aici,în faţă ?"

" Tata a venit să mă vadă pe mine,iar ce-i din faţă au venit să fie ei văzuţi."

" Admiţînd teoria ta,te rog descoperă-i în ce loc sînt ai mei ".

" Nu-i văd. "

" Caută-i mai la grămadă.Oamenii modeşti au o teamă,care nu se numeşte tea mă".

" Sînt ,sigur,în sală ? "

" Cum altfel ?Eu sînt primul după ics generaţii suit pe-o scenă. Mama mi-a călcat hainele,tata mi-a cumpărat cravata.De-o săptămînă mă pregătesc pentru seara aceasta.Bunicul mi-a trimis vorbă c-o să mă vadă la televizorul de la primărie.Acolo o să se adune toţi copiii cu care am lucrat la serbarea lor."

" Vedetă !"

" La munte,dar aici..."

" Incă puţin şi vedem."

Cătina ,prin "ochiul" miraculos rula în minte o bobină a unui film din urmă cu ani.Ea era micuţă şi îndrăgostită de vioară.Nu pricepea toate cuvintele dintre Ana şi Adrian,dar bănuia că tata,după fiecare discuţie cu tonuri înalte,pleca la munte şi dura timp,pînă să apară acasă.Totdeauna părea vesel,mai ales faţă de ea. Pentru Ana avea o reţinere,parcă o teamă să n-o stîrnească ,căci Ana găsea cu talent vorbele cele mai jignitoare.După plecarea lui Adrian,ea îi explica cîtă dreptate

are,cîte suferinţi îndură,cît e de sacrificată şi alte cuvinte scoase din aceeaşi albie adjectivală.De cînd îl ştia pe Adrian,acesta tăcea.La început,în mintea ei de copil,socotea că tăcerea lui e un semn al unei vinovăţii,apoi o dată cu anii,cînd refrenul imputărilor se repeta fără modificări,Cătina a înţeles că Ana,în dorinţa cusurilor căutate , recurgea la amintiri destul de prăfuite.Si s-au iubit,şi-au devenit străini şi poate duşmani.Inima Cătinei bătea neliniştită.Clio,căreia arta i-a dat iluzii apoi,colegii artei şi-i fură iluziile,despuindu-o de frumuseţile închipuite.Pe Adrian şi-l închipuia undeva,în hol , preocupat în singurătetea,pe care n-o găsea nicăieri,nici acolo, în munţii lui care înjunghiau cerul.In faţa acestui concert,bucuria Cătinei era estompată de cei dragi ,fugari în cele patru puncte cardinale.Ana vorbea cu doamna de pe scaunul alăturat,O femee mai vîrstnică, cu aer de profesoară ieşită de mulţi ani la pensie,căreia,sigur,sigur de tot,Ana îi vorbea despre fiica ei,azi solistă în concertul lui Bach.In asemenea ocazii ,pe acest subiect care-i zgîndărea vanitatea,Ana pierdea fuga timpului,escalada ştacheta modestiei,crăionînd abil imaginea mamei,care a făcut sacrificii pentru fata şi vioara ei.Cătina a zîmbit.

" Ce-i de rîs acolo,Cătină ?"

" Rîd ca să nu plîng..."

" Ti s-a-ntîmplat tocmai azi,ceva ? "

" Nu tocmai azi..."

Glasul lui Viorel Buică îi aducea înapoi în scenă, ,la pupitrele lor.

" Acordajul, copii ! Vă rog acordajul..."

Acordajul e un ghem de sunete,căruia nu-i găseşti capătul,Pregătirea orhestrei stîrneşte undele emoţiei în toată sala.Un acordaj convenit alunecă printre spectatori,care care pune capăt oricărei conversaţii cu vecinul, cu cel din spate,sau din rîndul din faţă.Acordajul e o chemare la încetarea neastîmpărului în fotolii.Un gong,o aripă uriaşă îmbracă sala.O prezentatoare,prim contact cu asistenţa:

" Doamnleor şi domnilor,bună seara,că în în final de septembrie înserarea e mai grăbită.Elevii şi elevele liceului de muzică " George

Enescu " prezintă,pentru confirmarea talentului şi muncii lor,"Dublu concert " de Johann Sebastian Bach.Pentru elevii liceului nostru, cît şi pentru amatorii de scurte biografii,conducerea şcolii noastre mi- a încredinţat următoarea introducere.Johann Sebastian Bach s-a născut la Eisenach în 1685.Nu a fost un copil minune,dar prin munca şi modestia lui i-a întrecut pe toţi.Violonist la capela principelui de Wei/mar.Ceea ce-i aduce notorietatea e virtuozitatea lui la orgă.In turneele din marile oraşe e cunoscut şi căutat.In 1723 este numit director muzical la Leipzig.Peintr-o fuziune a stilului vechi,contrapunctic alăturate cu noile armonii,el reuşeşte un deosebit stil propriu.Spun cronicarii că la impresionanta bogăţie tehnică,el a alăturat o simplitate naturală ,o ingenuitate şi chiar"o naivitate încîntătoare".Bach a fost un constructor gigantic,un inventator melodic,polifonic,un artist profund,totdeauna în îndrăzneli logice." Bach,acest vifor trecut prin acel " bien tempéré " îşi iubeşte casa şi viaţa de familie,alături de cei douăzeci de copii,de la cele două neveste pe care le-a avut./Din tezaurul lui Johann Sebastian Bach,veţi asculta astă seară: " Dublu concert ".Asta înseamnă două viori,doi elevi şi o orhestră.Orhestea liceului ,ca şi solişti lui: Cătina Balancă şi Mohor Alincăi.Dirijor-Viorel Buică ."

Aplauze pînă ce dirijor a ridicat bagheta.Ordinea parcă oprise respiraţia.Frumuseţea melodică încremenise sala .Teama soliştilor trecuse rampa,transformîndu-se,în inimile celor de-acasă,într-o mîndrie,pe care ei o socoteau că li se cuvine.Era un fel de exploatare nevinovată,de care nu scapă nimeni,nici cei mai modeşti.Ana privea în jur,ca să fie privită. Ca să-i tempereze " măreţia",Clio ştia unde să " apese ".

" Fata are deja rodaj."

Ana nu i-a răspuns.

" Oare Adrian o fi în sală ? "

" Ce importanţă ar avea ? minimaliza Ana . "

" Cum ce importanţă ? E tatăl ei."

" Clio lasă-mă cu aceste formule burgheze.Mă întrerupi...Ce minunat cîntă fata mea !Numai băiatu' of,doamne !Se ţine scai,dar Cătina nu-i aruncă

nici o privire."

" Da,da..."

Si Clio,cu instictul răului îşi căuta cu discreţia cheile apartamentului,cheile duble,ce-au fost,nu de mult în servieta Cătinei.O ciudată lucidite o ridica învingătoare în faţa Anei,care se socotea oricînd o zeiţă fidelă proprie închipuirilor ei.Aşa a trăit,depozitînd zilele fără întoacere,într-un sertar imaginat.Acum,după aproape douăzeci de ani,lunga şi adînca durere era o alcătuire de idei,devenite filozofice,fiindcă durerea se estompase.Durerile transformate,au fost botezate în idei filozofice.Clio ştia că nu se mai pote face nimic ,că Ana avea o armură rece,care o despărţia de lume. Despotismul ei ascuns sub o broderie apretată o făcea să creadă că ţinuta impusă o va face şi pe Cătina,o fată frumoasă căptuşită cu o conştiiţă fugară. Frumuseţea e tărie, dar şi o slăbiciune.E o carie descoperită mai tîrziu,poate prea tîrziu,cînd micile slăbiciuni devin defecte greu de smuls din rădăcină.Clio îi privea pe cei doi solişti.Viorile lor se întreceau, apoi se completau,ca într_un tîrăsc,în care sentimentele lor dănţuiau ca doi ca sub cascada unei ape căutate.Se iubeau,se doreau ,se jucau sub soarele lui Bach,socotindu-l în clipele acelea,ca pe-un zeu al iubirii lor,un zeu dăruitor pentru ei.Bach le era şi confident,unul dintre aceia care ştie să tacă,care mai ştie că limbajul lui,necunoscut de mulţi,are în el ingredientele iubirii.Nu se vorbeşte.Privirile au rolul principal , iar copiii aceia din faţa orchestrei îşi comunică cu viorile,declaraţiile unor generaţii,care au trăit,au şoptit,au fost fericite comunicîndu-şi " sol,mi,sol,fa,re,do..." , crîmpeie,care şopteau înfăcărate:" te iubesc, te iubesc,te iubesc..." Dialogul celor doi solişti,gîndea Clio,e înţeles de toată asistenţa aceea activă,participantă,alunecînd fiecare pe-o pîrtie a imaginaţiei lui,dar oricum ar fi pornit spectatorii ajungeau la acelaşi refren,pecetluind frumuseţea unui setiment.

Cele două viori mergeau pe cărările lui Bach, sub grija lui Buică. Liniştea din sală era dominată de lumea din scenă. Toţi voiau să audă,să ştie,să nu piardă nici un crîmpei din visul acela în care a trăit Bach şi l-a lăsat testamentar pe

Cătina şi Mohor păreau o poezie cu rimă bogată,cu dorinţa înflorită, gata să spună totul,să răspîndească,ca un parfum cu esenţă tare.Viorile umpleau sala,şi spectatorii ei,că fără îndoială, fiecare şi-i închipuia că au în faţa lor o pereche de îndrăgostiţi ,punoscuţi din alte secole de Johann Sebastian Bach.Pentru ei a scris nemuritorul acest concert, pentru armonia sufletelor.Cine nu iubeşte nu se poate apropia de acest " Dublu...",decît dacă nu s-ar teme de o trădare vizibilă,ca pumnul pe ochi.Partiturile rămîn reci,mute,inerte,în chinuri ascuţite,nepăsătoare, dar moliciunea inimii pune în mişcare universul lor melodic.Ţinuta lor încînta ochii spectatorilor.O cît de mică deviere era corectată discret,că amîndoi se căutau cu coada ochiului,pentru ca să nu lase loc de clevetală,fie ea oricît de ciripită.Şi-apoi nu dorea ca în această primă apariţie,să fie loc de altceva decît de cuvinte bune.Zeci de perechi de ochi ,în lumina acelor sori ,măsurau şi cîntăreau emoţiile voalate ale tinerilor solişti.Soliştii umblau cu viorile lor,ca avarii ce-şi păzesc comoa/racomoara lor tăinuită , fără să ştie c-o cunoaşte toată lumea.Spectatori cufundaţi în penumbră le trimeteau sute de priviri,de raze care le paralizau mîinile,arcuşurile,sufletele,partitura cu zeci de note sprijinite de aracii verticali. Viorel Buică,ca un împiegat salvator îi ducea pe drumul lui Bach,pe poteca lui de geniu.Cătina simţea că-i pe-o cale/cu flori şi se străduia să ajungă la capătul itinerariului,cunoscut dar niciodată atît de călcat ca astăzi,iar Mohor,sfios ca în faţa unei încrengături,parcă de ne răzbit.Viorel Buică la simţea spaima şi la arunca tot timpul zîmbete de curaj şi îndemn.Parcă le spunea că-i bine,că numai e mult,pînă la clipa cînd vor putea respira,în aplauzele sălii,cînd vor fi siguri că au urcat o treaptă nevăzută şi cînd bucuria îi va scoate din gînd c-au jucat un rol secundar.Cătina îşi va spune:"Mama va trage concluziile...Nimeni nu-i va potoli laudele ei adjectivale...A,fetiţa mea,deşi are simţul...-aici îi va lipsi cuvîntul potrivit - munca iîa echilibrat restul".Care rest,ar fi vrut s-o întrebe Cătina,dar răspunsurile Anei,răstite i-au luat totdeauna curajul.Nu curajul întrebării,ci curajul de-a auzi răspunsul.Totul va fi recompensat de vorbele

lui Adrian.El are înţelepciunea de-a fi de acord,cu tot ce merge înainte,în afara unei legi imobile,care nu stabileşte savant că n-ar mai exista în cosmos şi alte lumi civilizate.Adrian,care cercetează cosmosul,cu puterea unui credincios ştie că nimic nu-i stabilit în lumea aceasta,într-o perpetuă mişcare.

Mohor simţea tăria Cătinei,deşi inima ei bătea ca-ntr-o poată de fier. Dar ea a mai cîntat pe scenă,în săli ticsite,în lumina arzătoare a reflectoarelor,Iar el ?Luat de spaima gîndurilor,notele depe portativ jucau ca bilele negre într-o cutioară transparentă.O frîntură dintr-o clipă,cei doi solişti s-au privit.Cătina i-a surîs şi lumea nestatornică,valuri pe-o mare agitată,s-a încorsetat într-un linişte de fagure,în care albinele au plecat într-o grădină îndepărtată.Surîsul Cătinei i-a dat puteri.In faţa lui,în primul rînd, confortabil aşezată,Ana asculta,sorbind cu aviditatea unui cunoscător.Părea statuară,dar neclintirea ei era mai mult pentru restul asistenţei,decît pentru cei de pe scenă.Bach era prefaţa care o integra într-o lume deslipită de pămînt.O lume care plutea spre albastrul unui cer necunoscut.Si Ana nu-l cunoştea,nu-l visa,dar acum Cătina o trăgea spre înalturi,poate spre nicăieri .

Sofia şi Ion priveau de undeva,din mijlocul sălii."Sigur, - îşi spunea mama - pe celălalt,pe Mihnea nu l-am putut ajuta cît trebuie.Rostul meu era mai mare decît amcrezut.Dacă-l duceam pe-un drum drept,răsplăteam bunătatea omului de lîngă ea."

" Cum e Ioane ? "

" Bun băiat avem în casa." şi privirile nu i se deslipeau de pe Mohor."Zicea el cîte zicea,dar o sală plină de mai pricepuţi ca ei,aplaudă şi nu degeaba."

" Iţi place ?"

" Imi place,doar e feciorul meu. "

Apoi şoaptele lor s-au stins în tăcerea din care venise.In scenă viorile se frîngînau,se înfruntau,se întrecea într-o luptă de frumuseţi armonice.Un răgaz de o clipă,în care cei doi şi-s-au săgetat cu toată dragostea uitînd de tot şi de toţi ,din jurul lor.In mintea răsuna ca sub o boltă de piatră numele lui

./.

de-o clipă,în care cei doi s-au săgetata cu toată dragostea,uitînd de tot şi de toţi din jurul l=r.In mintea răsuna ca sub o boltă de piatr numele

ei...Cătina !..Saskia !..Iris !..Toate gîndurile lui se împleteau cu armoniile şi scriitura lui Bach.Vioara Cătinei întreba,îl gonea şi îl aducea aproape,ca o stîncă ce-şi cheamă valul,ca un reflux ce-şi adună braţele de apă.

o

o o

In noaptea aceea,somnul le-a ocolit casa.Marile emoţii au două feţe una te-mbracă în faldurile bucuriei,iar cealaltă,ca un burghiu,se răsuceşte ca o moară de apă.Dimineaţa vine agale,toate întîmplările obişnuite împiedică şi drumul pînă la liceu pare prea lung.Cum a trecut de poarta şcolii,Mohor a auzit gălăgia "roiului" venit dinspre cancelarie.

" V-aţi vorbit fără să-mi spuneţi ," le-a glăsuit Mohor chiar din cadrul uşii,

" Surprizele ţin pînă-n ultimul moment,tinere Bach."

" Acum,că şti,treci în rîndurile noastre,c-o aşteptăm pe domnişoara Bach ."

Mohor s-a prins imediat în jocul celorlalţi,mai ales că va fi unul dintre cei,care-i va ieşi înainteVa fi într-a devăr un moment salvator prezenţa colegilor.De-asea/ră s-a tot gîndit cum va fi în această dimineaţă.cum se va comporta,ce-i va spune,ce vorbe potrivite să caute ?Surpriza i-a rezolvat totul,sau aproape totul,căci va veni şi clipa cînd vor fi doar ei,faţă-n faţă.Si-atunci ce cuvinte îi vor veni pe buze.Cuvintele trebuie căutate de teama de-a tălmăci gîndurile lui mereu a ltele,dar de fapt aceleaşi.O clipă Mohor a încercat să se stăpînească,să pară un coleg ca toţi colegii,meşteri în farse,meşteri în obrăznicii, şi aproape meşteri în epigrame.Clipa întîlnirii era plină de semne de întrebare.

" Atenţie fetele de serviciu!Trataţie e în felul următor: bomboanele la început,urmate de pepsi şi mai tîrziu,cam după o oră şi jumătate,băieţii oferă pateurile.La cerere ,apă.Dacă ceasornicele ajung spre ora prînzului oferim convrigi."

Aplauzele erau acordul pentru deosebitul menu.

" Am o întrebare".

" Spune-o Musculiţă !"

" Epigrame se pot face ? "

" Numai inspirate! "

" Eee ! Dacă umblaţi cu încuietori...mersi !"

Cînd uşa s-a întredeschis,un "ura" a umplut cancelaria.Inima lui Mohor a zvîcnit degeaba.Noul candidat la pateuri şi covrigi era Viorel Buică.

" După dumnezeeştile pagini ale lui Bach,adunarea voastră la poarta raiului face cît un paşaport cu toate vizele lumii ."

Aplauzele elevilor era un ecou armonic,o adeziune la divinul Johann Sebastian,cît şi la paşaportul,care uşura visul de cutreierători pe meridiane şi paralele.

" Sîntem toţi ?.."

" Parcă!"

" Dar Cătina unde e ?"

" Aici ,domnule dirijor"-îi spuse Cătina ,din cadrul uşii.

După sărbătorirea la care au luat parte şi toate profesoarele liceului,copiii s-au risipit pe străzile oraşului,fiecare cu o mulţumire,care-i făcea să se angajeze pentru concertul viitor,spectacol în care va intra trei compozitori,recomandaţi cu insistenţă de profesoara Cornelia Runcu.Ea propunea muzica lirică de la sfîrşitul secolului al XIX şi reprezentanţii acestui final,P. Charles François Gounod,cel îndrăgodtit de Mozart,de Glück,de Schumann şi de Berlioz.Prima lui lucrare mai importantă este o Messă solemnă care e rep/artizată drept studiu Cătinei şi lui Mohor.

" Aţi început împreună duceţi acea stă dulce povară,mai departe"

Incurajarea venea din partea profesoarei Runcu,care-i privea cu dragoste,de multă vreme.Apoi conversaţiile au fost duse pe diverse teme,pomenindu-se numele unor compozitori de neuitat.Léo Delibes cu fermecătoarea lui Coppelia, Jules Massenet cu neuitata lui Manon.De la el,alte glasuri au propus pe George Bizet,a/le cărui melodii pătrunseseră în spiritul marelui public şi despre care se spunea că e un Wagner al latinităţii.Aici,la capitolul Bizet au fost multe propuneri.Arleziana,ca şi capodopera Carmen nu puteau fi ocolite.Propunerile au rămas în dezbatere şi pe la vremea prînzului elevii au plecat spre case,cu speranţa că alegerea melodiilor se va face cu mare grije.

" Ne-am încurcat în compozitori !"

" Ce moştenire minunată ! "

" Hei,Cătina !..Mohor !..Aţi plecat ?

" Cred că ei au şi început studiul ".

Drumul pînă acasă a avut casubiect turneul Cătinei şi toate amănuntele viorii,care se bucura că fiind că-i atît de apropiată de ureche, "glăsuia intim" greul şi mai greul compozitorului.

" Dar bucurii n-au fost ?"

" Bucuriile spunea Cătina, le simţeam eu.Cred că o asemenea răsplată are fiecare truditor,de la cel ce a căutat în urma lui muzica şi pînă astăzi ".

Şi povestirea Cătinei a umplut spaţiul dintre şcoală şi staţia metroului,pînă acolo unde Cătina îşi legăna visele. In grădiniţa, regăsită şi ea,în toate culorile lui octombrie gîndurile " de mîine" căpătau forme concrete,pla/nuri,viitoa/re studii cu program,proiecte şi jurăminte,pe care ştiau că le vor călca amîndoi,tot căutîndu-se. Dar făgăduiala era atît de frumoasă,că n-o puteau ciunti cu diverse întrebări,piedici fără rost în elanul lor.Pe banca din parcul de lîngă casă,Mohor o privia cu discreţie.O găsea schimbată.Ii dispăruseră mici amănunte ale chipului,amănunte care-i dădeau un farmec copilăresc.Oare o absenţă de cîteva săptămîni puteau să suprime o candoare,încă sub umbreluţa adolescenţei ?Cătina nu mai era copilul de eri,fiindcă eri plecase pe drumuri necunoscute.Azi, ea îi părea altfel.Parcă semăna mai bine cu Ana,o apropia ,o ghicea i de undeşi tra/ge rădăcinile eterice,o semeţie greu perceptibilă,ceva nu lesne/ de definit,constatări pe care clipa de răgaz îl făcea să adune,să scadă,cît de mult se apropia de Ana.Gîndul infiltrat pe furiş,ca toa/te tainele l-a speriat.Această analiză în bucuria revederii nu-l putea face să n-o admire, ca în prima zi cînd a văzut-o la liceu,cînd ea vorbea cu o colegă, suspectînd-i pe sub gene privirile lui căutătoare.

" Cătină,iarna nu-i prea departe ".

" Dar ce-ţi veni aşa de-odată ?"

" Soarele acesta minunat mă duce spre o Siberie nedorită."

" Dacă suferi, un antidot.In loc s-o aşteptăm cu căciula-n cap,mai lesne e să ne ducem noi la ea."

" Saradă !"

" Nu-i de loc şaradă,domnule violonist.I-am făgăduit lui Adrian că-n vacanţa de iarnă viu să-i văd comoa/ra înecată în nămeţi.Tu vi cu mine.Vrei ?"

" Tot ce-i legat de tine e legat şi de mine".

" Bravo ! O să-i scriu tatii.Are loc şi pentru noi,are schiuri în plus,iar zăpada n-o să-i lipsească."

" Cînd plecăm ?"

" In preajma lui 1990."

" Crăciunul deci,aici în vale,iar Noul An ..."

" Sus în deal ! "

" Dar cum vei scăpa de-acasă ?Nu-i treabă uşoară.Intrebări,suspiciuni,interogatorii,o întreagă fişă personală.Este ?.."

" Tu,Mohor îl vezi pe Moş Crăciun în negru.Am şi un plan .Facem Anul Nou în Braşov împreună cu Adrian.Vom bea şampanie şi vom dansa Lombada.Stii ce-i asta ?..Nu-i nimic,totul se învaţă."

" Cum ai spus ? "

" L a m b a d a ! "

" Frumos. Asta o rezolvăm noi,dar cum facem cu plecarea ? "

" Facem !Trenul ne vine într-ajutor ! "

" Cătina ai haz ."

" Dar mai am şi idei suplimentare ."

" Mă sperii !"

" Poate nu vrei să mergi cu mine."

" Turneul te-a obişnuit şi singură ? "

" Atunci fără opoziţii !De Crăciun mergem la biserică.E undeva aproape o bisericuţă,unde vin toţi enoria şii din cartier.Mergem şi noi...E vremea şi noi/ să ştim ceva mai mult ."

" Dar...

" Fără comentarii,drăguţule !"

" N-am făcut nici un comentariu."

! O propoziţiune care-ncepe cu un "dar"...nu poate face altceva decît o contra propunere.La "Dublu" conduc eu şi răspunzi tu,aicia..."

" Conduci tu şi răspund eu !

Si au rîs ca în faţa unei glume picate de undeva din lumea lor tînără,proaspătă,din lumea lor de dragoste nescuturată de rouă.Cu toată buna dispoziţie,lui Mohor i-a rămas în ochi o privire întrebătoare,

pe care Cătina încerca s-o evite.Stia că Mohor are toate reţinerele din lume,că sfiala lui, evidentă ca pumnul pe ochi,e greu de înlăturat.Timiditatea avea ceva din fluiditatea sîngelui,care-i îmbujora obrajii,din te miri ce.

" Ti-am dat probleme ?"îl întrebă Cătina,mîngîindu-i mîna.Dar ele sînt oricînd în jurul nostru.Ele ne susţin, ele ne înverşunează,ele ne dau tărie. Te găsesc cam trist,dragul meu.Oricît ai zîmbi,nu mă poţi înşela,nu numai pe mine,pe oricine.Ai motive ascunse,care-ţi turbură viaţa ?"

" Imi pui o întrebare din capitolul dezmeticire.Toată lumea mă iubeşte,bine înţeles,afară de tine ."

" Aşa crezi tu ?Bine,atunci vom da toate înţelesurile în prima seară cînd vom merge la bisericuţa, din poveşti.

Pauza şi-a făcut culcuş de toamnă.Gîndurile au zburat peste firele trolei - buzului,peste clădirile înalte,peste tot ce le-ar fi putut sta în cale în întinsul aripilor lor.Amîndoi însă,erau bucuroşi că îşi colindau domeniul fără hotare, că viorile,ca doi martori osteniţi,tăceau în cutii, paturi pe măsură, şi credeau ca şi ele că viaţa e un cadril fulguitor .

" Pînă anul viitor ,ehe, consumăm un arcuş".

" Dar Clio,minunata Clio, ce mai face ?"

" M-a-ntrebat de tine. Asta-i un sudces sigur."

" Catină eu cred că ea e dintr-o altă familie.Cred că n-are probleme grave."

" Are,dragul meu,are ?Dar e o artistă pe drumul perfecţionării,pentrucă ea totdeauna cîntă.Pentru fiecare suferinţă,cîntă."

" Dar niciodată aceeaşi !"

' Bine-nţeles,pentru că şi suferinţele se deosebesc,ca şi ariile pe care le fredonează.Opereta e un domeniu,cu fel de fel întîmplări comice,sau cu amărăciuni".

' Ariile acestea are Opereta gata sertarizate.Le găseşte cu ochii-nchişi. Dar ea mai cîntă ?"

Cîntă tot sperînd c-o să dea "lovitura ".Dar,"bomba" ei,nu explodează" In schimb explodează ea.Cît timp va spera ? "

Pînă va îmbătrîni,căci o dată cu ea vine acel " uitat de vreme" , cînd speranţele ruginesc,cînd cel mai drăguţ vis ţi se arată ca o naivi-

tate/ătăcită în vreun buzunar."

" Nu arată..."

" Are pudoarea celui înfrînt.Să mergem într-o zi la ea.Să-i facem o vizită de consolare."

" Nu primeşte sfaturi,sau speranţe .Clio spune cu mult haz, că pe fundul sacului cu /sperante ,mai e ceva.Pînă atunci trăieşte crucificată şi cu zîmbetul pe faţă."

" Cît arată ceasul,Cătino ?"

" Ceasul arată ora Anei .E vreamea cînd trebuie să apară ? "

" Cînd sînt cu tine,uit că vremea trece".

" Si eu...

" Aş vrea să ţin vremea-n loc ".

o o

Acasă,Sofia i-a spus lui Mohor că Mihnea s-a întors . S-a plictisit acolo în munte.Muncă grea, muncă disciplinată,trezirea în zori,somnul pe apucate,hrana cam aceeaşi,monotonă.Nici nu ştia ce să-i spună lui Ion , care suferea pentru acest băiat,căruia îi pleca/ mintea,ca vrăbiile din cuibul de sub streaşină.Tonul amar al mamei,îl făcu pe Mohor să-şi lase gîndurile şi planurile făcute în compania Cătinei.Dăduse de-o altă lume,de care începuse ,mai de mult,să-i fie milă.Mai ales de Sofia,care n-avusese parte de-un moment de fericire.Sau poate Ion îi apăra fiinţa de acest nenoroc,care vine ca ploaia de toamnă şi pleacă atunci cînd viaţa te-a obosit,de nu-ţi mai ridici fruntea din ţărînă.Pleacă atunci cînd refuzi orice dar al vieţ/ii. Dar al vieţii...S igur că acest dar e dragostea găsită greu.Acum ,Mohor o înţelegea mai bine,sau mai exact,el pricepea că viaţa are un rost ce nu poate fi păcălit.

" Mamă,poate că Mihnea a prins gustul muncii.Oricare ar fi el.Totul e să se gîndească,că altfel nu se poate !Fără acest echilibru ca va face,ce va deveni ?"

Tăcerea a ţinut loc de răspuns.

Pînă seara tîrziu,Mohor,el a studiat Marea Messă în Do a lui Mozart.Această lucrare i-o făcea prezentă pe Cătina Zburau/din lumea lor,ca păsările călătoare spre ţărmuri cunoscute numai de ele şi,care ştiau că la capătul drumului vor găsi,drept răsplată o insulă a fericirii.

Pe înserate luna intrase pe fereastră,poleind încăperea. Lui Mohor ,viciat de neliniște i se părea un semn bun,sosit de unde nu știa nimic,sau a proape nimic.Raza luneca peste lucrurile din bucătărie,peste vioară. Raza de aur își plimba lanterna ei magică,transportîndu-l pe Mohor în aura unui reflector.Poate reflectorul din sala Ateneului , poate lumina puternică din gările unde a popsit la întoarcerea de la munte. Singură tatea îl proiecta în timp.Totul i se părea un vis cu ochii deschiși, un început,care-l lega și mai mult de Cătina.Ea e mai optimistă,mai curajoasă,gata în orice moment să se avînte.Ea face parte din grupa celor ce cîștigă.Viața îi place curajoșii,ei sînt aleșii și fără-ndoială cei care opresc norocul ivit în cale,că norocul e un infanterist convins,pedestru ca să poată atinge în treacăt urmele lacrimilor.Acasă,în mijlocul celor care l-au crescut, e liniște.Oamenii lui sînt mîraie,care se adună, în tăcere privindu-l, ca pe unul care a rupt colacul familiei.In mintea lor,Mohor e socotit din altă plămadă,un copil al altcuiva dat ei,Sofiei,în păstrare.

Cînd a reușit să alunge gîndurile,cînd umbletul neliniștei a obosit,cînd el și-a dat seama că s-a refugiat aici pentru studiul Mai Mozart, pentru acea Messă a viitorului concert,atunci și-a luat vioara,și-a pus pe pupitru partitura și nu a mai vrut să știe de altceva.Pentru drumul ales,îi trebuie muncă fără întrerupere.Clipele treceau,ca o apă calmă,din care se aude numai clipocitul.Căutînd acel ocean de liniște,Mohor a alergat prin hăuri zgomotoase,prin halouri sonore și vîrtejuri,pînă ce-a pierdut drumul.Cînd a obosit,o vioară solitară l-a înfășurat în liniștea ei.Mozart l-a cuprins în brațele lui divine .

o

o o

Cătina studia.

" Nu știu de ce,spuse Ana,dar cîntecul tău sună straniu. "

" Mozart . "

" Sună ciudat.Cum se numește ? "

" Marea Messă în Do minor ".

" Sper c-o vei cînta singură și nu cu colegul acela fără importanță ."

" Dacă-i fără importanţă,ce te supără ? "

" Mă supără că-i lîngă tine !"

Cătina şi-a reluat studiul.N-avea nici un răspuns.Cînta,deşi ar fi vrut să plîngă.Dar nu!Sclipirile lui geniale nu trebuie întrerupte.Cînd l-ai întîlnit prima dată,ea cîntase un oratoriu,pe care Mozart îl compusese ,copil fiind.

" Mamă eu nu sînt Mozart,ca să uimesc ".

" Poate mai tîrziu."

" Acum e prea tîrziu ".

" Nu se ştie.Nu mai avem princi/pi şi papi,ca să te decoreze."

" Si nici Marea Curte de la Neapole,unde auditorii,la un concert de clavecin i-au scos din deget inelul,socotindu-l fermecat."

Ana rîde amuzată de această naivitate a unei clase la timpul trecut. Amuzamentul schimbă climatul,de care Cătina profită făcîndu-i confidenţe.

" Mamă,noi,mai mulţi din şcoală ne-am vorbit să mergem de Crăciun la biserică.Va fi o noapte frumoasă şi n-o să ştie nimeni.Nu crezi ?"

Clipe de tăcere au inundat casa.Ana îşi privea fata,care încetase de mult să fie o copilă ascultătoare,fără drept la replică,dar mite de a emite idei.

" Dar de unde ţi-a venit o asemenea idee ?"

" Vehiculează prin liceu."

" Nu te-am auzit vorbind niciodată despre această idee. E nouă ! "

" Ba nu e nouă,mamă.Are două mii de ani ."

Ana ,tăcută,a intrat în cealaltă cameră.Ceva i se părea în neregulă,ceva ce o apropia pe fată/de Adrian,care cu acelaşi calm apăra poziţiile încă necucerite.

" Ne mai gîndim...mai vorbim...Mai e destulă vreme pînă atunci.Acum rolul principal îl joacă Mozart .Nu crezi ? "

Nici un răpsuns.Arcuşul Cătinei alerga pe drumul plin de strălucire,lăsat de neliniştea lui Mozart."Rolul principal"...Dar el va juca totdeauna acest rol fără de pereche.

o.o.o

Octombrie...

Cei doi,Cătina şi Mohor,s-au plimbat în soare.

Clipe lungi de toamnă păsuită,de cine ştie cine, pentru dragostea lor,pentru viorile lor cu farmecul lui Mozart,Bach,Beethoven...

o.o

Noiembrie...

Cei doi,Cătina şi Mohor,s-au plimbat prin ploaie.

Clipe lungi de toamnă tîrzie,care prevestea albul iernii.

Dar cui îi păsa de "avertismentul" alb/,cînd ei colindau oraşul ţinîndu-se de mînă ? Si-apoi pînă la zilele fularelor şi a cizmelor colorate mai aveau în mîini frunzele verzi.

o.o

Decembrie...

Fulgii de zăpadă:puţini,răsleţi, fără pretenţii că vor aşterne un covor.

o.o

" Mohor cred că n-ai uitat ce ne-am propus să facemde Crăciun".

"Da, sigur,dacă vrei tu..."

" Ti-e teamă !"

" Nu Cătină, dar n-am făcut niciodată aşa ceva ".

Cătina a rîs.

" De fapt,ştiam de mult, că eşti un fricos.Frica/ ta poate fi o temă muzicală."

" Rîzi de mine ,dar dacă vor urmări,prima supărare va fi în familie.N-aş vrea s-o supăr pe mama şi nici pe tata.Ei au destule amărăciuni cu fratele meu ".

" Dramă într-un act şi patru personaje ".

Mohor a rîs,dorind să minimalizeze impresia.

o.o

Veştile dinspre Timişoara puneau zeci de întrebări.In drumul lor spre casă vorbeau ,fără să aibe vreo certitudine că la Timişoara se moare. Mor copii,mor tineri,mor părinţi.Ziarele nu dădeau vreo informaţie.Totul e bine,liniştea a intrat în fiecare suflet.La liceu elevii vorbeau despre un masacru făcut în oraşul florilor,în cetatea traversa-

sată de Bega.Fiecare zi devenea mai alarmantă.Se vorbea de gloanţe,de tancuri,de morţi în piaţa oraşului.Cine a tras în inima copiilor ? De necrezut!..O spaimă, ca o nălucă/, trecea printre oameni,venea dinspre Timişoara,cuprinzînd ca un arc în culori oraşele patriei.

" Mohor am auzit că şi la Arad...Ca mîine şi..."

Mohor era palid,dar în ochi avea o strălucire ciudată,ceva nedefinit,o fixitate.

" Ti-e frică ?"

" Nu.Mi-e milă...Acolo sînt fete şi băieţi de vîrsta noastră."

" Ti-a spus cineva ?"

" Vuietul care a ajuns pînă aici e al unor fiinţe puternice".

Zilele treceau în aşteptarea veştilor care să pună capăt umbrelor ce alergau tăcute pe străzi. Cătina şi Mohor mergeau în tăcere.Rare priviri,rare vorbe întîmplătoare.Nu se vorbea de Timişoara,nu,nu se ştie cine e în urma lor,cine e înainte.Teama intrase în sînge şi umbla prin fiecare celulă,osmotică,fioroasă,fără oprelişte.

" Mohor,azi mama mi-a spus să rămîn acasă.Dar nu te puteam lăsa fără vreo veste.Mîine nu ştiu cum o să fie."

" Mîine viu să te iau".

" Nu e bine.Mama de-abia aşteaptă să găsească un vinovat.Tata sună din Braşov,în fiecare zi.Spune că atmosfera e încărcată."

" Acolo,c-a mai fost !"

" Cătino,mîine dimineaţă sînt în grădiniţa noastră.Te aştept."

" Dar pînă la mine e distanţă mare!/ Dacă izbucneşte ceva .?"

" Ce să izbucnească ?Inima oraşului e Televiziunea.O să ne spună cît de cît Si-atunci..."

" Si-atunci ce ? "

" Cel puţin să fiu aproape de tine."

" Dragul meu..."

o

o o

Decembrie cel fără de zăpadă arăta în calendar ziua de 21.Cînd a coborît,Cătina l-a văzut pe Mohor,care o privea cu un aer de satisfacţie .

" Iată-mă !Cum ai scăpat ? "

" Mama a plecat de mult.A fost chemată la gazetă.Se pare că se întîmplă lucruri ciudate.Tata nu a sunat aseară.Am încercat eu pînă noaptea tîrziu dar n-am obţinut legătura ."

" In aer miroase a praf de puşcă.Eu zic,Cătină să rămîi acasă."

" Fricosu' rămîne fricos.Dragul meu iepure,direcţia centru. Ne lămurim noi repede,ce naiba,că sîntem solişti."

" La liceu,nu la revoluţii ".

" Uite troleibuzu'.Hai repede!Ţiorile ne cam încurcă ! Nu ?"

" Cum se ne-ncurce ?Doar nu-i manifestaţie cu gloanţe ! "

Cînd s-au urcat în troleibuz,o femee le-a spus1" E dăndănaie mare-n oraş.Dacă n-aveţi treabă,întorceţi-vă !" Manipulantul a strigat pentru toată lumea care-a urcat:" La Moşilor întoarce !"

" Mohor de la Moşilor mergem pe jos,dar mergem !"

" Da,da !".a răspuns el,aproape automat,

Pe străzi ,forfota marca întîmplări neobişnuite.Cei din troleibuz erau cu ochii pe ferestrele prăfuite.Comentariile se suprapuneau, fiecare căutînd să dea impresia unui om informat:" Războelul tinerilor!". "Răzbel cu arme ?" " Cu..." " Doamne fereşte ! "A/poi liniştea a pus stăpînire pe toate gîndurile ,pe toate vorbele,pe spaimele intrate cu uşurinţă în firea omului." Ce-o fi Doamne ?"" Doar n-o să tragă-n nişte copii !" " DUmnezeule-doamne !" La Foişorul de foc,troleibuzul a fost deviat,iar călătorii derutaţi.Cătina şi Mohor au pornit grăbiţi de-a lungul bulevardului,spre centru de unde un vuiet prevestitor cuprinsese văzduhul." Nu-i a bine !" "Nu-i,nu-i,nu-i..." Mohor,acasă nu spunem nici o vorbă!"" La tine ar ieşi cu vorbe... " " Nu numai,dar vinovatul ai fi tu, tocmai tu cel prudent."Si Cătina a rîs de parcă în drum, înaintea ei n-ar fi o vîltoare ce gonea lumea spre străzi mai liniştite.

In faţa Teatrului Naţional,puhoi de tineri,un torent pornit dinspre clădirea Universităţii se revărsa spre bulevardul Bălcescu.Glasuri nearmonizate, scandau cu tărie:" Eri în Timişoara,azi în toa tă ţara !" Jos teroarea !" Jos Ceauşescu !" In clipa aceea cerul celor doi copii a căpătat culori spectrale,ameţitoare,care deschideau o poartă nevăzu

tă, spre care se îndreptau corăbiile tinerilor, corăbii cu pînze înălţate, pe care scria:" Jos călăul". In puritatea lor sufletească, uimirea avea loc cît un hangar. Nu au auzit niciodată un strigăt atît de puternic, atît de curajos, pe faţă, impetuos, ca în faţa unei victorii ." Veniţi cu noi ! Veniţi cu noi !" strigau tinerii din " fluviul uman, care se mişca cu toate că uniforme, şi tancuri, cu arme de foc formau o barieră de moarte." Veniţi cu noi !..Veniţi cu noi ! " Si Cătina cu Mohor au intrat în rîndurile entuziaste ale armatei de mii şi mii de inimi. " De unde sînteţi ? " " De la Liceul George Enescu "." Noi sîntem de la Drept, de-ai lui Demostene şi Cicerone şi mergem împotriva lui Catilina !" " Hei, voi doi de la muzică pregătiţi-i lui Catilina un recviem!" " Recviem de Mozart ?" " Nu, că nu-l merită !" " De oricare, numai să fie ! ""Jos tiranul ! ..Jos tiranul ! "

Tancurile aşezate de-acum formau un mal de netrecut. "Oştenii din războiul mîinilor goale "nu se dădeau învinşi. Inunda seră străzile alăturate, drumurile ce duceau spre cuibul terorii. Vîrsta le dădea puteri nebănuite, nesondate, care izbucneau, gheizere ce înţeţoşau înserarea, pe care nimeni n-o văzuse cum cobora peste acest " război al mîinilor goale ".

" Mohor stai! Nu mă lăsa singură !"

" Nu te las Cătină !..Vino !Trebuie s-ajungem în Piaţa Palatului Jos dictatorul!.."

Cătina a încercat să străpungă rîndul din faţă, dar înaintarea întregii coloane îngreuna şi mai mult orice mişcare. Se făcuse întuneric. Vuietul crescuse, iar noaptea era brăzdată de tunete şi trasoare.

" Mohor !..Unde eşti Mohor ? "

Scandarea studenţilor acoperea strigătele Cătinei. Peste ele, gloanţele sfîşiau noaptea, strigătele, sîngele celor căzuţi şi lacrimile celor neînfrînţi de nici o teamă, de nici o urgie .

" Mohor !..Unde eşti Mohor ?..Mohooor !"

Zadarnic îl striga.

Mohor era departe.

Acolo unde glasul ei numai pătrunde.

Acolo unde dragostea lui nu mai aude .

Ura pe şenile puternice călca iarba tinereţii.Sîngele clocotit de libertatea dorită înduioşa pietrele din drum.Ura,marea ură punea zăbranic de-ntuneric peste vorbele de iubire,peste poemele anilor din primăvară.

" Mohooor !.."

Urgia oamenilor cutremura pămîn/tul,culca în veşnicie florile ce-l făceau fără pereche în imensitatea cosmică,pîrjolea mlădiţele care mîine trebuia să ducă pe umeri,globul acesta alba stru.

" Mohooor !."

Cătina a rămas cu ochii pironiţi în noapte.

Mergea dusă de fluviul omenesc din jurul ei.

Era singură şi şi teama o împrejmuia ca noaptea.

Pierduse vioara undeva,numai ştia unde,dar poate o va regăsi,cum poate îl va regăsi pe...Ii era frică să-i pronunţe numele,că el nu e pierdut,nu e căzut,e aici,undeva,aproape,în faţă,în rîndul întîi,acolo unde cei mai îndrăzneţi au dat tonul unei lupte fără întoarcere.El, timidul,cînd a fost nevoie a dat semnalul unui curaj,care se plăteşte cu preţ fără egal." Ba nu!" şi-a spus Cătina şi a repetat cît o mai ţineau puterile." Ba nu!..Ba nu!..Ba nu!.." La infinit şi deodată vorbele ei şoptite printre lacrimi s-au adunat în urechi într-un cîntec ciudat,într-un cîntec cunoscut,o melodie care se îmbina pe două viori.Era „Recviemul" lui Mozart, al acelui " Dumnezeu " rătăcit pe pămînt,scris parcă anume pentru cei în inima cărora încape tot soarele.

o.o.o.o.o